ÎNTRU SLAVA SFINTEi şi ceLEI DE O FIINŢĂ, DE VIAŢĂ FĂCĂTOAREi şiNEDESPĂRŢITEI TREIMI

Părintele Daniel de la Rarău

Ne vorbeşte părintele Daniel de la Rarău

Vol. I

(¿Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reuşim să lăsăm urmaşilor cât mai multe cărţi sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei şi pentru cei care vor veni după ei.

(Protos. NicodimMăndiţă)

Difuzare:

Str. Menţiunii Nr. 7 Sector 2, BucureştiTel. Fax: 021-2410673 Mobil: 0733-580000 editura. Agapis@gmail.com

Cărţile pot fi comandate online la adresa **www.edituraagapis. Ro** sau de la librăria Editurii Agapis, din strada Menţiunii Nr. 7, Sector 2, Bucureşti unde puteţi beneficia de **oferte speciale.**

Editura Cartea Ortodoxă Alexandria - 2017

Părintele Daniel de la Rarău ***Ne vorbeşte părintele Daniel de la Rarău***

ISBN general: 978-606-529-292-5 ISBN vol. I: 978-606-529-293-2

Părintele Daniel de la Rarău

Ne vorbeşte părintele Daniel de la Rarău

Vol. I

Se tipăreşte cu binecuvântarea Preasfinţitului Părinte GALACTION Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

EDITURA CARTEA ORTODOXĂ Colecţia „RUGUL APRINS"

CREDINŢA ŞI MINUNILE DUMNEZEIEŞTI

(î): Ce este credinţa adevărată în Dumnezeu?

(R): Credinţa adevărată este un dar dumnezeiesc (Romani 12,3; Efeseni 2,8), însoţit de efortul omului de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi de a se asemăna cu Dumnezeu prin sfinţenie, care se obţine prin practicarea virtuţilor.

Credinţa implică şivoinţă, simţ interior şi efort: *De poţi crede, toate sunt cu putinţă celui ce crede* (Marcu 9,23).

Credinţacreştină e condiţiaesenţială în mântuire, este mijlocul, modul sau calea prin care noi primim Harul Divin, care ni se dă prin Hristos, pentru a conlucra cu el, mântuirea subiectivă fiind o sinergie (împreună-lucrare) a Harului primit, cu credinţa care-l acceptă, şi cu faptele bune care concretizează acest sinergism.

Credinţa este răspunsul nostru la chemarea lui Dumnezeu şi a lui Hristos şi la oferirea Harului Său.

(î): De câte feluri este credinţa?

(R): Există opt feluri de credinţă.

1.Credinţa cunoscătoare (credinţa teoretică) pe care o au şi diavolii, pentru că diavolii, cunoscând puterea lui Dumnezeu, cred şi se cutremură (Iacob 2,19).

2.Credinţa lucrătoare, adică credinţa care este urmată de fapte bune creştineşti (Galateni 5,6).„Credinţa vie, lucrătoare, este o virtute, când e susţinută cu efort şivoinţă de desăvârşire, de trăire în Hristos şi cu Hristos. în acest sens,

credinţa este prima dintre cele trei virtuţi teologice: *credinţa, nădejdea şi dragostea*(I Corinteni 13, 13).

O «credinţă moartă» este nelucrătoare: *«credinţa fără fapte este moartă»* (Iacov, 2, 20), teză neacceptată de protestanţi"[1].

3.Credinţa îndoielnică sau puţină, pentru care a zis Mântuitorul Iisus Hristos Sfântului Apostol Petru: *Puţincredinciosule, pentru ce te-ai îndoit*(Matei 14, 31).

4.Credinţafăţarnică, pe care Mântuitorul Iisus Hristos de atâtea ori a mustrat-o în faţa cărturarilor şi a fariseilor (Matei 23,13-29).

5.Credinţa bigotă (bolnavă, fanatică) sau mai bine-zis nelămurită (II Timotei 3,8). Aceasta este o credinţă superficială a celor ce cred în viziuni false, vedenii false, descântece, ghicitorii, vrăji.

6.Credinţa rătăcitoare, pe care o au sectarii şi ereticii. *Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învăţătura sănătoasă, ci dornici să-şidesfăteze auzul-îşi vor grămădi învăţători după poftele lor, şi vor întoarce auzul de la adevărşise vor abate către basme*(II Timotei 4, 3-4; I Timotei 1,3;1,20; 4,1-2).

Despre aceştia, Sfântul Apostol Pavel zice: *Mereu învăţândşi neputând niciodată să ajungă la cunoaşterea adevărului... oameni stricaţi la minte şi netrebnici pentru credinţă*(II Timotei 3, 7-8).

7.Credinţa păgână, care nu are nimic din adevărul credinţei ortodoxe şi aparţine popoarelor care nu cred în Evanghelie şi în Iisus Hristos, Mântuitorul lumii (II Timotei 3, 8). Despre aceştia, Sfântul Apostol Petru ne învaţă:*... Între voi vor fi învăţători mincinoşi, care vor strecura eresuri pierzătoare şi tăgăduind chiar pe Stăpânul Care i-a răscumpărat, îşi vor aduce lor grabnică pieire*(II Petru 2,1). *Dar Duhul*

[1] Ioan Mircea, pr. dr„ *Dicţionarul Noului Testament,*al B.O. R.,
Bucureşti, 1981, p. 97-98.

grăieşte lămurit că-n vremile cele de apoi, unii se vor îndepărta de la credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile demonilor, prin făţărnicia unor mincinoşi, înfieraţi în cugetul lor(I Timotei 4,1 -2). Aceştia sunt toţi sectarii care nu mărturisesc învăţătura de credinţă, conform Crezului Ortodox.

Sfântul Apostol Pavel îl învaţă pe Timotei: *Iar de basmele cele lumeşti şibăbeştifereşte-te, şi deprinde-te cu dreapta credinţă. Căci deprinderea trupească la puţinfoloseşte, dar dreapta credinţă spre toate este de folos, având făgăduinţavieţii de acum şi a celei ce va să vină*(I Timotei 4,6-8).

Iar tesalonicenilor le spune:*...să ne izbăvim de oamenii nesocotiţi şi vicleni, căci credinţa nu le e dată tuturor*(II Tesaloniceni 3,2).

8.„De asemenea se aminteşte de o **credinţă diavolească,** fiindcă şi*demonii cred şi se cutremură*(Iacov, 2,19). Ei îl şi recunosc pe Hristos ca Fiul lui Dumnezeu şi ca Drept Judecător (Marcu, 1,24; 5,7; Faptele Ap., 19,15). Credeau în El, dar lucrau împotriva Lui. Aşa este şicredinţa tuturor celor care, chiar crezând, lucrează împotriva lui Hristos şi a Bisericii rânduite de El"[2].

(î): Care este credinţa adevărată?

(R): *Există un singur Dumnezeu şi o singură credinţă adevărată credinţa ortodoxă*(Efeseni 4, 5)[3]. Celelalte credinţe sunt deviate şi rătăcite sau deţin frânturi de adevăr, lucru insuficient mântuirii.

[2] Ibidem, p. 98.

[3] *Este un Domn, o credinţă, un Botez, un Dumnezeu şi Tatăl tuturor, Careeste peste toate şi întru toate şi întru toţi* (Efeseni 4,5-6).

(î): Ce este credinţa ortodoxă?

(R): Credinţa adevărată ortodoxă, este o putere dumnezeiască (I Corinteni 2, 5) şi o virtute creştină, care întăreşte toate virtuţile şi puterile sufletului. Pentru creştinii ortodocşi, credinţa este un mare har şi o mare putere în lupta acestei vieţipământeşti (Filipeni 1,29).

Credinţa în Preasfânta Treime (Isaia *6* 3) este puterea Noului Testament. Credinţacreştină ortodoxă este învăţătura dumnezeiască, mai presus de cuvânt şi de raţiune. Învăţătura de credinţă ortodoxă se cuprinde pe scurt în „Simbolul Credinţei" (Crezul). Când rostim cuvântul CRED, sufletul seînalţă cu Harul Duhului Sfânt la Dumnezeu, Care este plinitorul credinţei.

Prin mărturisirea de credinţă, spunând zilnic Crezul şi mai ales noaptea, înainte de a adormi, puterile îngereşti ne acoperă şi ne păzesc ca pe o fiinţăbinecunoscută, iar duhurile diavoleşti se îndepărtează neputincioase.

Credinţa adevărată ortodoxă este puterea, Harul Dumnezeiesc, cu ajutorul căruia primim ca neîndoielnic tot ce a descoperit Dumnezeu şi învaţă sfânta şi dumnezeiasca Biserică Ortodoxă pentru mântuirea noastră.

Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeţi în Hristos, Acela pe Care El L-a trimis. Credinţa ortodoxă se află, prin lucrarea Duhului Sfânt în om (Galateni 5, 22), prin iradierea unei forţe divine, când omul se face vrednic prin sfinţenie de ea.

învăţătura de credinţăcreştină ortodoxă este cuprinsul descoperirii dumnezeieşti. Creştinul ortodox trebuie să cunoască foarte bine învăţătura de credinţă ortodoxă, pentru a nu fi amăgit de învăţături eretice.

Prin puterea credinţeicunoaştem ceea ce nu putem vedea cu ochii trupeşti şi adeverim ceea ce nădăjduim de la Dumnezeu.
8

(î): Există trepte în credinţă?

(R): Există trei trepte în credinţă, căci credinţa este o biruinţă de fiecare clipă a îndoielii. Creştinul care are credinţapuţină are îndoială multă. Iar creştinul care are credinţă multă are îndoială puţină.

(î): Care este prima treaptă în credinţă?

(R): Prima treaptă a credinţei este *credinţa începătoare care* este haina dumnezeiască pe care o primim de la Sfântul Botez (Galateni 3, 27) prin har (I Corinteni 12, 9; Galateni 5, 22). Dar ca să vorbim mai precis, aceasta nu este decât începutul credinţei, pentru că, prin Sfântul Botez, devenim creştini.

Prin Sfântul Botez, omul se curăţă de păcatul strămoşesc şi de toate păcatele făcute până la Botez, se naşteduhovniceşte la o nouă viaţă spirituală, *din apă şi din Duh* (Ioan 3,5), devine membru al trupului mistic al lui Hristos şi deci membru al Bisericii şi fiu al lui Dumnezeu după har (I Ioan 3,1). Creştinii primesc la Sfântul Botez, în dar, Harul Dumnezeiesc, cu totul desăvârşit. Harul primit la Sfântul Botez este Hristos întreg: *Câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi şi îmbrăcat*(Galateni 3,27).

Mântuitorul Iisus Hristos, fiind Dumnezeu desăvârşit, a dăruit celor botezaţi Harul desăvârşit al Sfântului Duh, căci El nu primeşte adaus de la noi. Dar Dumnezeu ni Se descoperă nouă şi ni se arată pe măsura lucrării poruncilor dumnezeieşti şi ne dăruieşte adaus la credinţă: *Până vom ajunge toţi la unitatea credinţei şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârşit, la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos*(Efeseni 4, 13). Deci orice i-am aduce, odată renăscuţi în El, este de la El, din El şi era ascuns în El.

Prin Sfântul Botez, diavolul este scos din inima duhovnicească a copilului, căruia i se iartă păcatul strămoşesc
9
şi păcatele săvârşite până la Sfântul Botez, devine fiu al lui Dumnezeu după har şi membru al Bisericii Ortodoxe. Pentru a spori în credinţă, copilul botezat trebuie educat creştineşte. Din păcate se petrec cele contrare. Prin educaţianecreştină pe care o primeşte în familie, în şcoală, prin mass-media şi societate, el va deveni mai puţin credincios sau necredincios, iar diavolul va intra din nou în inima lui duhovnicească. Însă până la moarte, Hristos rămâne în adâncul inimii duhovniceşti.

(î): De ce scade credinţa din inima creştinului ortodox?

(R): Credinţa scade prin reaua întrebuinţare a celor vremelnice, prin grija de lucrurile vieţii, prin ceaţa patimilor şi prin noroiul păcatelor. Astfel, vom acoperi Harul, vom slăbi credinţa şi ne vom întări în necredinţă.

Iar dacă nu sporim această credinţă de la Botez, vom fi creştini cu numele, nu şi cu fapta. De cele mai multe ori însă, şi această credinţă este acoperită mai târziu de norul păcatelor.

însă, este cu putinţă, prin pocăinţă, spovedanie şi împlinirea poruncilor dumnezeieşti, să sporim din nou în credinţă, ne spune Sfântul Marcu Ascetul.

(î): Care este primul dar pe care-l primeşte cel care sporeşte în credinţă?

(R): Sporind credinţa, orice creştin devine făcător de minuni. Iar prima şi cea mai mare minune pe care o poate face orice creştin este învierea sufletului său şi sporirea duhovnicească încă de pe pământ.

Apoi, prin sufletul său înviat din moartea veşnică a păcatelor, va învia prin darul lui Dumnezeu şi sufletele altor creştini.
10

(î): Care este a doua treaptă a credinţei?

(R): A doua treaptă a credinţei este *credinţa cunoscătoare şi lucrătoare,* care se dobândeşte şi se adaugă prin studiul adevărurilor dumnezeieşti şi prin practicarea virtuţilorcreştine. Toţi creştinii trebuie să aibă această credinţă cunoscătoare.

înaintea vindecării copilului care avea un duh mut, Mântuitorul îi spune tatălui copilului: *De poţi crede, toate sunt cu putinţă celui ce crede. Şi îndată, strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!* (Marcu 9, 23-24).

Necredinţa celui ce avea totuşipuţinăcredinţă, n-a fost un impediment în calea vindecării, a contat

credinţa lui, cât de puţină era. Domnul Iisus Hristos, pe această puţinăcredinţă a luat-o în considerare şi i-a îndeplinit rugăciunea.

Omul nu era atât de necredincios, încât să nu se roage. Credinţa lui era însă puţină, aşa cum este de multe ori şicredinţa noastră. Pe baza acestei adânci şi sincere rugăciuni, Domnul Iisus Hristos i-a vindecat copilul. Pentru că dacă omul s-a putut ruga, în rugăciune era credinţă.

învăţăm de aici că trebuie să ne rugăm în orice împrejurare, chiar şi atunci când ni se pare că ne-a slăbit credinţa, să ne rugăm cu smerenie şi lacrimi. în aceste cazuri, minunile sunt săvârşite de Mântuitorul Iisus Hristos, Care ţine cont de puţina noastră credinţă, când ne rugăm cu smerenie şi lacrimi.

Este ca şi cum Mântuitorul ne-arzice: «Vei vedea că Eu, având credinţă, pot totul, şi-l voi vindeca». Dar Mântuitorul a lăsat să se înţeleagă: credinţa este cea care poate face minuni, credinţa oamenilor şicredinţa Sa.

Pe de-o parte, ne-a dat exemplul puterii credinţei Sale Dumnezeieşti, iar pe de altă parte, ne-a învăţat că, dacă am avea credinţă puternică, toate ar fi cu putinţă.

(î): Ce rol au minunile?

(R): în general, minunile au rolul dea aduce la credinţă şi de a spori credinţa celor care sunt vrednici de a participa la minune. La minunile pe care le săvârşea Dumnezeu prin Sfinţii Mucenici, participau creştini şi oameni care se întăreau în credinţă şi îl mărturiseau apoi pe Hristos. însă de multe ori grija şi duhul lumesc «şterg» minunile din mintea şi inima duhovnicească a creştinului, iar diavolii se silesc să ne facă să credem în alte interpretări, neortodoxe, ale minunilor.

Mântuitorul Iisus Hristos a apelat de multe ori la cooperarea celui care avea nevoie de ajutorul dumnezeiesc, în această treaptă a credinţeicreştinulprimeşte puterea de a se ruga.

Cuvintele Mântuitorului: *Fiedupâcredinţa voastră!* se interpretează ca pe o invitaţie la participarea, la antrenarea forţelorsufleteşti ale celui aflat în suferinţă în vederea vindecării. în acest fel devine creştinul, *împreună-lucrător cu Dumnezeu* (I Corinteni 3,9)[4].

(î): Cum să sporim credinţa cunoscătoare şi lucrătoare din inima noastră?

(R): Credinţa cunoscătoare sporeşte prin studiul cu binecuvântarea duhovnicului a tâlcuirii Sfintelor Scripturi de către SfinţiiPărinţi, a învăţăturii de credinţă ortodoxă, a scrierilor duhovniceşti a SfinţilorPărinţi, a VieţilorSfinţilor...

Această lucrare curăţă şisfinţeşte mintea şi inima duhovnicească a creştinului ortodox. Domnul nostru Iisus Hristos se roagă lui Dumnezeu Tatăl: *Sfinţeşte-ipe ei întru adevărul Tău; cuvântul Tău este adevărul*(Ioan 17,17).

[4]Plămădeală Antonie, Mitropolit, *Tâlcuiri noi la texte vechi,* Sibiu, 1989, p. 249.

Astfel, când vom participa la Sfânta Liturghie, mintea şi inima duhovnicească se vor deschide şi ne vom hrăni, curăţi şisfinţi cu ajutorul Harului Dumnezeiesc prezent la Sfintele Slujbe.

Dacă facem păcate, diavolul se va întoarce în inima noastră duhovnicească împreună cu alte şapte duhuri rele, ne spune Domnul nostru Iisus Hristos*: când duhul necurat a ieşit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă şi nu găseşte. Atunci zice: Mă voi întoarce la casa mea de unde am ieşit; şi venind, o află golită, măturată şi împodobită. Atunci se duce şi ia cu sine alte şapte duhuri mai rele decât el şi, intrând, sălăşluiesc aici şi se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi. Aşa va fi şi cu acest neam viclean*(Matei 12,43-45).

Credinţa lucrătoare sporeşte prin fapta bună creştinăşi în special prin slujirea şi faptele de milostenie pentru aproapele.

(î): Când se pot petrece minuni cu noi?

(R): Şi cu noi se pot petrece minuni, **dar cu o anumităcondiţie:** Să putem şi noi răspunde la întrebarea: “**Crezitu că pot Eu face aceasta?"** cu: “Da, **Doamne!"** Atunci înmod sigur, răspunsul de la Dumnezeu va veni: “Fie**dupăcredinţa ta"!**

Minunile se fac în cooperarea omului cu Dumnezeu. Evident că Dumnezeu le poate face şi din proprie iniţiativă, când crede El necesar dar, precum ştim din Noul Testament, de cele mai multe ori, Domnul Iisus a apelat la cooperarea celui care a avut nevoie de un astfel de ajutor. De fapt, la orice cerere suntem supuşi unui examen. Când îl trecem? Când avem o credinţă neîndoielnică, o

credinţă care nici o clipă nu se îndoieşte că Dumnezeu ne poate da ceea ce-i cerem"[5].

Când ne rugăm şi cerem cu lacrimi, Mântuitorul nostru ne întreabă tainic: Crezi că pot să-l vindec? Iar noi să-i răspundem cu lacrimi: „Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!"

(î): Care este a treia treaptă a credinţei?

(R): A treia treaptă a credinţei este *credinţadesăvârşităf*ăcătoare de minuni. Credinţa devine desăvârşită atunci când Dumnezeu o ajută cu Harul Său.

Aceasta este **credinţa-harismă, ca dar al Duhului Sfânt** (I Corinteni, 12, 9), la care omul nu contribuie cu nimic, este credinţa puternică, dar total de la Dumnezeu, şi aceasta este *credinţa care mută şimunţii* (Matei, 17,20; 21,21; Marcu, 9,23; Luca, 17,6). Aceasta este credinţa lui Dumnezeu care se află în inima noastră. în acelaşi sens spune Mântuitorul: *Credinţa ta te-a mântuit* (Matei, 9,22; 15,28; Marcu, 5, 34; 10, 52; Luca, 7,50; 8,48; 17,19)"[6].

Credinţadesăvârşită este făcătoare de minuni, căci minunea o face în acest caz Dumnezeu, dar prin creştinul care s-a deschis prin credinţădesăvârşită Harului Sfântului Duh, care lucrează prin el.

(î): Cum poate ajunge creştinul la credinţaharismă-făcătoare de minuni?

(R): Împlinind poruncile lui Dumnezeu (participarea la Sfânta Liturghie în duminici şi sărbători, post, rugăciune, Spovedanie, Sfânta împărtăşanie, milostenie şi celelalte fapte bune creştine, ne vom curăţi şi lumina inima duhovnicească şi ne vom uni mistic cu Mântuitorul nostru Iisus

[5]Ibidem, p. 251.

[6] Ioan Mircea, pr. dr., *Dicţionarul Noului Testament,*al B.O. R.,
Bucureşti, 1981, p. 97.

Hristos. Pe măsura acestei uniri mistice cu Dumnezeu vom avea şicredinţa-harismă, ca dar al Duhului Sfânt (I Corinteni 12,9).

Aceasta este credinţadesăvârşită, aceasta este credinţa lui Dumnezeu care locuieşte în noi (Galateni 2,20). Sfântul Apostol Pavel ne spune: *M-am răstignitîmpreunâ cu Hristos; şi nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăieşte în mine; Şiviaţa mea de acum, în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine*(Galateni 2,20),

Astfel se tâlcuiesc cuvintele Sfintei Evanghelii: *Dacă veţi avea credinţă (credinţa lui Dumnezeu) cât un grăunte de muştar, veţi zice muntelui acestuia: Mutâ-te de aici dincolo, şi se va muta; şi nimic nu va fi vouă cu neputinţă*(Matei 17,20).

Credinţa noastră este darul lui Dumnezeu. Dumnezeu o are. Dumnezeu este credincios[7]. Acesta este cel mai important lucru: să avem credinţa lui Dumnezeu, înrădăcinată în El şi nu centrată în noi (ca şi cum ar porni de la noi). Sfântul Apostol Pavel ne spune: *în har sunteţimântuiţi, prin credinţă, şi aceasta nu este de la voi: este darul lui Dumnezeu*(Efeseni 2, 8). Pentru că Dumnezeu este credincios (Deuteronom 32,4).

Astfel Dumnezeu, prin Harul Duhului Sfânt, va face prin noi minuni, pentru întărirea în credinţă, mântuirea semenilor noştri şi slava Lui.

(î): De ce se socotesc mulţi creştinilipsiţi de daruri dumnezeieşti?

(R): Lenevirea în lucrarea poruncilor dumnezeieşti îi face să nu ştie că cel ce are credinţădesăvârşită în Mântuitorul Iisus Hristos, are în sine deodată toate darurile dumnezeieşti (Luca 17,21). Căci, aflându-sedin pricina

[7]în Biblia de la 1688 avem traducerea: *«Aveţicredinţa lui Dumnezeu»* (Mc. 11,22).

lenei şi a nepăsării departe de dragostea creştină, lucrătoare prin fapte, care ne arată comorile dumnezeieşti ascunse în noi, se socotesc pe drept cuvânt lipsiţi de darurile dumnezeieşti.

(î): Când va afla creştinul ortodox comorile duhovniceşti ascunse în inima sa duhovnicească?

(R): Mântuitorul Iisus Hristos locuieşte în inimile noastre, după dumnezeiescul Botez (Galateni 3, 27), şi toate comorile înţelepciunii şi ale cunoştinţei sunt ascunse în inimile noastre şi se vor face cunoscute, pe măsura curăţirii fiecăruia (Matei 5,8).

„Aceasta este comoara ascunsă în ţarina inimii tale, pe care n-ai aflat-o încă, din pricina nelucrării (poruncilor dumnezeieşti n. n.), căci dacă ai fi aflat-o, ai fi vândut toate şi ai fi cumpărat ţarina aceea (Matei 13,44). Dar acum, fiindcă ai părăsit ţarina inimii, te îngrijeşti de cele din jurul ţarinii, în care nu se află nimic altceva decât spini şi pălămidă[8]".

De aceea ne zice Mântuitorul: *Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu* (Matei 5, 8). Deci îl vor vedea pe Dumnezeu şi comorile din El, atunci când se vor curăţi pe ei înşişi, prin spovedanie, prin post, prin rugăciune, prin Sfânta împărtăşanie, prin participarea la Sfânta Liturghie în duminici şi în sărbători şi prin celelalte binecuvântate fapte creştineşti. Şi cu atât mai mult vor primi darurile dumnezeieşti, cu cât va spori sfinţenia lor.

Prin Sfântul Botez, omul cel vechi este înmormântat cu Hristos, pentru ca împreună cu El să învieze (Ioan 3,5), devenind astfel purtător de Hristos şi fiu al lui Dumnezeu după har (Galateni 3,27). Astfel, prin Domnul Iisus Hristos am intrat în Trupul Său mistic, unde Duhul Sfânt ne sfinţeşte întru înnoirea vieţii duhovniceşti, iar Treimea

[8] Sf. Maxim Mărturisitorul, f*ilocaliao.,Apatrasută.*Editura Harisma, 1993, p. 151.

dumnezeiască locuieşte acum înlăuntrul nostru (Ioan 14, 23) şi ne îndumnezeieşte prin energiile Sale necreate. Prin împreuna-lucrare dintre om şi Dumnezeu, având ajutor Sfintele Taine, omul se uneşte cu Hristos şi devine făcător de minuni. Iar prin Taina Sfintei împărtăşanii, creştinii ortodocşi devin concorporali şi consanguini cu Trupul şi Sângele Domnului Iisus Hristos.

Prin împlinirea poruncilor dumnezeieşti, creştinul se întăreşte în credinţă, merge din putere în putere (Psalm 83,8), primind daruri şi puteri asemănătoare cu cele ale cetelor îngereşti.

Soluţia la toate problemele şi frământările noastre este suprafirească credinţa şi nădejdea în Dumnezeu.

între noi şi Dumnezeu este credinţa, care ne deschide inima duhovnicească, şi, prin rugăciune, primim Harul Dumnezeiesc, iar prin smerenie, golire de sine şi de păcate şi slujirea aproapelui, îl asimilăm. Astfel vom fi ridicaţi de la această vieţuire firească sau subfirească (în păcate) în lumea minunată, suprafirească, a lui Dumnezeu. în acest fel, Dumnezeu va avea grijă de noi în chip minunat, suprafiresc. Iar acest bine minunat, care vine de la Dumnezeu, este mai presus de înţelegere.

(î): De ce îngăduie Dumnezeu cipuireaşi pecetluirea?

(R): Suntem creştini ortodocşi şi trebuie să ajungem oameni suprafireşti, pentru a ne mântui. De aceea Dumnezeu îngăduie cipuireaşi venirea lui antihrist cu pecetluirea, pentru a ne ridica prin credinţă şi faptele credinţei, din vieţuirea păcătoasă sau firească la o vieţuire suprafirească, şi să ne mântuim ca monahi şicreştini.

Dar, de cele mai multe ori, fiind iubitori de trup, trăim trupeşte, fără Dumnezeu, în adâncul păcatelor. Am vrea

să ne mântuim ca oameni subfireşti sau fireşti, dar acest lucru nu este posibil. Creştinul trebuie să fie om suprafiresc ca să se mântuiască cu ajutorul lui Dumnezeu.

Dumnezeu este cu noi, când facem ce ne-a poruncit. Dacă facem cele contrare, suntem cu diavolii şi oamenii păcătoşi. Dacă ne vom închina, îl vom cinsti şi ne vom ruga lui Dumnezeu, El ne va întări şi ne va dărui viaţa cea veşnică.

(î): Ce este nădejdea în Dumnezeu?

(R): Nădejdea în Dumnezeu este o harismăşi se dă celor credincioşi îndeosebi atunci când puterile omului şi ale lumii sunt neputincioase, pentru că atunci avem cea mai mare smerenie.

Nădejdea în Dumnezeu face sufletul nostru curajos şi dârz.

Iar când lucrurile sunt fără ieşire, atunci să avem nădejde deplină în Dumnezeu, ştiind de asemenea că Tatăl nostru cel Ceresc nu îşi face cunoscută puterea până când nu ne lepădăm de orice nădejde de la oameni, având astfel cea mai mare smerenie şi nădejde în Dumnezeu[9].

Pe cei Trei Tineri, Dumnezeu nu i-a scăpat de ispită, ci i-a izbăvit abia după ce au intrat cu credinţă în cuptorul cel de foc (Daniel 3, 26). în acelaşi fel, a îngăduit ca Daniel să fie aruncat în groapa cu lei înfometaţi şi apoi a închis gura leilor.

[9]Cu cât vom curăţi inima noastră duhovnicească de păcate şi de duh lumesc, cu atât vom putea primi mai mult har dumnezeiesc în ea şi deci, ajutor, putere şi întărire de la Dumnezeu.

(î): De multe ori, văzând ispitele şi problemele, cad în deznădejde.

(R): Nu trebuie să nu ne uităm la firea lucrurilor, care ne duce la deznădejde, ci la puterea lui Dumnezeu, care izbăveşte pe oricine are deplină încredere în El"[10].

Dacă ne uităm la firea lucrurilor şi la neputinţele noastre, cădem în deznădejde, ne blocăm puterile sufleteşti şi nu mai putem primi ajutorul Harului Dumnezeiesc şi zicem: vai mie! Ce voi face? Cum voi trăi? Unde voi locui? Ce voi mânca? Ce voi face cu copiii...?

Dar cine are credinţă şi nădejde în Dumnezeu se gândeşte la puterea nemărginită a lui Dumnezeu, se pecetluieşte cu Preasfânta Cruce şi zice:

*„Mare eşti, Doamne,*şi minunate sunt lucrurile Tale şi niciun cuvânt nu este îndeajuns pentru a spune minunile Tale!

Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt, Treime Sfântă,

slavă Tie

*Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi. V*a primi astfel mila şi ajutorul lui Dumnezeu".

De aceea, chiar dacă ne ameninţă nenumărate primejdii de moarte, să nu ne pierdem credinţa şi nădejdea în Dumnezeu, Izbăvitorul şi Mântuitorul nostru.

DE LA FIRESC LA SUPRAFIRESC

Creştinul şi monahul nu pot trăi numai în har, suprafiresc.

[10]Ierom. Benedict Aghioritul, *Nădejdea creştină,* culegere de texte patristice, Sf. Ioan Gură de Aur, Editura Panaghia, 2010, p. 9.

Trăirea suprafirească, în har, îşi are darurile sale: dragoste dumnezeiască, bucurie duhovnicească, slavă dumnezeiască.

Trăirea firească este mai accesibilă şi are darurile ei: dragoste firească de copil nevinovat, bucurie firească.

HARUL DUMNEZEIESC DĂFRUMUSEŢEA, VEŞNICIA, TRĂINICIA

Unde sunt marile imperii făcute cu atâtea jertfe şi pierderi de suflete omeneşti în iad? Unde sunt marii împăraţinecredincioşi? Unde este industria şi agricultura comunistă?

Tot ce se face fără ajutorul lui Dumnezeu este deşertăciuneşi goană după vânt (Ecclesiastul 1,2). Iar tot ceea ce se face cu ajutorul şi binecuvântarea lui Dumnezeu, are veşnicie.

Victoriile repurtate de voievozii noştricredincioşi asupra necredincioşilor, Bisericile şi cetăţile ctitorite, faptele lor bune, sunt pomenite din neam în neam şi din veac şi până în veac (Psalm 60,6-7).

Problemele mari cu care se confruntă astăzi omenirea: războaie, criză, refugiaţi, sărăcie, corupţie nu se pot rezolva decât cu credinţă, cu frică de Dumnezeu şi cu ajutorul lui Dumnezeu.

EXEMPLE

La o mănăstire mai săracă, Stareţul, având credinţă, a spus să ardă zi şi noapte cele 60 de candele în Biserică, la chilii, la Sfintele Icoane, la Troiţe.

Un frate nou venit se întreba:

de ce atâta risipă?

După două zile, a venit un pelerin aducând cu maşina 20 de baxuri cu ulei.

Uleiul şi lumânările care ard sunt aduse ca jertfă lui Dumnezeu, Maicii Domnului, Sfinţilor îngeri şiSfinţilor. Şi Dumnezeu le înmulţeşte.

CONVORBIRI CU UN DOCTOR OFTALMOLOG

O doamnă doctor oftalmolog întreabă, referindu-se la vindecarea orbului din naştere(Ioan9, 7):

(î): Părinte, aţi văzut dumneavoastră astfel de minuni[11]. Sunt om de ştiinţă şi din ceea ce cunosc nu cred că este posibil. Părintele i-a răspuns:

(R): Minunea este suprafirească, nu are explicaţiiraţionale, ştiinţifice. La Dumnezeu imposibilul devine posibil.

Minunea nu poate fi explicată, dar nici contestată. Cum a făcut Dumnezeu lumea din nimic, numai cu cuvântul. A zis să *fie... şi a fost* (Facerea 1, 3)? Dacă îi trebuia ceva ca să creeze nu mai era Dumnezeu.

(î): Aţi văzut, părinte, o vindecare a unui orb dinnaştere?

(R): Nu am văzut vindecarea unui orb din naştere, dar cred. Dumnezeu poate toate câte voieşte. Dar omul crede că dacă nu poate el nu poate nici Dumnezeu.

De fapt am văzut o minune mai mare. Am fost 25 de ani ateu convins şi Dumnezeu mi-a deschis şi

luminat mintea să văd duhovniceşte.
[11]Este vorba de vindecarea orbului din naştere.
21
Vreţi să vedeţi minuni? Iată: Agheasmă Mică şi Mare, care la ortodocşi nu se strică, Sfânta Lumină de la Ierusalim, sfintele moaşte.
Şi la mănăstire facem tratamente pentru orbirea sufletească.
L-a întrebat pe soţul ei,profesor doctor:
credeţi în Dumnezeu?
cred, deşi nu sunt un practicant. Cred că există o forţă...
omul persoană (minte, cuvânt şi duh sau raţiune, sentiment şivoinţă) poate avea comuniune deplină tot cu o Persoană: Preasfânta Treime (mintea-Dumnezeu Tatăl, cuvântul-Dumnezeu Fiul şi duhul-Duhul Sfânt), treimea umană. Ce fel de comuniune şi dragoste aţi avea cu soţia dacă ea ar fi o forţă, o energie, o informaţie?

MINUNILE DUMNEZEIEŞTI NU POT FI EXPLICATE

„Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru, Tu eşti Dumnezeu Carele faci minuni".
Dumnezeu este Marele făcător de minuni. Minunile săvârşite de Domnul Iisus Hristos aveau şi un înţeles duhovnicesc, fiind însoţite de învăţături mântuitoare care aveau ca scop mântuirea.
Minunile sunt pentru cei necredincioşi sau mai puţincredincioşi.
Astăzi, după două mii de ani de creştinism, credinţa este un dar dumnezeiesc care ţine loc de minuni şi nu are nevoie de minuni. Domnul Iisus Hristos ne spune: *Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut!*(Ioan 20,29).
22
Când creştinul stinge cu ajutorul Harului Dumnezeiesc şi al faptelor bune creştine patimile şi păcatele şi alungă dracii din el, atunci are parte de cea mai mare minune.
Minunea cea mai mare de care au nevoie creştinii în aceste vremuri este credinţa neîndoielnică şi statornică, pentru că nu puţini sunt cei ce se alătură fariseilor din vremea Mântuitorului: *„Să se coboare de pe Cruce ca să vedem, ca să credem"*(Marcu 15,32). Aceştia îl ispitesc pe Dumnezeu când îi cer să facă minuni.
Minunile cele mai mari sunt când cei orbi şi surzi duhovniceşte sunt luminaţi şi înviaţi duhovniceşte de Harul Dumnezeiesc şi văd şi aud duhovniceşte.
Minunile dumnezeieşti biruiesc rânduiala firii (Luca 1, 37), legile puse de Dumnezeu materiei: (legea gravitaţiei, legile electromagnetice, nucleare, legi chimice. Biologice, a zămislirii şi a naşterii de prunci...).
Legea gravitaţiei-atracţiei universale este legea pusă de Dumnezeu materiei şi descoperită de Newton, deci nu legea lui Newton.
Minunile dumnezeieşti nu pot fi explicate raţional, ştiinţific.
Cum a creat Dumnezeu lumea nevăzută şi văzută din nimic, numai cu cuvântul. *A zis să fie... Şi a fost*(Facerea 1,3).
Cum S-a întrupat Dumnezeu Fiul, pe Care cerurile nu-L pot încăpea din Preacurata Fecioară Maria şi de la Duhul Sfânt şi a devenit Dumnezeu Adevărat şi Om desăvârşit (Marcu 12, 36).?
Cum a înviat Hristos pe fiica luiIairşi fiul văduvei din Nain din morţi (Luca 8,54)?
Cum a potolit Hristos furtuna pe mare (Matei 8,26)?
Cum a înviat Hristos pe Lazăr cel mort de patru zile din morţi, care începuse să putrezească (Ioan 11,45;12,17)?
Cum a înviat Hristos din morţi (Marcu 16,6; Luca 24,34)?
23
Cum zămisleşte o Preasfântă Fecioară, fără de bărbat, naşte şi rămâne Preasfântă Fecioară (Luca 1,30-31; 35)?
Cum se dăruieşte Mielul lui Dumnezeu (Trupul lui Hristos) Care se frânge şi Se împarte, Cel ce Se frânge şi nu Se desparte, Cel ce Se mănâncă pururea şi niciodată nu Se sfârşeşte? Deşi ne împărtăşim doar cu o părticică din Trupul lui Hristos, primim pe Hristos întreg. în fiecare părticică din SfântulTrup este prezent prin Harul Duhului Sfânt Hristos întreg (Ioan 6,56). Primim Trupul şi Sângele lui Hristos, dar ne unim cu Hristos. Prin Sfânta împărtăşanie nu ni se dăruieşte ceva trecător, ci ni se împărtăşeşteviaţaveşnică a Mântuitorului Iisus Hristos (Ioan 6,54).

Cum a oprit Iosua soarele şi luna *Şi s-a oprit soarele şi luna a stat până ce Dumnezeu a făcut izbândă asupra vrăjmaşilor... soarele a stat în mijlocul cerului şi nu s-a grăbit către asfinţit aproape toată ziua*(Iosua 10,12-13).

Cum a legat Sfântul Proroc IlieTezviteanul cerul ca *să nu plouă şi nu a plouat trei ani şi şase luni*(III Regi 17,1)?

Cum a despărţit Moise Marea Roşie în două ca să treacă poporul evreu (Ieşirea 14,21)?

O lege a materiei este entropia, care arată că în timp ce entropia creşte, gradul de dezorganizare a materiei creşte. Blestemul lui Dumnezeu asupra strămoşilornoştri după căderea şi alungarea din Rai, *pământ eşti şi în pământ te vei întoarce*(Facerea 3,19), a căzut şi asupra întregii naturi pentru că nu putea omul cu trup muritor să trăiască şi să muncească într-o lume nemuritoare (Facerea 3,17).

Trupul omenesc are viaţă, se mişcă, lucrează, dar când este părăsit de suflet moare şi se transformă în pământ. Dar la Sfinţii care au dobândit Harul Duhului Sfânt, după mutarea la fericirea cea veşnică, trupurile lor devin sfinte moaşte care nu mai putrezesc, nu se mai transformă în pământ, au mireasmă dumnezeiască şi săvârşesc minuni dumnezeieşti.

24

Datorită atracţiei universale gravitaţia, apa curge la vale. Minunea dumnezeiască care s-a petrecut la Botezul Domnului Iisus Hristos iordanul s-a întors înapoi şi curgea la deal. *Marea a văzut şi a fugit, Iordanul s-a întors înapoi*(Psalm 113, 33), nu se poate explica ştiinţific. După legile fireşti ale materiei nu se poate explica cum.

Sfânta Lumină de la Ierusalim, care vine numai la rugăciunea Patriarhului Ortodox al Ierusalimului, şi care timp de 3 minute nu arde şi provoacă mare bucurie duhovnicească, nu are explicaţieştiinţifică.

Dacă ne referim la legile biologice, femeia, după vârsta de 45 de ani nu mai poate zămisli. Sfinţii şidumnezeieştiiPărinţii oachim şi Ana, ca rod al rugăciunii şi binecuvântării Harului Dumnezeiesc, au avut-o, după vârsta de 70 de ani, pe Preasfânta Fecioară Maria. Sfinţii şidumnezeieştiiPărinţi Zaharia şi Elisabeta au avut la bătrâneţe, tot ca rod al rugăciunii pe Sfântul Ioan Botezătorul.

Domnul Iisus Hristos, cu cinci pâini şi doi peşti a săturat cinci mii de bărbaţi, afară de femei şi copii, şi s-au strâns 12 coşuri cu firimituri şi au vrut să-l pună rege (Matei 14, 19-20). Dacă îi sugestiona, nu se adunau 12 coşuri cu firimituri.

DAR NICI CONTESTATE

Adevărul creştin este Adevărul cel Viu, Calea de urmat şiViaţaveşnicăşi este Hristos Care a spus *Eu sunt Calea, Adevărul şiViaţa*(Ioan 14,6). Adevărul creştin este un stâlp de lumină dumnezeiască, mireasmă duhovnicească şi foc curăţitoral Harului Dumnezeiesc, *foc am venit să arunc pe pământ*(Luca 12,49). Nimeni nu-l poate explica, dar nici contesta. Iar minciuna este asemenea cu o apă murdară

25

şiîmpuţită dintr-o toaletă, care zadarnic încearcă să iasă la suprafaţă şi să miroase frumos.

Cum l-a înviat Hristos pe Lazărcare*miroase, că este a patra zi*(Ioan 11, 39)? La Ierusalim este foarte cald, vara plus 40 de grade Celsius la umbră, de aceea cei morţi se îngroapă în aceeaşi zi. Sunt cazuri de revenire la viaţă după cel mult trei zile (moarte clinică). Pentru aceasta a fost înviat Lazăr după a patra zi, să nu conteste nimeni până la sfârşitul veacurilor că a fost moarte clinică.

La Răstignirea Domnului Iisus Hristos, stânca a crăpat (Matei 27, 51) pe transversală, nu pe fibră.

(Î): De ce nu cred unii creştini ortodocşi în minunile dumnezeieşti?

(R): Creştinul ortodox poate avea trei feluri de vieţuiri:

Vieţuireasubfirească, vieţuirea celui care trăieştetrupeşte, în păcate pentru satisfacerea celor cinci simţuri (văz, auz, pipăit, miros şi gust), precum porcul în mocirlă. El este mort duhovniceşte, mintea lui este închisă şi întunecată şi plină de draci. Când vorbeşti despre credinţă cu un astfel de creştin, este ca şi când vorbeşti cu un mort.

Vieţuire firească, vieţuirea celui care trăieşte după glasul conştiinţei, care este glasul lui Dumnezeu în inima duhovnicească a creştinului. Dumnezeu, prin glasul conştiinţei, îi spune creştinului ce este binele mântuitor: să nu ucidă, să nu facă avorturi, să nu fure, să nu hulească...

Aceşti oameni văd că există ceva suprafiresc, dar nefiind luminaţi de Harul Dumnezeiesc, nu pot crede adevărat. Fac confuzii între minunile adevărate dumnezeieşti şi falsele minuni diavoleşti. (Telepatie, teleportare, bioenergie, vindecări, vedenii...). Ei cred că există ceva, o energie, o

informaţie, un creator, un proniator, dar nu au acces la DumnezeuTreimic (Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt). Omul, fiind persoană şi având minte, cuvânt şi duh (treimea umană),
26
nu poate avea comuniune desăvârşită decât tot cu un Dumnezeu Persoană, Care S-a descoperit ca Dumnezeu Treimic: Dumnezeu Tatăl-Mintea, Dumnezeu Fiul-Cuvântul şi Dumnezeu Duhul Sfântduhul.

Vieţuirea suprafirească este vieţuireaharică. Aceasta îi ridică pe creştini în lumea minunată a lui Dumnezeu şi pentru care viaţa devine o prăznuire dumnezeiască.

Dumnezeu săvârşeşte minunile Sale pentru a-l întări pe creştin în credinţă, pentru a-l încuraja să lupte pentru mântuire şidesăvârşire. Dar spune în Sfânta Evanghelie: *Şi oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, şi cui i s-a încredinţat mult, mai mult i se va cere*(Luca 12,48).

(î): Este bine să mergem în Biserici, mănăstiri şi locuri unde auzim că se fac minuni, se împlinesc rugăciuni, ne vindecăm de boli?

(R): Biserica Ortodoxă este pentru mântuire, nu numai pentru dureri de cap, examene, ajutor în afaceri. Bani...

Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne spune: *Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă*(Luca 12,23).

Sunt unii creştini care aleargă după minuni, precum găinile după găina care i se pare că a găsit ceva. Vor să li se împlinească rugăciunile, fără să-şi schimbe viaţa păcătoasă, fără să se curăţească de păcate cu ajutorul Harului Dumnezeiesc prezent în Sfintele Taine.

învierea duhovnicească a creştinului este mai mare decât învierea din morţi, iar minunile dumnezeieşti au rolul de a aduce la credinţă pe cei necredincioşi şi a-i întări în credinţă pe cei credincioşi.

Simţământulpocăinţei în faţa lui Dumnezeu este o nestemată pentru suflet, pe care Dumnezeu o preţuieşte mai mult decât toate imnele de laudă înălţate de creştin cu formalitate.
27
Simţământul păcatului duce la pocăinţă, care duce la Hristos, şi Hristos ne duce la naşterea cea duhovnicească, învierea duhovnicească.

FALSELE MINUNI DIAVOLEŞTI

(î): Există mărturii scripturistice despre falseleminuni diavoleşti?

(R): Avem mărturii în Sfânta Scriptură despre falsele minuni diavoleşti. Dumnezeu săvârşea prin Moise minunile Sale Dumnezeieşti şi Faraon prin vrăjitori, falsele minuni diavoleşti (Ieşirea 7,11).

(î): Când sunt amăgiţicreştinii ortodocşi cu falseleminuni diavoleşti?

(R): Când creştinul ortodox părăseşte dreapta credinţă şi merge la alte credinţe, Dumnezeu îngăduie să fie amăgit prin false minuni diavoleşti. Diavolul nu-l mai luptă şi el crede că aici şi-a găsit pacea, sau face păcatele desfrânării şieste„fericit" (satisfăcut).

Spre exemplu, îl luptă dracul desfrânării şi în loc să lupte cu ajutorul lui Dumnezeu, prin post, rugăciune, smerenie, spovedanie, Sfânta împărtăşanie, merge la secte şi acolo nu-l mai luptă dracul desfrânării pentru că l-a luat în primire dracul mândriei care este cel mai mare drac.

(î): Spuneţi-ne câteva false minuni diavoleşti.

(R): Mântuitorul Iisus Hristos ne învaţă că în vremurile de apoi se vor ridica hristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi şi vor da semne mari şi chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putinţă, şi pe cei ale şi (Matei 24,5). Iar Sfântul Apostol Pavel ne spune că înainte de sfârşitul lumii va veni Antihrist omul păcatului şi fiul pierzării care
28
se va împotrivi lui Dumnezeu şi se va înălţa mai presus de ce este sfânt şi dumnezeiesc şi prin lucrarea diavolească va face tot felul de semne şi minuni mincinoase (II Tesaloniceni 2,3). în acele timpuri, *unii se vor depărta de la credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şila învăţăturile demonilor*(1 Timotei 4,1).

Prin mijlocirea şi cu puterea diavolească şi vrăjitorească, spiritiştii, hipnotizatorii, yoghinii, teozofii, bioenergeticienii şi cei ce se ocupă cu magia neagră şi cu magia albă, fac şi false minuni, încât:

1. Mişcă unele corpuri grele fără să le atingă; de exemplu, ridică o masă, deschid o uşăş. A.;
2. Produc fenomene de presiune: sunete, lovituri;

3. Modifică greutatea corpului uman;
4. Ridică de la pământ un corp uman şi-l fac să plutească în văzduh (levitaţie);
5. Determină apariţii luminoase, corpuri luminoase, imagini luminoase...;
6. Înlesnesc întâlniri şi convorbiri cu cei morţi;
7. Fac să apară scrieri fără intervenţia omului pe hârtie, plicuri închise ş. A.
8. Ghicesc în cărţi, cafea, horoscop...;
9. Fac să se producă forme, fenomene din care rezultă existenţa O.Z.N.-urilor, extratereştrilor;
10. Realizează vindecări prin intermediul biocâmpurilor. Acestea sunt false minuni, iar toţi cei care lucrează cu diavolul şi cei care au parte de aceste lucruri, sunt în afara Bisericii lui Hristos şi vor fi pedepsiţi cu diavolii (colaboratorii lor) în iadul cel veşnic. Căci nu prin ispitirea lui Dumnezeu şi prin iscodirea puterilor puse de Dumnezeu în om se fac minunile, ci prin credinţaneîndoită către Dumnezeu şi cu ajutorul şi lucrarea Sfântului Duh se fac **adevăratele minuni.**

29

Minunile dumnezeieşti se fac numai în numele lui Iisus Hristos şi prin Biserica lui Hristos, căci Biserica este *Stâlp şi temelie a adevărului* (1 Tim. 3,15).

DUMNEZEU PRONIATORUL

Dumnezeu poartă de grijă de creaţia Sa. *Nu vă îngrijiţi de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei*(Matei 6,34).

Păianjenul ţese o plasă rezistentă, fără să aibă facultate, masterat sau doctorat, apoi stă deoparte şi aşteaptă hrana. Şi Dumnezeu *Cel ce dă hrană la tot trupul*(Psalm 135,25), trimite musca mică în plasa mică. Altfel, dacă ar veni o muscă mare la plasa mică, s-ar rupe şi ar muri de foame păianjenul mic.

Puii de corb sunt părăsiţi de părinţii lor şi strigă pentru hrană. Dumnezeu le trimite hrana în cioc după cum spune şi în Sfânta Scriptură: *Celui ce dă animalelor hrana lor şi puilor de corb care îl cheamă pe El*(Psalm 146,9).

CAUZE ALE NECREDINŢEI

(î): De ce nu crede omul în Dumnezeu?

(R): Omul nu crede în Dumnezeu din următoarele motive:

a) Se împătimeşte şi se leagă pe sine de lucrurile cele deşarte, trecătoare şi păcătoase ale acestei lumi. Dumnezeu numeşte nebun pe cel necredincios: *Zis-a cel nebun în inima sa: «Nu este Dumnezeu!» Stricatu-s-au oamenii şiurâţi s-au făcut întru îndeletnicirile lor. Nu este cel ce face bunătate, nu este până la unul*(Psalm 13,1).

30

b)Are inimă vicleană, fiind unit prin păcate şi inspirat de diavoli. De aceea Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă: *Luaţi seama, fraţilor, să nu fie cumva în vreunul din voi o inimă vicleană a necredinţei, ca să vă depărteze de la Dumnezeul cel viu* (Evrei 3,12).

c)Are inima împietrită[12]: *La urmă, pe când cei unsprezece (apostoli) şedeau la masă, li s-a arătat (Iisus) şi i-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat* (Marcu 16,14).

d)Se abate de la adevărul revelat. Aceştia vor ca adevărul să fie după poftele şi păcatele lor. Mântuitorul Iisus Hristos le spune acestora: *Voi sunteţi din tatăl vostru diavolul... Când grăieşte minciuna, grăieşte dintru ale sale, căci este mincinos şi tatăl minciunii. Dar pe Mine, fiindcă spun adevărul nu Mă credeţi*(Ioan 8,44-45).

e)Este orb şi surd duhovniceşte din cauza păcatelor[13]. De aceea nu puteau să creadă, că iarăşi a zis Isaia: *A orbit ochii lor şi a împietrit inima lor, ca să nu vadă cu ochii*

[12] *Căci inima acestui popor s-a învârtoşat şi cu urechile aude greu şi ochii lui s-au închis, ca nu cumva să vadă cu ochii şi să audă cu urechile şi cu inima să înţeleagăşi să se întoarcă, şi Eu să-i tămăduiescpe ei* (Matei 13,15).

[13] „Toţi avem urechi trupeşti, dar nu toţi avem în acelaşi timp şi urechisufleteşti. Prin urechile trupeşti auzim aşa cum aud şi dobitoacele cele necuvântătoare, dar prin urechile sufleteşti înţelegem ca nişte făpturi raţionale şi gânditoare, cugetând la cele ce ni se vorbesc. Aici este vorba despre urechile cele sufleteşti, prin care auzim cuvântul lui Dumnezeu şi înţelegem voia Sa cea sfântă şi o împlinim şi ne mântuim.

Să ne rugăm Bunului Dumnezeu să ne învrednicească pe toţi de darul celor mai curaţi ochi sufleteşti şi al celor mai bune urechi duhovniceşti, ca să putem înţelege totdeauna cuvântul Său din Sfânta

Evanghelie şi să-L putem păstra în inimile noastre toată viaţa, ca pe o sământă minunată de îmbelşugate fapte bune şi bineplăcute lui Dumnezeu" (Tâlcuirea Evangheliilor şi CAZANIA la toate duminicile, E. I.B. M. al B.O. R. 1973, p. 368).

şi să nu înţeleagă cu inima, şi ca nu cumva să se întoarcă şi Eu sâ-i vindec(Ioan 12, 39-40).

f)Este orbit de diavoli: *Iar dacă Evanghelia noastră este încă acoperită, este pentru cei pierduţi, în care dumnezeul veacului acestuia (diavolul) a orbit minţilenecredincioşilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei slavei lui Hristos, Care este chipul lui Dumnezeu* (II Corinteni 4, 3-4).

g)Diavolii fură din inima omului cuvântul lui Dumnezeu[14], *ca nu cumva, crezând, să se mântuiască* (Luca **8,12).**

h)Omul caută slava acestei lumi şi nu caută slava lui Dumnezeu. Mântuitorul Iisus Hristos spune: *Cum puteţi voi să credeţi, când primiţi slavă unii de la alţii, şi slava care vine de la unicul Dumnezeu n-o căutaţi?*(Ioan 5,44).

i)Nu voieşte să creadă în cuvântul Evangheliei, vestit de slujitorii lui Dumnezeu: episcopi, preoţi şi diaconi. *Dacă nu ascultă de Moise şi de proroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morţi* (Luca 16,31).

j)Tăgăduieşte minunile şifăgăduinţele lui Dumnezeu. *Şideşi* (Domnul Iisus Hristos) *a făcut atâtea minuni înaintea lor, ei tot nu credeau în El*(Ioan 12, 37), pentru că *Lumina a venit în lume, şi oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele*(Ioan 3,19). *Cu toate acestea, încă au mai păcătuit şi n-au crezut în minunile lui* (Psalm 77,36).

(î): Cum putem să ne întărim în credinţa în Dumnezeu?

(R): Când împlinim poruncile dumnezeieşti (post, rugăciune, Spovedanie, Sfânta împărtăşanie, milostenie, frecventarea dumnezeieştilor biserici în duminici şi sărbători, pelerinaje la locurile sfinte, convorbiri şi binecuvântări ale

[14]*De la oricine aude cuvântul*împărăţiei şinu-l înţelege, *vine cel viclean* şi*răpeşte ce s-a semănat* în *inima lui...* (Matei 13,19).

părinţilorduhovniceşti, citirea cu binecuvântarea duhovnicului, a cărţilor sfinte, şi celelalte fapte bune creştine, ne vom curăţi şi lumina mintea şi inima duhovnicească şi ne vom uni mistic cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Astfel, Dumnezeu, prin Harul Duhului Sfânt, ne va întări în credinţă şi va lucra, prin noi, minuni, pentru întărirea în credinţă şi mântuirea semenilor noştri şi slava lui Dumnezeu.

Dacă vom face păcate, vom fi slujitorii diavolilor (Ioan 8, 44) şi vom fi întăriţi în necredinţă, depărtându-ne de Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel ne spune: *tot ce nu este din credinţă e păcat* (Romani 14,23).

Cei care s-au depărtat de Dumnezeu prin păcate, pentru a se întoarce din nou la Dumnezeu, trebuie să-şi vină în sine (Luca 15, 17), să suspine din inimă, să se pocăiască pentru păcatele făcute şi astfel se vor putea apropia din nou de dumnezeiasca Biserică Ortodoxă, de slujitorii Bisericii şi de Dumnezeu şi vor crede în adevăruri suprafireştidumnezeieşti.

FAPTA TUNĂŞIVORBA SUNĂ

Părinţii duhovniceşti spun că vorba sună, iar fapta tună. Sfântul Apostol Pavel spune: *voi cunoaşte nu cuvântul, ci puterea lor. Căci împărăţia lui Dumnezeu nu stă în cuvânt, ci în putere* (I Corinteni 4,20). Trebuie să devenim prin fapte, tunători. Sfinţii Apostoli IoanşiIacob au fost numiţi fiii*tunetului* (Marcu 3,17).

în anul 1983, având nişte necazuri, am fost la Mănăstirea Cernica, la Părintele Arhimandrit Ilarion Argatu. Părintele mi-a dat canon şi m-a binecuvântat să postesc trei zile post negru şi să citesc Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului.

Deşi nu mai postisem niciodată trei zile post negru, cu binecuvântarea părintelui, care era mare postitor şi exorcist, am ţinut foarte uşor postul.

A VENIT şiA PLECAT PE JOS

Un creştin ortodox râvnitor şi rugător, din munţiiFăgăraşului, după ce a citit *Tratatul de mistică ortodoxă* al prof. Nichifor Crainic de la Facultatea deTeologie Ortodoxă, a venit pe jos până la Bucureşti să-l cunoască. Când a intrat în birou, l-a găsit studiind, dar şi fumând. N-a spus nimic, dar s-a întors înapoi... tot pe jos.

CREDINȚĂ ŞIFAPTE

Creştinii dintr-un oraş aflat pe malul Dunării au relatat următoarele:

în oraşul nostru sunt două parohii. Creştinii din Parohia Sfântului Ioan Botezătorul au făcut rugăciuni şi au ieşit cu Icoana Maicii Domnului să-i păzească Dumnezeu, Maica Domnului şi Sfântul Ioan Botezătorul de inundaţii. Când a venit viitura, nu au fost inundaţi. în schimb, cealaltă parohie, care era mai sus decât noi şi care nu a făcut rugăciuni şi litanii cu Sfintele Icoane a fost inundată.

34

CONȘTIINȚA

CONŞTIINŢAGLASUL LUI DUMNEZEU ÎN OM

(î): Ce este conştiinţa?

(R): Dumnezeu a pus în inima duhovnicească a omului două lucruri pe care nu le au nici îngerii: cuvântul lăuntric care este cuvântul cu care vorbeşti cu tine însuţi în inima ta duhovnicească, când stai pe gânduri, şi glasul conştiinţei care este glasul lui Dumnezeu în om.

Pentru că l-a omorât pe fratele său Abel, Dumnezeu îi spune lui Cain: Ce *ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ...* ***Şi acum eşti blestemat pe pământ...*** *Când vei lucra pământul, acesta nu-şi va mai da roadele sale ţie;* ***zbuciumat şi fugar vei fi tu pe pământ*** (Facerea 4,10-12).

Conştiinţa este glasul lui Dumnezeu din inima noastră duhovnicească, care nu ne cruţă, pentru că vede întotdeauna lucrurile drept şi ne arată slăbiciunile, lipsurile, păcatele.

Dumnezeu vrea să ajungem la fericirea cea veşnicăşi conştiinţaglasul Lui în inima noastră duhovnicească, ne ceartă dacă am păcătuit, pentru a ne pocăi.

Iar Sfântul Ioan Gură de Aur spune: “Avem Judecător Drept pus de Dumnezeu în inima noastră duhovnicească pe care nu-l putem mitui cu nimic".

35

(î): Ce este conştiinţa curată?

(R): Sfântul Dionisie Areopagitul zice: “conştiinţa curată este bucuria bucuriilor, iar conştiinţa pătată este chinuirea chinuirilor".

Poate toată lumea să mă laude că sunt bun, dacă conştiinţa îmi spune că sunt păcătos, sunt cel mai chinuit om. Iar dacă conştiinţa mea este curată, poate toată lumea să mă ocărască, să spună tot cuvântul rău, să mintă (Matei 5, 11), sunt în pace pentru că nu mă judecă conştiinţaglasul lui Dumnezeu din inima mea. Şi pentru că nu mă judecă Dumnezeu în conştiinţă am toată bucuria şi veselia (Matei 5,11 -12). Aceasta ne spune Domnul nostru Iisus Hristos în Evanghelie.

(î): Ce trebuie să fac dacă mă chinuie conştiinţa?

(R): Dacă conştiinţa este pătată şi te mustră, o poţi împăca mărturisindu-te curat la duhovnic, care te dezleagă de păcatele mărturisite şi astfel te linişteşti şi te uşurezi. Dar trebuie să îndreptăm cât mai repede posibil ceea ce am greşit. Astfel, împăcându-ne conştiinţa, ne-am împăcat cu Dumnezeu şi vom avea odihnă din partea gândurilor, pace, bucurie şi fericire. Trebuie să ne împăcăm cu conştiinţaglasul lui Dumnezeu în noi cât suntem în viaţă, pentru că după moarte nu se mai poate face nimic. De aceea Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne spune: *împacă-te cu pârâşul tău degrabă, până eşti cu el pe cale, ca nu cumva pârâşul să te dea judecătorului, şi judecătorul slujitorului şi să fii aruncat în temniţă* (Matei 5,25).

(î): De ce nu avem linişte şipace lăuntrică?

(R): Toţi creştinii ar vrea să vadă şi să audă duhovniceşte, să aibă pace şilinişte în inima lor duhovnicească şi ei cred că acest lucru este mai uşor de realizat în mănăstire sau în pustie.

36

Problema nu este că trăim în lume, ci faptul că nu suntem aşezaţi corect lăuntric, nu am început de mici viaţa noastră duhovnicească pe temelia smereniei sau dacă am început-o bine nu o continuăm cum trebuie. Astfel suntem pe lângă drumul cel bun, suntem în afara temeliei correcteşiadevărate. Construimpe nisip şi cu îngăduinţa lui Dumnezeu vine ispita să ne smerească (Matei 7, 26) şi distruge tot. Şi astfel vom fi nefericiţi şichinuiţi şi în aceastăviaţă şi înviaţa cea veşnică.

(î): De ce este omul păcătos orb, surd şi mut din punct de vedere duhovnicesc?

(R): Pentru că ne aflăm afară din noi înşine, din inima noastră duhovnicească şi din iubire de sine auzim în ea alte glasuri, de la diavoli şi oamenii păcătoşi care ne laudă înălţându-ne în mândrie, slavă

deşartă, desfrânare, zavistie, mânie, iubire de arginţi...

(î): Se poate obţine starea de trezvieşi pacea duhovnicească în mijlocul lumii?

(R): Atâta timp cât nu facem voia lui Dumnezeu şi avem în inima noastră duhovnicească un iarmaroc de gânduri diavoleşti şiomeneşti nu vom avea pace duhovnicească.

(î): Dar care este gândul după voia lui Dumnezeu?

(R): Gândul care vine de la Dumnezeu este smerit, **şi ne îndeamnă la lepădare de sine şi de păcate,** la pace, dragoste şi iertare. Iar gândul diavolesc ne îndeamnă la iubire de sine, la mândrie, slavă deşartă, desfrânare, neiertare, iubire de arginţi...

(î): Care este cel mai bun gând pe care putem să-l auzim în inima noastră duhovnicească?

(R): Cel mai bun, mai curat şi mai luminos gând pe care putem să-l auzim în inima noastră duhovnicească este glasul conştiinţei, care este glasul lui Dumnezeu în noi.

(î): De ce nu auzim glasul conştiinţei din inima noastră?

(R): Noi toţiindiferent dacă ne dăm seama sau nu avem în mintea noastră multe gânduri datorate iubirii de sine, de a ne plăcea nouă şi oamenilor şi încercăm să facem o impresie bună celorlalţi oameni, însuşicreştinul are o impresie bună despre sine, atâta timp cât se străduieşte ca şi ceilalţi să aibă o impresie bună despre el.

(î): Când putem să ne studiem conştiinţa?

(R): Când omul este liber, are posibilitatea să-şi studieze sufletul şi propria conştiinţă. Atunci funcţioneazătrezvia, aşa cum se spune în limbajul ascetic. Adică, omul veghează asupra sa, îşi observă propriul sine şiîşiurmăreşteconştiinţa. Nu-i urmăreşte pe ceilalţi oameni să vadă ce spun şi ce părere au. Nici sinele lor nu-l urmăresc ca să vadă dacă au o părere bună despre ei înşişi, ci îşi urmăresc numai conştiinţa: “Ce-mi spune conştiinţa mea în această situaţie concretă?", astfel încât conştiinţa lui să fie întotdeauna curată, iar el să se conformeze cu cele ce-i dictează conştiinţa.

(î): De ce ne-au mai fost date poruncile dumnezeieşti?

(R): După căderea protopărinţilornoştri, Adam şi Eva, datorită păcatelor, oamenii nu au mai auzit ce le spunea conştiinţaglasul lui Dumnezeu din inima lor

duhovnicească, şi atunci Dumnezeu a dat poruncile dumnezeieşti. La început, cele 10 porunci, ca un ghid de comportament pentru a se putea mântui. Apoi acestea au fost completate cu alte porunci, legi, învăţături.

(î): Când nu am mai avea nevoie de porunciledumnezeieşti?

(R): Dacă vom auzi glasul lui Dumnezeu din inima noastră duhovnicească nu vom mai avea nevoie de poruncile dumnezeieşti şi vom face voia lui Dumnezeu.

O faptă bună poate să fie săvârşită în multe feluri[15]. Spre exemplu, din Sfânta Evanghelie aflăm: *Fiţi milostivi, precum Tatăl vostru este milostiv* (Luca 6, 36). Putem face mai multor oameni milostenie, dar care este voia lui Dumnezeu?[16] Acest lucru îl vom afla numai dacă ne rugăm şi ne spune Dumnezeu în inima noastră duhovnicească sau ne arată în altfel.

(î): Daţi-ne un exemplu concludent.

(R): Spre exemplu: Când ne pregătim să plecăm de acasă, trebuie să stăm în faţa Sfintei Cruci, a Sfintelor Icoane şi să vorbim cu Dumnezeu, cu Maica Domnului, cu Sfinţii îngeri şi cu Sfinţii, citind rugăciuni şi Acatiste, cerându-le iertare pentru păcate, lăudându-i, mulţumindu-le şi cerându-le ajutorul, să putem face cele plăcute lui Dumnezeu şi să ne mântuim, ajutându-i şi pe cei cu care rânduieşte Dumnezeu să vieţuim, să colaborăm şi să lucrăm. Astfel, vom auzi glasul conştiinţei în inima noastră,

[15]Un doctor poate prescrie mai multe tratamente la acelaşi diagnostic al unei boli. Dar care este cel mai bun? Dumnezeu îi va descoperi, dacă doctorul se smereşte, se roagă şi îi cere ajutorul. Dacă din iubire de sine va apela la ce ştie sau cum a mai procedat, poate greşi.

[16]*Facă-se voia Ta* (Luca 11,2) ne-a învăţat să ne rugăm Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

care este glasul lui Dumnezeu în noi. Acesta este gândul pe care transpunându-l în faptă ne va binecuvânta şi ajuta Harul Dumnezeiesc şi ne va spune ce să facem să ne mântuim. în acest fel, cu smerenie, binecuvântaţi şi acoperiţi de darul lui Dumnezeu, mergem la lucru, la cumpărături, la treburile pe care le avem de rezolvat.

Dar ce fac cei mai mulţi creştini: se uită în oglindă[17], bărbaţii se sluţesc, aruncă barba care face parte din chipul cu care ne-a creat Dumnezeu, la gunoi, să pară mai tineri şi să placă femeilor.

Femeia se machiază, se uită cum îi stă fustiţa care este de mărimea celei de la grădiniţă, din grupa mică[18], şi aude în inima ei glasul lui aghiuţă şi al oamenilor desfrânaţi: "Cât de frumoasă eşti!"„Ce bine îţi stă![19]" Apoi, ţeapănă de duhul mândriei şi al curviei, porneşteînsoţită de diavoli la vânătoare de suflete, curvind cu sufletul şi cu duhul cu ceilalţi admiratori oamenii păcătoşi[20]. Devine astfel slugă a diavolilor şi a oamenilor păcătoşi. Astfel, inima duhovnicească se va întuneca de păcate şi va fi oarbă şi surdă sufleteşte, nemaiauzind glasul conştiinţei

[17] Cu cine stă de vorbă femeia sau bărbatul care se uită în oglindă şi aude: "Ce frumoasă eşti!"„Ce bine îţi stă cu mini-jupe, cu decolteu şi machiată?" Cu diavolii!

[18]Femeia se împodobeşte în special să placă bărbaţilor, nu lui Dumnezeu.

[19]Femeile se îmbracă astfel să placă bărbaţilor şi să desfrâneze cu ei sufleteşte. Chiar le face plăcere acest duh al curviei de care se împărtăşesc. Ele ispitesc în acest fel pe majoritatea bărbaţilor care sunt pătimaşi, şi pentru că s-a îndepărtat prin păcate harul dumnezeiesc din inima lor, trebuie să şi-o umple cu duhuri păcătoase: ale desfrânării, ale mândriei, ale slavei deşarte...

[20]*Oricine se uită la femeie poftindu-o, a* şi s*ăvârşit curvie cu ea* în *inima lui* (Matei 5,28). *Iar cine va sminti pe unul dintr-aceştia mici care cred* în *Mine*, *mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară* şi să *fie afundat* în *adâncul mării* (Matei 18,6).

glasul lui Dumnezeu în ea, ci pe al lui aghiuţă şi al oamenilor păcătoşi.

(î): De unde putemştiacest lucru?

(R): Dacă Dumnezeu, direct sau prin cineva, vrea să ne despartă de diavoli cu care ne-am unit prin iubire de sine, făcându-le voia cea păcătoasă, şi nu ne apreciază, ci ne taie voia, ne supărăm.

M-a întrebat o„creştină":

Nu înţeleg de ce se uită bărbaţii după mine? M-am uitat la ea cum era îmbrăcată, machiată şi cum mergea şi am zis:

cine vrei să se uite dacă te îmbraci, te machiezi şi mergi ca o curvă? Oamenii păcătoşi şi dracii! Dumnezeu, Maica Domnului, Sfinţii îngeri şiSfinţiiîşi întorc faţa de la tine pentru că miroşi a desfrânare. De fapt astfel de comportament îţi satisface pofta desfrânată.

(î): De ce avem această înclinare spre cele rele, păcătoase?

(R): Pentru că de mici, prin educaţia pe care o primim de la părinţi, şcoală, **societate şi mass-media** (tv. Internet, cărţi, reviste) nu suntem educaţi să facem cele plăcute lui Dumnezeu, ci voiak oamenilor păcătoşi şi a diavolilor: "Mânca-te-ar mama, ce frumoasă eşti!"„Ce bine îţi stă cu decolteu, fustiţă, rujată, machiată, cu ochii şi unghiile făcute şi părul vopsit!"„Ce harnică eşti!" Apoi luăm ca model idoli: actori, fotbalişti, oameni bogaţi şi desfrânaţi... Şi astfel suntem scoşi din inima noastră duhovnicească, **devenind un mormânt văruit, plin de duhoarea păcatelor** (Matei 23, 27) şi de gânduri rele.

(î): Dar nu trebuie să arătăm bine când suntem în societate?

(R): Dacă ne uităm în oglindă şi nu ne place cum arătăm, să ne rugăm cu lacrimi de pocăinţă lui Dumnezeu, până când darul dumnezeiesc se va pogorî în inima noastră duhovnicească, ne va curăţi de păcate, ne va luminaşi înfrumuseţa, cu veşnicafrumuseţe dumnezeiască. Creştinul ortodox trebuie să se îmbrace şi să se comporte astfel încât, fiind binecuvântat şi acoperit de Harul Dumnezeiesc să nu fie observat de diavoli şi de oamenii păcătoşi.

(î): Cum putem afla dacă ceea ce facem este conform voii lui Dumnezeu?

(R): Pentru aceasta trebuie să ascultăm glasul conştiinţei, care este glasul lui Dumnezeu în noi.

(î): Când începe creştinul să audă vocea lui Dumnezeu în inima lui duhovnicească?

(R): Cu cât este mai curată conştiinţa, cu atât mai limpede este vocea conştiinţei dinlăuntrul omului. Şi cu cât ascultă mai mult omul de vocea conştiinţei sale care este glasul lui Dumnezeu, cu atât mai mult se curăţăconştiinţa lui şi Duhul lui Dumnezeu se va sălăşlui înlăuntrul lui.

(î): Am observat că, din multe şi diferite motive, este destul de greu pentru cei care trăiesc în lume, să se elibereze de strădania de a face impresie bună, de a-i face pe ceilalţi să aibă o părere bună despre ei.

(R): Dar acesta este lucrul care ne scoate în afara inimii noastre duhovniceşti. Astfel pierdem

temelia smereniei pe care trebuie să zidim viaţa duhovnicească. Ne aflăm în afara noastră şi orice am face de acum înainte fie că

citim, fie că ascultăm, fie că discutăm, este o construcţie care se zideşte pe nisip.

(î): A existat dintotdeauna la creştini această tendinţă de a se plasa în afara inimii lor duhovniceşti?

(R): Este posibil să fi existat dintotdeauna această neputinţă, însă în urmă cu cincizeci-şaizeci de ani, a început să se cultive această mentalitate, acest duh, fără să ne dăm seama, şitoţi suntem mai mult sau mai puţinalimentaţi şiguvernaţi de el.

(î):???

(R): Adică, cel mai adesea suntem în afara noastră, suntem mai atenţi la părerea celorlalţi despre noi, ce impresie vom face, şi suntem mai puţin sau deloc atenţi înlăuntrul inimii noastre duhovniceşti, **ca să ne cercetăm conştiinţa şi să trăim atent,** în **trezvie,** în stare de veghe.

(î): Cum putem observa acest lucru?

(R): Prin ceea ce gândim[21], vorbim şi facem, căutăm să plăcem oamenilor şi nu lui Dumnezeu. Ne punem nădejdea în noi şi în oameni pentru că aşa am fost învăţaţi de mici. însă Sfântul Proroc Ieremia, insuflat de Duhul Sfânt, spune: *Blestemat fie omul care se încrede în om şiîşi face sprijin din trup omenesc şi a cărui inimă se depărtează de Domnul* (Ieremia17, 5). Dumnezeu, pentru a ne mântui, ne va smeri.

[21]în lucrurile pe care le avem de rezolvat, primul gând al nostru nu este la Dumnezeu.

(î): Cum putem să ne eliberăm de acest lucru?

(R): Dacă reuşim să înţelegem lucrul acesta[22], să-l clarificăm, să localizăm duşmanul, să vedem eroarea care ne clatină, putem spera să ne eliberăm. Pentru că nu se poate elibera cineva de ceva, decât dacă înţelege mai întâi ce anume l-a stăpânit. Abia după aceea este posibil să începem cu adevărat să zidim viaţa noastră duhovnicească. Altfel, toate eforturile noastre sunt zadarnice. Nu pentru că Dumnezeu nu ia în seamă eforturile noastre, ci pentru că atunci când zideşte cineva pe nisip, totul se va prăbuşi. Aceasta a spus-o Dumnezeu însuşi (Matei 7,26).

(î): Cum să începem viaţa duhovnicească?

(R): Primul lucru este să ne eliberăm, atât cât putem, de mentalitatea lumească de a face impresie bună celorlalţi sau nouă înşineşi să începem să ne scrutăm propria conştiinţă. Să luăm ca model de urmat sfinţii cu virtuţile care ni se potrivesc conform cu darurile primite de la Dumnezeu şi nu oamenii păcătoşi care sunt după patimile şi păcatele noastre.

Dacă omul se eliberează, nu-i mai este greu apoi să-şi urmărească sinele, pe tot parcursul zilei — lucru pe care-l poate face şi în timpul serviciului, şi pe stradă şi oriunde altundeva s-ar afla — să se observe pe sine însuşişi să se conformeze cu glasul conştiinţei sale, **care este glasul lui Dumnezeu în inima lui duhovnicească. Cu cât face cineva mai mult lucrul acesta, cu atât mai mult se curăţăconştiinţa sa, iar glasul cel dinlăuntru al lui Dumnezeu va fi cu atât mai clar. Va începe să fie receptiv la Harul lui Dumnezeu şi să aibă comuniune adevărată cu Dumnezeu.**

22Temelia pe care ne-am zidit este pe nisipul iubirii de sine, al mândriei, al slavei deşarte, al iubirii de bani, al desfrânării...

(î): Care este folosul?

(R): Dacă creştinul se împărtăşeşte de acest lucru, va vedea singur cât timp a pierdut străduindu-se să-şi construiască o imagine falsă înaintea celorlalţi şi nu-i va fi deloc greu să-şi schimbe strădania. Desigur, ispita, vrăjmaşul, vor veni din nou să-l distragă. Dar pentru că sufletul a gustat deja din fructul cel duhovnicesc, prin tactica adoptată, nu va aluneca uşor de pe făgaşul său.

(î): Cu noi cei lumeşti ce se va întâmpla?

(R): Noi nu ne cercetăm conştiinţa, nu o urmărim şi nu-i dăm atenţie. Desigur, nu pentru că trăim în lume şi ne preocupă o mie şi una de lucruri. Este şi acest aspect, de aceea pleacă monahii în pustie. Dar trebuie să ştiţi că isihia nu este pentru toată lumea. Unii sunt pentru lumea aceasta. Şi aici, în lume, dacă vom căuta să plăcem lui Dumnezeu şi nu oamenilor şi diavolilor, nelăsând duhurilor diavoleşti şiomeneşti să intre în inima noastră duhovnicească, ne va binecuvânta Dumnezeu şi ne va dărui Harul şi curăţia inimii. **Problema nu este că trăim în lume, ci faptul că nu suntem aşezaţi**

corect pe temelia smereniei, nu am început cum trebuie viaţa noastră duhovnicească şi nici nu o continuăm cum trebuie. Suntem pe lângă drumul cel bun, suntem în afara temeliei corecte şi adevărate a smereniei.

(î): Este posibil să-şi cerceteze cineva conştiinţa sa, să-şi cerceteze sufletul, când este preocupat de impresia pe care o va face celorlalţi?

(R): în acest caz el nu-şi poate cerceta conştiinţa, nu-şi poate urmări sufletul, nu poate veghea, nu poate să se liniştească, aşa cum spun părinţiineptici. Ce înseamnă să se liniştească? înseamnă să vegheze, adică să ia aminte la propria conştiinţă, să-şi urmărească sinele şi să nu-l lase

45

să facă ceea ce nu vrea Dumnezeu, ci să-l determine să facă întocmai ceea ce vrea.

(î): Cum trebuie să ne ostenim?

(R): Creştinul ortodox este în luptă cu patimile sufleteşti şitrupeşti, cu oamenii păcătoşi şi cu diavolii. Dar nu vom învinge decât cu ajutorul Harului Dumnezeiesc, prezent în SfinteleTaine. Este nevoie să credem că Dumnezeu este acelaşi şi ieri şi astăzi. Dumnezeul Care a existat pentru creştinii ortodocşi din trecut, există şi pentru noi. A fost bun cu ei, este bun şi cu noi. A fost iubitor de oameni cu ei, este şi cu noi. A fost gata să-i ierte pe ei şi să le dăruiască Harul Său acelora, este gata să ne ierte şi pe noi şi să ne dăruiască Harul Său şi nouă. Să credem toate acestea şi să ne hotărâm să facem şi noi un pic de efort. Să nu ne ostenim pentru egoismul nostru şi de dragul omului vechi din noi (Efeseni 4,22), ci să ne ostenim un pic pentru a ne smeri. Să ne ostenim împotriva patimilor noastre, să ne ostenim în timp ce ne urmărim conştiinţa, în timp ce ne cercetăm şi veghem asupra inimii noastre duhovniceşti.

(î): Concret ce putem face?

(R): Să încercaţi, altfel decât în alte dăţi, să vă adunaţi înlăuntrul vostru. Nu mai luaţi deloc aminte la ce impresie faceţi celorlalţi sau la ce impresie aveţi despre voi înşivă. Nu mai daţi nici o importanţă acestor lucruri, ci străduiţi-vă, cel puţin de acum înainte să faceţiaşa cum vă dictează conştiinţa. Desigur, conştiinţa este întinată, este încă oarbă, dar există acolo o voce, cât de mică, a lui Dumnezeu. **Veţi auzi vocea lui Dumnezeu şiveţiacţiona, prin intermediul acesteia, aşa cum vă dictează conştiinţa.** în felul acesta, conştiinţa se curăţă, iar vocea lui Dumnezeu dinlăuntrul nostru va deveni mai curată şi mai luminoasă. Pe de altă parte, prin intermediul rugăciunii, să stingeţi şi să

46

evitaţi patimile şi să vă dăruiţi lui Dumnezeu. Prin rugăciune vine harul credinţei, prin rugăciune vine harul smereniei, al pocăinţei, al dragostei lui Dumnezeu. Prin rugăciune vine harul care ne ajută să ne lepădăm de noi înşine.

CONVORBIRI CU UN JUDECĂTOR

(J) Părinte, sunt judecătoare şi îmi fac probleme de conştiinţă în legătură cu hotărârile date.

(P) Cine este cel mai Bun Judecător?

(J) -?

(P) Dumnezeu. Dumnezeu judecă cel mai bine. De aceea, după ce studiezi bine dosarul, înainte de a lua decizia, ai răbdare, nu te grăbi, roagă-te cu smerenie lui Dumnezeu ca să inspire, întreabă duhovnicul.

(J) Cum pot să aflu dacă hotărârea dată este conformă cu voia lui Dumnezeu?

(P) Dumnezeu îţi va vorbi în inima ta duhovnicească când te vei ruga Lui cu smerenie. Este de fapt şi glasul conştiinţeiglasul lui Dumnezeu din om. Dacă conştiinţa nu te ceartă, nu te frământă, ai luat hotărârea cea bună. Cei condamnaţi pot să regrete faptele săvârşite sau din contra să continue. Şi atunci, celui care regretă şi vrea să se îndrepteze, îi este de folos o pedeapsă mai mică. De aceea şi legea are această marjă în legătură cu durata pedepselor pentru aceeaşi faptă. Dacă nu ar fi aşa, s-ar putea utiliza calculatorul în hotărârea pedepselor.

47

AVOCATUL CREŞTIN-ORTODOX

(î): Părinte, ce să fac să ajung un avocat bun, creştin?

(R): Trebuie să aibă o viaţăcreştină, liturgică. La procese se vede această luptă întreînger, care vrea să biruie adevărul, şi diavol, care vrea să biruie minciuna.

SIMŢIREAPĂCĂTOŞENIEI

(î): Părinte, de ce nu reuşesc să fiu conştientă că sunt păcătoasă?

(R): Sfântul Apostol Pavel spune: *Vrednic de credinţă şi de toată primirea e cuvântul că Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu* (I Timotei 1,15). Apostolul spune astfel, pentru că, fiind luminat de Harul Dumnezeiesc, îşi vedea păcătoşenia. Dacă nu te luminează Harul Dumnezeiesc nu vezi negreala inimii tale duhovniceşti.Te gândeşti la păcatele mari săvârşite: desfrânare, gomorie, avorturi, hulă, zavistie... şi te smereşti.

Numai când vine Harul Dumnezeiesc te smereşte să-ţi vezi păcatele, pentru că în general omul are tendinţa de a se mândri.

(î): Daţi-mi un exemplu ca să înţeleg.

(R): Spre exemplu eşti într-o hazna şi nu auzi, nu miroşi, nu poţi pipăi. Deodată apare o luminiţă. începi să vezi. Te sperii: Vai de mine! Luminiţasporeşte. Te sperii mai tare: Vai mie! Tot astfel şi Harul Dumnezeiesc, când îţi luminează inima duhovnicească, îţi arată starea de păcătoşenie, lipsa de desăvârşire. De aceea, cu cât te apropii de

48

Dumnezeu cu atât sporeşte lumina dumnezeiască şi te vezi mai păcătos, mai negru. StareţulDaniilTudor spunea: „Cu cât lumina este mai mare, cu atât întunericul este mai mare". Cum sfinţenia lui Dumnezeu este nemărginită, tot timpul, oricât am spori duhovniceşte, ne vom vedea mai păcătoşi. Haznaua aceasta de fapt suntem noi.

Stareţul Daniil Tudor mai spunea: „înfricoşător lucru este când omul începe să se teamă de el însuşi. Nu este lucru mai groaznic".

Când omul se întoarce cu mintea din exterior la sine însuşi începe să se teamă de el însuşi. Nu este lucru mai înfricoşător. Cunoaşterea de sine este începutul întoarcerii la Dumnezeu. Ce sunt eu acum şi ce ar trebui să fiu să ajung sfânt, după cum ne spune Dumnezeu: *Dumnezei sunteţi şitoţi fii ai celui Preaînalt* (Psalm 81,6). *Fiţisfinţi, căci Eu Domnul sunt sfânt* (Leviticul 11,45). *Omul în cinste fiind n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte şi s-a asemănat lor* (Psalm 48,21).

SIMŢIREA PĂCĂTOASĂ

(î): Am auzit un comentariu despre„Mormoni". Ei cred că omul este dumnezeu şi fiecare om ajunge un dumnezeu. De aceea merg câte doi pe stradă cu cămăşi albe. Iar femeile lor zic că sunt dumnezeiţe.

Femeile vor să ajungă dumnezeiţe pentru a popula prin naştere de fii altă planetă.

(R): Am văzut„soborul" lor. Erau vreo 50 de persoane îmbrăcate în costum negru cu cravate şi pantofi cu şpiţ. Principalul lor dumnezeu este banul.

Misionarii lor mergeau prin case să-i convingă pe creştini să treacă la mormoni.

49

O familie care a primit pe aceşti misionari relatau că au simţit un fior în inimă. Acest fior era de la diavoli, iar ei credeau că este de la Dumnezeu.

Simţirea unei inimi păcătoase, este păcătoasă. De aceea SfinţiiPărinţi spun că o singură simţire este admisă pentru omul păcătos: simţireapăcătoşeniei. Sfântul Ioan Botezătorul şi Domnul nostru Iisus Hristos îşi încep propovăduirea cu cuvintele *Pocăiţi-vă că s-a apropiat împărăţia Cerurilor* (Matei 3, 2; 4,17). Pocăiţi-vă, schimbaţi-vă mintea, dintr-o minte mândră şi întunecată într-o minte smerită, pentru că s-a apropiat de inima voastră duhovnicească împăratul Ceresc harul Duhului Sfânt.

50

DIAVOLUL

RĂZBOIUL CREŞTINILOR CU DIAVOLII

(î): Când au apărut diavolii?

(R): Din Sfânta Scriptură aflăm că Lucifer, fiind înger de lumină şi căpetenia celei de a doua trepte îngereşti, **în loc să progreseze în** sfinţenie, s-a mândrit, voind să fie asemenea cu Dumnezeu (Isaia 14,14). Dumnezeu l-a blestemat, i-a luat Harul Duhului Sfânt şiastfel s-a transformat în diavol (Luca 10, 18). împreună cu el au căzut şi îngerii, care i-au urmat lui, diavolii, (Efeseni 6,12) care sunt supuşi Satanei.

Sfântul proroc Iezechiel, inspirat de Duhul Sfânt, spune: *Tu erai heruvimul pus să ocroteşti; te aşezasem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu,* **şi umblai prin mijlocul pietrelor celor de foc.** *Fost-ai fără prihană în căile tale, din ziua facerii tale şi până s-a încuibat în tine nelegiuirea* (Iezechiel 28,15).

Iar prin Sfântul Proroc Isaia zice: *Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al*

dimineţii! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri! Tu care ziceai în cugetul tău: „Ridica-mă-voi în ceruri şi mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi aşezajilţul meu! în muntele cel sfânt voi pune sălaşul meu, în fundurile laturii celei de miazănoapte. Sui-mă-voi deasupra norilor

*şi asemenea cu Cel Preaînalt voi fi" Şi acum, tu te pogori în iad, în cele mai de jos ale adâncului!***(Isaia 14,12-15).**

Domnul nostru Iisus Hristos ne arată căderea îngerilor: *Am văzut pe Satana, ca un fulger căzând din Cer* (Luca 10,18). Iar Sfântul Apostol Pavel scrie că îngerii răzvrătiţi au fost aspru pedepsiţi de Dumnezeu şitrimişi în Iad, până în ziua în care vor fi judecaţi pentru păcatele lor.

(î): Unde se află diavolul care ispiteşte pe creştinul ortodox?

(R): Până la Sfântul Botez, diavolul se află în inima duhovnicească a omului, pentru că de aici poate ispiti cel mai rapid şi mai eficient. Când omul se botează, vine Domnul nostru Iisus Hristos (Galateni 3, 27) şi Harul Dumnezeiesc şi diavolul este scos în afara inimii duhovniceşti, dar i se permite să ne ispitească prin cele cinci simţuri (văz, pipăit, auz, gust şi miros) şi prin gândurile rele.

(î): De ce i se mai permite diavolului să ne ispitească?

(R): Dumnezeu, nefiind autorul răului, *nu ispiteşte pe nimeni* (Iacob 1,13)[23], dar îngăduie ispitele pentru curăţireaşidesăvârşirea noastră. Sportivul se formează în concursuri, iar creştinul prin aceste ispite se curăţă de păcate şi se desăvârşeşte.

(î): Dacă diavolul ştie că astfel ne ajută să ne mântuim, de ce ne mai ispiteşte?

(R): Diavolul ne ispiteşte pentru că:

Ne urăşte şi ne zavistuieşte, fiindcă Dumnezeu l-a pedepsit să se chinuiască veşnic, numai pentru că s-a mândrit. La Judecată va arăta lui Dumnezeu: "Iatăomul

[23]*Nimeni să nu zică, atunci când este ispitit: De la Dumnezeu sunt ispitit, pentru că Dumnezeu nu este ispitit de rele şi El însuşi nu ispiteşte pe nimeni* (Iacob 1,13).

pe care l-ai creat şi ai creat întreaga lume şi pentru mântuirea căruia ai jertfit pe Fiul Tău, iată cum arată şi câte păcate a săvârşit".

Ştie din experienţa de mii de ani că mulţi oameni vor cădea în iad.

Dacă la sfârşitulvieţii omului nu va duce sufletul creştinului ortodox în iad, Satana, ca pedeapsă, îl va trimite în Gheenă. El ştie cât de greu este acolo şi cât timp mai durează lumea aceasta, vrea să se bucure de libertate *răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită* (I Petru 5, 8). Trebuie să avem grijă pentru că toţi dracii sunt ai dracului şi nu ne iartă.

(î): Când ne războieşte diavolul cel mai tare?

(R): Când ne rugăm, începe războiul diavolesc. Şimulţi creştini abandonează. Toţi creştinii, când se roagă, pot să vadă existenţa lor pentru că atunci diavolii îi luptă. Unii nu pot să zică nici Tatăl Nostru sau să se pecetluiască cu Preasfânta Cruce, iar alţii, când se roagă, când spun Tatăl Nostru, vrăjmaşul diavol care se află în inima lor, le rătăceşte mintea la toate păcatele şi în toate colţurile lumii.

Dar dacă se uită la un meci de fotbal sau la un film desfrânat, nici nu observă când trec 2-3 ore şi nici nu se gândesc la pocăinţă, la rugăciune şi la înfricoşata Judecată.

(î): De ce?

(R): Acolo diavolul nu-i luptă, ci îi mângâie şi încurajează.

Sau mai putem vedea pe vrăjmaşul diavol când suntem în Biserică: cu gura lăudăm şi cântăm lui Dumnezeu, dar avem şi gânduri de hulă. Cum se poate acest lucru, întreabă Sfântul Ioan Scărarul, ca în acelaşi timp să lăudăm pe Dumnezeu şi să-L hulim? înseamnă că mai este cineva necurat în noi.

(î): Sunt creştini care se tem de diavoli.

(R): Nu trebuie să ne temem de diavoli. Pentru că după ce Domnul Iisus Hristos S-a întrupat, a înviat şi S-a înălţat la Ceruri, a slăbit puterea diavolului, dar l-a lăsat să ne ispitească prin simţuri şi gândurile rele. Diavolul este câinele lui Dumnezeu în lanţ. Dacă nu ne aruncăm noi din mândrie în ispite, îi dă voie să ne ispitească atât cât să ne îndrepte pe calea mântuirii.

(î): Există mai multe cete de diavoli?

(R): SfinţiiPărinţi spun că există trei cete diavoleşti.

(î): Care sunt acestea?

(R): Prima ceată este **ceata diavolilor poftelor.**
Diavolul din această ceată se ridică împotriva creştinului, care se roagă în inimă, ca unul ce-şi are puterea îndreptată spre pofta de la brâu la buric a omului. El aruncă asupra creştinilor puterea arzătoare a săgeţilor sale, având poftele din om ca pe un adânc în care pătrunde, făcându-l să fiarbă şi umplându-l de necurăţii. Apoi îl aprinde cu desfrânări şi plăceri păcătoase.

(î): Cum sunt războiţicreştinii de aceşti diavoli?

(R): Ei le insuflă oamenilor gânduri necurate de desfrânare, de lene, de mâncare şi băutură, de iubire de bani şi somn peste măsură, fiind ajutaţi în ispitele lor de poftele şi păcatele oamenilor, de filme, de muzică desfrânată, televizor, internet, cărţi şi de oameni desfrânaţi, beţivi, lacomi...

Slujitorii cei mai puternici ai acestei cete diavoleşti sunt propovăduitorii patimilor trupeşti: regizori, actori, scriitori, cântăreţi, care prin filme, cărţi, reviste, casete, videocasete şi DVD, ispitesc pe creştini să-i prindă în mrejele lor.

(î): Cum pot fi alungaţiaceşti diavoli?

(R): Aceşti diavoli pot fi alungaţi cu ajutorul Harului Dumnezeiesc, prin înfrânarea poftelor, post, rugăciune, priveghere, spovedanie, Sfânta împărtăşanie, participarea regulată la Sfânta Liturghie, ascultare de duhovnic şi muncă binecuvântată.

(î): Care este a doua ceată diavolească?

(R): A doua ceată este **ceata diavolilor mâniei.** Puterea mânioasă pe care o are creştinul pentru a lucra fapta bună creştinăşi pentru a se împotrivi diavolilor, această ceată diavolească o schimbă spre ura şi distrugerea aproapelui. Aceşti diavoli sunt înaintemergătorii mâniei, urii, invidiei, pizmei, zavistiei, uciderii, asupririi săracilor, sodomiei, păcatelor împotriva firii, răzbunării...

Când muncim fizic şi efectuăm un efort mare, puterea mânioasă pe care o avem în acele momente, îi luptă şi îndepărtează pe diavoli. De aceea, aceşti diavoli aduc în mintea noastră cuvinte de hulă împotriva lui Dumnezeu şi a Bisericii şi ne îndeamnă la înjurături, ură, ceartă şi agresiuni asupra aproapelui.

(î): Cum putem să scăpăm de aceşti diavoli?

(R): Trebuie să ne smerim şi să ne rugăm prin rugăciuni scurte când muncim, astfel ca puterea mânioasă pe care o avem în acele momente şi Harul lui Dumnezeu să izgonească pe diavoli de la noi şi de la aproapele nostru. Dacă nu ne vom ruga, diavolii vor folosi puterea mânioasă pe care o avem în gânduri şi cuvinte de hulă împotriva lui Dumnezeu şi aproapelui.

Când suntem mânioşi, cineva (diavolul) ne îndeamnă să lovim. Când diavolul se îndepărtează şi mânia trece, ne pare rău de faptele rele pe care le-am făcut.

Cel mai tare luptă diavolii pe cei care construiesc biserici ortodoxe, aducând ispite mari asupra preoţilor, atât prin oamenii necredincioşi, cât şi prin ceilalţi. Aceşti diavoli sunt îndepărtaţi cu ajutorul Harului Dumnezeiesc prin rugăciune şi muncă binecuvântată, prin iertare şi dragoste sfântă creştină, smerindu-neîn ispite.

(î): Care este a treia ceată diavolească?

(R): A treia ceată este **ceata diavolilor raţionali (arhiconi).** Aceştia ispitesc pe oameni cu iubirea de sine, cu mândria, slava deşartă, erezie, necredinţa (ateismul), nebunia, deznădejdea şi sinuciderea. Satana este„teologul iadului" şi se ocupă în mod special cu interpretarea greşită a Sfintelor Scripturi, având în ajutor ceata diavolilor arhiconi. Diavolii raţionali sunt foarte puternici şi acţionează rapid asupra minţii oamenilor mândri, inspirându-le idei potrivnice revelaţieidumnezeieşti, a învăţăturii de credinţă ortodoxe.

Aceşti diavoli raţionali sunt învăţătorii sectarilor, ai schismaticilor, ai ereticilor, ai filozofilor, ai liber-cugetătorilor, care prin conlucrare cu diavolii teologi, îşi formează propria lor credinţă sectară, eretică, atee. însuşi Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos este ispitit de Satana, cu citate din Sfânta Scriptură, interpretate greşit. Dar Mântuitorul nostru îi răspunde tot cu citate din Sfânta Scriptură, alungându-l (Matei 4, 3-10).

Diavolii raţionali au acţionat asupra ierarhiei Bisericii Apusene, care a adăugat astfel în Simbolul Credinţei pe Filioque, învăţăturagreşită că Duhul Sfânt purcede şi de la Fiul lui Dumnezeu. Această adeziune a Bisericii Apusene la învăţătura diavolilor raţionali a dus, în anul 1054, la despărţirea

Bisericii Apusene (catolice) de **Dumnezeiasca Biserică,** întemeiată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.
56

Toţi diavolii se luptă să întunece mintea noastră prin pofte, mânie şi mândrie şi apoi ne transmit gândurile cele rele şi fac pe oameni să săvârşească lucruri pe care numai cei ieşiţi din minţi le-ar putea face.

Când mintea se luminează de darul Sfântului Duh, oamenii se ruşinează de cele făcute şi de ei înşişi. De aceea, SfinţiiPărinţi ne învaţă să nu acţionăm niciodată când mintea noastră este întunecată de pofte, mânie şi mândrie.

Există o îndrăcire plăcută prin care diavolul posedă pe creştin prin desfrânări, păcate peste fire, băutură, droguri şi o îndrăcire violentă precum cea a demonizatului din ţinutulGherghesenilor(Luca 8,29-30)[24].

Când sunt scoşi diavolii din creştin, el are mintea întreagă (Luca 8, 35). Numai creştinul care nu are mintea întreagă poate face crime, avorturi, sodomii, gomorii, desfrânări şipreadesfrânări.

(î): Vor reveni catolicii la Biserica întemeiată prin Pogorârea Duhului Sfânt peste Sfinţii Apostoli în ziua Cincizecimii?

(R): Minunea dumnezeiască a revenirii catolicilor la Biserica mamă (Galateni 4,26) d**umnezeiasca Biserică (Ortodoxă), întemeiată în ziua Cincizecimii prin trimiterea Duhului Sfânt peste Sfinţii Apostoli** (Faptele Ap. 2, 3) se va petrece atunci când, prin Harul lui Dumnezeu, mintea catolicilor se va smeri şi lumina şi vor fi alungaţi diavolii raţionali.

(î): De ce au apărut atâtea secte creştine?

(R): Ca urmare a acestei mari schisme din anul 1054, prin mândrie intelectuală şi adeziune la cete de diavoli

[24] Demonizatul din ţinutulGherghesenilor*era legat în lanţuri şi în obezi păzindu-l, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de demon,* în pustie (Luca 8,29-30).

57

arhiconi, au apărut până în zilele noastre mii de culte creştine, ai căror reformatori, sub inspiraţie diavolească, au reinterpretat Sfânta Scriptură după dorinţele şi păcatele lor, spre a lor pierzare (II Petru 3, 16; II Timotei 3, 5). Dovadă că aceşti predicatori sunt inspiraţi şi conduşi de diavoli este şi faptul că ei schimbă interpretarea Sfintelor Scripturi de la o zi la alta de la un predicator la altul. **Orice modificare a învăţăturii de credinţă ortodoxă, descoperită de Dumnezeu oamenilor, orice abatere de la adevărul absolut, dumnezeiesc, este datorată diavolilor raţionali, care lucrează asupra minţii oamenilor mândri.**

Harul Duhului Sfânt, care vine numai prin ierarhia Bisericii Ortodoxe (episcopi şipreoţi), luminează prin învăţătura de credinţă ortodoxă minţile oamenilor şi alungă duhurile diavoleşti ale necredinţei şi ale celorlalte păcate.

(î): De ce am gânduri de hulă asupra Maicii domnului, a Preasfintei Crucişia Sfinţilor când citescdin Bibliile protestante?

(R): Duhul diavolesc, prezent în cărţile şi Bibliile sectare, întunecă mintea credincioşilor şi strecoară în ea îndoiala de credinţă, credinţa eretică, credinţa schismatică, necredinţa (ateismul), neascultarea şi nesupunerea faţă de ierarhia bisericească ortodoxă. **Preoţii şicreştinii ortodocşiprimesc binecuvântare de la arhiereu pentru a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu** şi astfel cuvintele lor sunt luminate de Harul Duhului Sfânt. Sectarii, ereticii şi schismaticii primesc putere de a propovădui de la diavolii arhiconi. De aceea, SfinţiiPărinţi ai Bisericii Ortodoxe ne spun să nu discutăm cu ereticii, pentru a nu primi în mintea noastră duhurile diavoleşti ale lui Antihrist.
58

(î): Pe monahi îi luptă mai tare diavolii?

(R): Războiul diavolilor împotriva călugărilor este mai puternic deoarece au intrat în monahism pentru despătimire, iluminare şi îndumnezeire (Matei 5, 48; 19, 21) şi când se vor mântui vor lua locul lor din cer.

Aflăm din Patericul Egiptean că: “Avva Marcel, monahul, spunea fraţilor, ca şi cum ar fi fost vorba despre altul, că s-a sculat într-o noapte să-şi facă pravila şi că a auzit un glas de trâmbiţă şi zgomot mare de război. Deci s-a tulburat părintele şi se gândea în sine de unde este aici glasul trâmbiţelor de război? Iar când se gândea el aşa, îndată a venit diavolul şi i-a zis:

aşa, cu adevărat, război este, iar de nu voieşti să ai război asupra ta, dormi, că noi nu ne luptăm cu cei leneşi, pentru că robii noştri sunt, ci cu pustnicii şi cu cei ce priveghează întru rugăciune ne luptăm şi asupra acelora tăbărâm şi îi războim".

(î): Care este cea mai puternică armă împotriva diavolilor?

(R): Cea mai puternică armă asupra diavolilor de care se cutremură tot iadul este smerenia.

(î): De ce?

(R): Când te smereşti, te goleşti de sine, de păcate, iar prin rugăciune, vine Harul Dumnezeiesc care te curăţă şi alungă pe diavoli.

„Erau doi fraţi călugări, care de multă vreme vieţuiau împreună. Iar vrăjmaşul diavol, pizmuind traiul lor cel bun, a vrut să-i despartă unul de altul. Deci a provocat între ei o pricină ca aceasta: fratele cel mai tânăr a aprins lumânarea şi a pus-o în sfeşnic, iar diavolul, făcând pacoste, a prăvălit jos lumânarea, care s-a stins. Iar fratele cel mai tânăr, mâniindu-se foarte, a lovit pe fratele său, peste

59

obraz, cu palma. Atunci, fratele cel mai bătrân, cu smerenie s-a închinat lui până la pământ, zicând:

Iartă-mă, frate, că te-am supărat, aşteaptă un pic şi iar o voi aprinde.

Iar puterea lui Dumnezeu a pedepsit pe acel diavol, muncindu-l până la ziuă. Şidacă s-a făcut ziuă, a mers acel diavol la raport la Satana, spunându-i tot ce a voit să facă şi cum s-a smerit călugărul cel mai bătrân celui mai tânăr şi cum, pentru smerenia aceluia, Puterea lui Dumnezeu l-a pedepsit pe el până la ziuă. Deci şi noi să ne silim să câştigăm smerenia, care risipeşte puterea diavolilor".

Despre Avva Antonie cel Mare aflăm că, într-o vedenie, a văzut toate cursele vrăjmaşilor diavoli şi, suspinând, a întrebat pe Dumnezeu:

cine poate să biruiască pe toate acestea, Doamne? Şi a auzit un glas din cer, zicându-i:

smerenia!

(î): Pe cine luptă diavolii?

(R): Diavolii luptă pe cei care se ridică la luptă împotriva lor şi vor să se mântuiască.

„A întrebat un frate pe un părinte:

cum cei care vieţuiesc în lume, trecând cu vederea postul şi rugăciunea şi împlinind toate poftele lor, nu cad şi nu mărturisesc că au greşit şi chiar de Sfânta împărtăşanie îndrăznesc să se apropie? Iar monahii de-a pururea postesc şi priveghează şi se roagă şi pururea se pocăiesc şi plâng pentru păcatele lor.

Iar Avva, suspinând, a zis:

bine ai zis, frate, că nu cad cei din lume, întrucât după ce au căzut o dată, cădere cumplită, nici să se ridice nu pot şi nici nu mai au de unde să cadă, pentru că, petrecând în căderea cea dintâi, pentru multa lor neştiinţă, ei nici nu ştiu că au căzut.

60

Oare de ce ar mai lupta diavolul pe cei care se tăvălesc în noroiul patimilor şi fac întotdeauna voia lor? Iar monahii, pe faţăluptându-se cu diavolii, uneori biruiesc, iar alteori sunt biruiţi şi cad, dar nu încetează a se ridica, sunt loviţi de diavoli, dar nu încetează a-i arde cu postul şi rugăciunea, până ce, cu darul lui Dumnezeu, îi vor birui pe diavoli şi îi vor face slabi şineputincioşifaţă de ei. Pentru că atunci, împăcându-se cu Dumnezeu, se odihnesc totdeauna duhovniceşte, primind bucuria şi pacea lui Dumnezeu în inima lor".

„Diavolul priveghează veşnicşi insistă în a ispiti prin toate mijloacele lui viclene. Unii cad biruiţi, iar alţii biruiesc asupra lui. Un sfânt părinte a văzut într-o vedenie o mănăstire unde călugării se osteneau prin rugăciuni, post şi muncă. Mulţime de diavoli se luptau cu ei, aruncând săgeţi de mânie, desfrânare, mândrie, zavistie, lăcomie, mâhnire, iubire de arginţi, lene şi altele de acest fel. Mergând mai departe, a văzut în oraş oameni care chefuiau, desfrânau, jucau, huleau. Iar deasupra lor se afla un diavol întunecat care lenevea. Din când în când, acel întunecat se uita la mulţimea de oameni păcătoşi, zicând:

merge treaba! Ai mei sunteţi!"

Un frate a spus duhovnicului său:

(Î): Părinte, mă luptă diavolul! Duhovnicul i-a răspuns:

(R): Diavolul a luptat pe Moise, pe Sfântul Antonie şi pe ceilalţiSfinţi, care s-au împotrivit păcatului şi s-au luptat cu diavolii, până la sânge (Evrei 12,4). Iar tu să nu dai vina pentru neputinţele şi păcatele tale pe diavoli".

La sfârşitul lumii, oamenii vor fi atât de păcătoşi încât diavolii vor învăţa de la aceştia.
61
„A zis diavolul către Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos: "Săştii că vor veni vremuri când toată meşteşugirea mea va pieri. Căci în acele vremuri oamenii vor fi mai răi decât diavolii. Până şi copiii cei mici vor fi, cu vicleşugurile, mai mari decât cei bătrâni. Atunci eu voi începe a mă odihni şi nu voi învăţa nimic pe fiii oamenilor, pentru că singuri, de la sine, vor începe a face toată voia mea".

PUTEREA DIAVOLEASCĂ

(î): Cât de mare este puterea diavolească?

(R): Puterea diavolului este limitată de puterea dumnezeiască. Diavolul este câinele lui Dumnezeu în lanţ. Nu-i dă voie să latre şi să ne muşte decât pentru a ne îndrepta pe calea mântuirii. însă creştinii nu trebuie să se arunce în ispită. Iar pentru că are putere limitată: nu poate să omoare, să violeze, să fure, atunci lucrează prin oameni.

Dar Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care este întemeietorul virtuţilor, dă putere creştinilor care se luptă cu diavolii, şi în acelaşi timp, smereşte mânia înverşunată a duhurilor necurate, care, fără îngăduinţa lui Dumnezeu, nu pot ispiti pe oameni (Iov 1,12).

(î): Diavolii cunosc gândurile oamenilor?

(R): Sfântul Isidor Pelusiotul arată că diavolul nu ştie care sunt gândurile noastre, pentru că acest lucru ţine exclusiv de puterea lui Dumnezeu. însă el ne ghiceşte gândurile după gesturi şi vorbe. Astfel, spre exemplu, vede că cineva priveşte cu patimă la frumuseţea cuiva. Profitând de înclinarea acestuia, de îndată îi transmite gânduri şi imagini desfrânate.

în afară de acestea, diavolii pot transmite energie păcătoasă omului (energie mânioasă, de desfrânare, de
62
Mândrie, dar îşi pot reface vigoarea pe seama energiei păcătoase pe care o emană omul în procesul desfătării vicioase. Sfântul Ioan Scărarul spune că„diavolii nu se bucură de nimic mai mult ca de mirosul urât al desfrânării"[25]. Iar Sfântul IoanDamaschinul spune că„îngerii contemplă pe Dumnezeu atât cât le este cu putinţă, aceasta fiind hrana lor. Demonii, pentru care contemplarea lui Dumnezeu în Duhul Sfânt, nu mai este posibilă, pot primi energie unii de la alţii, dar şi energie păcătoasă, de la omul păcătos. Pentru aceasta, ei trebuie mai întâi să-l facă pe om asemenea lor, căpătând astfel acces în sufletul lui". De aceea, un om păcătos este o sursă de energie păcătoasă importantă pentru duhurile rele. Iar pentru aceasta, diavolii aprind în el patimile, care îi vor devora toate forţele vitale. În acelaşi timp, diavolii se vor hrăni cu această energie a păcatelor.

în afară de aceasta, duhul necurat care stăpâneşte pe un om păcătos îi foloseşte trupul ca pe un instrument, pentru o mai mare realizare a patimii lui. (Exemple edificatoare în această privinţă sunt regizorii şi artiştii din filmele pornografice).

(î): Demonii pot da putere oamenilor?

(R): Diavolii pot înzestra pe oamenii păcătoşi cu energie demonică deosebită, care le dă posibilitatea celor supuşivoinţeidiavoleşti să trudească necontenit pe tărâmul înmulţirii păcatelor în lume.

în virtutea esenţei lor distructive, demonii, lipsiţi de capacitatea de a crea, îşi nimicesc în cele din urmă discipolii. Dacă Harul Duhului Sfânt curăţă şisfinţeşte atât sufletul, cât şi trupul omului, energia păcătoasă a diavolilor este distructivă atât pentru suflet, cât şi pentru trup.

[25] Sf. Ioan Scărarul, *Scara Raiului, f*ilocalia, vol. 9, E. I.B. M. al B.O. R., 1980, p. 230.
63

TE-AM PĂCĂLIT, PĂRINTE!

în Sfântul Munte Athos, un pustnic s-a închis într-un turn înalt să se roage zi şi noapte zicând Rugăciunea lui Iisus.

După trei zile a auzit bătăi puternice în uşă:

deschide, părinte, că vin turcii! Pustnicul s-a speriat şi a mers să deschidă uşa. Acolo diavolul i-a zis:

-Te-am păcălit, părinte!

DIAVOLUL ŞI MINCIUNILE REÎNCARNĂRII

O femeie, care practica yoga şi care spunea că este creştină, a venit la mănăstire să se roage. Părinţii au văzut că are duh neortodox şi au întrebat-o ce credinţă are. Ea a răspuns:

(î): Sunt creştină ortodoxă, dar practic yoga şi cred în reîncarnarea sufletelor. Am citit despre multe cazuri în care oameni, contemporani mie, relatau despre evenimente care s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Chiar şi marele scriitor Mircea Eliade a scris o carte pe această temă: “Undeva, cândva". Părintele i-a răspuns:

(R): Reîncarnarea este o minciună diavolească, ce urmăreşte pierderea oamenilorîn focul cel veşnic al iadului. Învăţătura de credinţă ortodoxă, care cuprinde adevăruri de credinţă descoperite prin revelaţie dumnezeiască, afirmă că omul este unic ca persoană şi va fi judecat, după sfârşitulvieţii sale pământeşti, de Dumnezeu, pentru faptele sale săvârşite cu sufletul şi trupul său. Reîncarnarea este o minciună diavolească menită să-l păcălească pe om, că nu există pentru el o judecată particulară făcută

de Dumnezeu, pentru faptele sale. Reîncarnarea afirmă că omul se va naşte din nou, se va reîncarna în diverse vieţuitoare, până când va ajunge în Nirvana. Există o singură persoană umană şi o singură judecată pentru ea la Dumnezeu.

(î): Dar, a întrebat femeia, aceste relatări dintr-o viaţă anterioară cum se explică? Părintele a răspuns:

(R): Foarte simplu. Diavolul, care a însoţit pe tot parcursul vieţii sale pe un om care a trăit, să spunem, în urmă cu 200 de ani, într-un anumit loc, poate să transmită prin gânduri şi imagini, cu lux de amănunte, unei alte persoane, care este contemporană cu noi şitrăieşte, în alt loc, evenimente de acum 200 de ani. Şi, astfel, apar aceste credinţe păgâne, care pierd sufletele multor creştinirătăciţi.

GRAURUL VORBITOR

(î): Diavolul poate ispiti prin animale?

(R): Da. Deoarece rugăciunea este cea mai puternică armă împotriva vrăjmaşului nevăzut, el se străduieşte prin toate mijloacele să-l distragă pe om de la ea. Un Stareţ a relatat următoarea întâmplare: „Un monah din Sfântul Munte Athos avea un graur vorbitor, pe care îl iubea foarte mult, amuzându-se cu vorbele lui. Dar era ciudat faptul că, îndată ce monahul începea să- şi săvârşească pravila de rugăciune, graurul începea să vorbească şi nu-l lăsa pe monah să se roage. Odată, în măreţul praznic al învierii lui Hristos, monahul s-a apropiat de colivie şi a spus: «Grăuraşule, Hristos a înviat!». Iar graurul a răspuns: «Ce nenorocire pe capul nostru că a înviat», şi îndată a murit, iar în chilia monahului s-a răspândit o duhoare

insuportabilă. Atunci a înţeles monahul greşeala sa şi s-a căit"[26].

Cel mai mult ne ispitesc diavolii în timpul Postului Mare, pentru că atunci postim şi ne rugăm mai mult.

(î): Câteodată ascult şi vorbesc cu gândurile diavoleşti.

(R): Chiar dacă suntem învăluiţi de gânduri diavoleşti, nu trebuie să le ascultăm şi să nu le răspundem pentru că această ispită vine din invidie diavolească. Sfântul Marcu Ascetul, în Filocalie, spune despre cei care cred că se pot îndreptăţi din faptele lor: “Dacă diavolul vede că mintea se roagă în inimă, mari şi grele ispite aduce". Mai simplu spus, vrăjmaşul, pentru rugăciunea inimii, se ridică împotriva noastră şi vrea să ne abată de la ea, însă nu trebuie să-l ascultăm. Ispita aceasta, cu mila şi cu ajutorul lui Dumnezeu, va trece, numai că nu trebuie să aduci dovezi împotriva gândurilor vrăjmaşe, pentru că, după cuvântul Sfântului Ioan Scărarul, vrăjmaşii sunt foarte vicleni şi ne pot aduce din partea lor multe împotriviri. Iar noi să continuăm să ne rugăm, străduindu-ne să nu dăm atenţie gândurilor vrăjmaşe şi să le dispreţuim, repetând Preadulcele Nume al Domnului nostru Iisus Hristos. Sfântul Ioan Scărarul scrie că datorită numelui lui Iisus (Sabia Duhului Sfânt n. n.) suntem ostaşi ai lui Hristos. Căci nu există armă mai puternică nici pe pământ, nici în cer.

(î): Am gânduri de deznădejde că nu mă va ierta Dumnezeu.

(R): Gândeşte-te că Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în timpul vieţii Sale pământeşti, a mâncat şi a băut împreună cu păcătoşii şi nu a refuzat să cineze

[26]*Filocalia de la Optina,* Vol. I, Cuviosul Ambrozie, Editura Egumeniţa, 2009, p. 315.

în casa lui Simon leprosul şi i-a îngăduit desfrânatei celei renumite în tot oraşul să atingă şi să sărute preacuratele Sale picioare. **Dacă lumina soarelui, trecând prin locuri necurate, usucă multe necurăţii şinu se vatămă, cu atât mai mult marea milostivire a lui Dumnezeu poate nimici toate**

păcatele necurate ale fiecărui suflet creştin care se căieşte.

(î): Mă luptă gândurile că pentru păcatele săvârşite voi merge în iad.

(R): în iad vor intra numai cei care, datorită mândriei, nu vor să facă pocăinţă. Nu vom fi pedepsiţi pentru că am căzut, pentru că este omeneşte să cădem. Vom fi pedepsiţi pentru că am căzut şi nu ne-am ridicat prin pocăinţă. Dacă Manase, care făcuse atâtea fărădelegi şi pervertise o mare mulţime de oameni, a primit iertare, apoi să capete îndrăzneală toţipăcătoşii care se căiesc[27], cu atât mai mult cu cât Manase, înlănţuit cu lanţuri de fier şi aruncat în boul de aramă, **căindu-se parcă fără să vrea, neputând să-şi plece genunchii trupului,** şi-a plecat numai genunchii inimii. într-un cuvânt, nu le răspunde nimic vrăjmaşilor, ci numai roagă-te şiiarăşi roagă-te, chemând în ajutor Preadulcele Nume al Domnului nostru Iisus Hristos, Care a venit în lume să-i mântuiască pe cei păcătoşi. Iar cu privire la vorbele fără rost ale vrăjmaşilor, n-ai ce să faci. îndură-le şi rabdă, căci astfel se dobândeşteexperienţa duhovnicească. **Să ştii şi să ţii bine minte şi să crezi că Domnul cel Atotbun, Care ne poartă de grijă tot timpul, nimănui nu-i îngăduie ispite peste măsură şi peste puteri şi, dacă cuiva i se îngăduie ispite, i se îngăduie pe măsura lui şi în acelaşi timp i se trimite de**

[27]împărăţia Cerurilor este plină de păcătoşipocăiţi, iar iadul este plin de păcătoşinepocăiţi.

sus ajutorul lui Dumnezeu, pe Care trebuie să-L chemăm tot timpul"[28].

COPILA DEMONIZATĂ

(î):Părinte, am venit anul trecut cu fetiţa care este demonizată, a fost împărtăşităşi i s-au citit rugăciuni. Când am plecat se simţea mai bine. Acum iar are probleme.

(R): Trebuie continuat tratamentul.

(î): Cât timp?

(R): Poate toată viaţa. Dumnezeu a îngăduit ca pe Sfântul Apostol Pavel să-l ispitească un înger al satanei. S-a rugat, dar Dumnezeu i-a spus: *îţi este de ajuns Harul Meu, căci puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune* (II Corinteni 12, 9). Poate să fie îngăduită demonizarea pentru păcatele părinţilor, pentru păcatele fetei, pentru ca să nu greşească, pentru a fi mai activă la Biserică. Omul sănătos uită de Dumnezeu. Dacă era sănătoasă, mergeaţi la păcate, distracţii...

MĂ ÎNCHIN LA TATĂL VOSTRU

A fost arestat un satanist care săvârşise mai multe crime, violuri şi furturi. Avea încrustată pe frunte crucea satanică.

Le-a spus procurorilor:

ce aveţi cu mine? Eu mă închin şi slujesc tatălui vostru.

-???

[28]*Filocalia de la Optina,* Cuviosul Ambrozie, Egumeniţa, 2009, vol. I, p. 350.

păi, nu vă plac banii, desfrânările, băutura...?

în România a fost arestat un criminal satanist grec. în Grecia evadase şi scăpase, cu ajutorul diavolilor, dintr-o încercuire la care participase mai mulţi poliţişti, omorând trei dintre ei.

în România, jefuise o casă de schimb valutar unde omorâse paznicul. A fost condamnat la mulţi ani închisoare, dar a spus că va evada şi de aici. Cum? Cu ajutorul diavolilor la care se închină. Dacă cei care îl păzesc nu sunt credincioşi, este posibil.

SUPĂRAREA DIAVOLULUI

Diavolul i s-a arătat unui pustnic care vieţuia într-o peşteră zicând:

m-am săturat de Cruci. La intrare Cruce, pe perete Cruce, la piept Cruce, în mână Cruce, pe Biblie Cruce, pe Ceaslov Cruce...

Diavolul este cel care ne împiedică tainic să ne pecetluim şi să ne închinăm Preasfintei Cruci. El este cel care huleşte în mintea noastră. Să ne smerim şi să ne pecetluim ca să-l ardă şi să-l alunge Harul Dumnezeiesc de la noi.

MOLIFTELE SFÂNTULUI VASILE CEL MARE

(î): Când devine creştinul mai rău ca diavolul?

(R): Când creştinul este viciat de păcate, se face mai rău decât diavolul, pentru că unele lucruri diavolul nu le poate face, ci pune pe oameni să le facă: să hulească pe Dumnezeu, să săvârşească crime, să distrugă, să fure, să violeze, să facă farmece, vrăji etc.

(î): Cum poate îndepărta creştinul înrâurirea diavolească?

(R): Omul trebuie să se pocăiască şi să se mărturisească pentru a îndepărta înrâurirea diavolească de la el şi astfel să poată gândi şi lucra creştineşte. Pocăinţa din inimă şi mărturisirea curată taie drepturile diavolului asupra omului.

Dacă diavolul a dobândit drepturi mari asupra omului şi-l stăpâneşte (în primul rând din cauza păcatelor), atunci trebuie găsite mijloacele prin care să i se taie aceste drepturi. Altfel orice rugăciune ar face preoţii asupra acelui creştin, diavolii nu vor pleca, ci mai mult îl vor chinui şi secătui.

Este foarte important ca omul să se pocăiască şi să se mărturisească, să fie dezlegat prin rugăciuni de blesteme, să îndrepte nedreptăţilesăvârşite de el şi de părinţii lui, ca să taie astfel toate drepturile pe care le au diavolii asupra lui. Pentru că altfel, chiar de i s-ar citi ani de zile Moliftele Sfântului Vasile cel Mare, diavolii tot nu vor pleca de la el, ci mai mult îl vor chinui ca unii ce au primit acest drept asupra creştinului din cauza păcatelor lui. Dacă creştinulprimeşte ispita, va fi stăpânit de patimi, iar mai târziu de diavoli.

(î): Păcatele părinţilor se răsfrâng asupra copiilor?

(R): Sunt cazuri în care copiii sunt posedaţi de diavoli din cauza păcatelor şi blestemelor părinţilor.

De obicei oamenii înşişi dau prilejuri diavolilor să le facă rău, fie din neatenţie (neştiinţă), fie din mândrie. Chiar şi un simplu gând sau cuvânt poate fi exploatat de diavol să ne facă rău.

Toţi avem patimi pe care le moştenim de la părinţi. Dar acestea nu ne pot vătăma, dacă nu dăm voie la diavoli să le zădărească şi să le amplifice.

(î): Când devine creştinul chinuit de patimi?

(R): Creştinul devine chinuit de patimi după ce calcă poruncile lui Dumnezeu. Cu cât patimile sunt mai multe şi mai vechi în om, cu atât diavolii dobândesc mai multe drepturi asupra lui.

Diavolii lovesc tainic pe creştin astfel încât să-l facă neputincios şi suferind. De aceea este nevoie de multă atenţie şinevoinţă ca să nu lăsăm ispita vrăjmaşului să ne cuprindă.

(î): Când se apropie şi intră diavolii în om?

(R): Diavolul se apropie şi intră în om când acesta face păcate de moarte (desfrânare, viol, sodomie, avort, pedofilie, crimă...) şi astfel îi umple inima de necurăţii. Dacă omul îşi curăţă inima de noroiul patimilor, Harul Duhului Sfânt va veni şi se va sălăşlui în el şi va alunga pe diavoli, în caz contrar, Moliftele Sfântului Vasile cel Mare citite de preoţi vor arde cu Harul Duhului Sfânt pe diavoli, iar aceştia vor chinui pe preot, pe cei din familia lui şi pe cel îndrăcit.

(î): Cum poate creştinul alunga diavolii din el?

(R): Când omul păcătos se pocăieşte din inimă şi se mărturiseşte curat şi vrea să se vindece de păcate, primeşte putere, iluminare şi mângâiere dumnezeiască pentru a începe nevoinţă duhovnicească. Dar când va spori în nevoinţă, diavolul îi va aduce război puternic. în urma acestor lupte creştinulînţelege că fără ajutorul lui Dumnezeu nu poate face nimic bun şi cere cu smerenie mila dumnezeiască.

Astfel se întâmplă când omul se roagă lui Dumnezeu să lase ţigările, băutura, desfrânarea. La început, prin rugăciunile şi binecuvântările preoţilor, creştinulprimeşte darul lui Dumnezeu şi simte o mare bucurie duhovnicească şirenunţă la păcate. Dar apoi îl războieşte firea, mai ales

când vede alţi oameni săvârşind păcatele de care el vrea să se izbăvească.

Creştinul trebuie să se nevoiască şi să se străduiască apelând la darul lui Dumnezeu care vine prin Sfinţiţii slujitori preoţi (Sfânta Spovedanie, Sfânta împărtăşanie, Sfântul Maslu, Moliftele Sfântului Vasile cel Mare, dezlegări...) cât şi prin post, priveghere, milostenie, Acatiste şi rugăciuni, pe care le va citi personal.

De asemenea trebuie să fugă de prilejurile de păcătuire. Foarte mult îl va ajuta în aceste lupte Harul Dumnezeiesc, dacă va fi sub binecuvântarea şipovăţuirea unui duhovnic iscusit.

Ca să tăiem legăturile cu diavolii şi să evităm ispitele trebuie în primul rând să tăiem discuţiile cu gândurile diavoleşti. Cel care continuă să discute cu diavolul va fi prins nu după mult timp în cursele păcatelor. Diavolul încearcă să pară puternic, dar el nu are decât ură şi răutate, iar nu putere.

Numai Dumnezeu este Atotputernic. Multe din planurile diavolilor de distrugere a oamenilor sunt stricate de Dumnezeu încă înainte de a începe să se realizeze.

(î): Când capătă diavolii putere asupra noastră?

(R): Numai atunci când lăsăm deoparte armele duhovniceşti, diavolii capătă putere asupra noastră. Smerenia, ascultarea de duhovnic, postul, rugăciunea, participarea la Sfânta Liturghie în duminici şi sărbători, Spovedania, Sfânta împărtăşanie, şi răbdarea întru ispite sunt armele cele mai puternice împotriva diavolilor.

După Jertfa şi învierea Mântuitorului Iisus Hristos diavolul a devenit asemenea unui şarpe căruia i s-a scos otrava sau ca un câine care latră, dar nu muşcă. Astăzi fac numai gălăgie, pentru că nu mai au putere şi stăpânire. Ei

72

sunt acum dezarmaţi, iar noi înarmaţi cu Harul Duhului Sfânt şi Preasfânta Cruce.

Nimic nu ne pot face diavolii dacă nu le dăm noi prinpăcate drepturi asupra noastră.

O patroană a venit la mănăstire zicând:

aveam o mică afacere, eram necredincioasă, nu credeam în existenţa lui Dumnezeu, Judecată de Apoi şi făceam mari păcate. A întrebat părintele:

cum aţi ajuns la Biserică?

într-o noapte, pe când dormeam singură, m-a strâns cineva de gât. M-am trezit speriată, dar nu am văzut pe nimeni. Acest lucru s-a întâmplat de trei ori. M-am speriat tare şi i-am spus unui părinte. Acesta mi-a spus că este diavolul şi pentru ca să scap de el, aici şi în viaţa viitoare, m-a chemat la Biserică, m-a spovedit şi mi-a spus să vin în fiecare duminică şi sărbătoare la Sfânta Liturghie. Am început să fac canonul dat (Rugăciunea de dimineaţă, Acatistul Maicii Domnului, Rugăciunea de seară, post, metanii) şi încet-încet am devenit credincioasă.

DESPRE DEMONIZAŢI

(î): Câte feluri de demonizaţi sunt?

(R): Se cunosc patru categorii de demonizaţi:

1. Mai întâi amintim pe **cei ce sunt chinuiţi cu trupul de duhurile cele rele, cum sunt: epilepticii, lunatecii,** demonizaţii din Evanghelia lui Matei (8,28-32). Pe aceştia Biserica Ortodoxă îi vindecă atât sufleteşte, cât şitrupeşte, prin rugăciunile (moliftele)[29] Sfântului Vasile cel

[29] Preotul care vrea să alunge pe diavolii care au fost sloboziţi de Dumnezeu ca şi canon pentru păcatele săvârşite de creştin, va trebui să facă şiSfinţia Sa canon pentru aceasta.

73

Mare, care se citesc în Biserică, cu post negru, smerenie şi multă credinţă. Pe lângă acestea, bolnavii sunt spovediţi şiîmpărtăşiţi şi li se face de mai multe ori Sfântul Maslu. Cu cât se roagă şi se mărturisesc mai des, cu atât se vindecă mai repede[30]. Această categorie de oameni poate fi luptată de diavoli datorită păcatelor părinţilor, pentru păcatele mari săvârşite de ei (Matei 12,45; Ioan 5,14) sau poate fi un canon pentru mântuire (II Corinteni 12,7-10). Î

Din Patericul Egiptean aflăm că, un părinte cu Harul lui Dumnezeu a poruncit diavolului să iasă dintr-un demonizat. Acesta i-a răspuns: ies din el, dar intru în tine. Părintele, care era sporit duhovniceşte, i-a răspuns: vino! Şi l-a chinuit diavolul, cu tot felul de ispite. Iar părintele răbda şi se ruga lui Dumnezeu cu smerenie, priveghere şi cu post mult, muncind pe diavol. După 12 ani, nemaiputând necuratul duh a suferi pe părinte, l-a părăsit fugind de la dânsul. Văzând acestea, părintele i-a zis: pentru ce mă părăseşti? Rămâi la mine şi mă luptă! Iar diavolul a plecat de la el, nemaiputând suferi osteneala şi smerenia părintelui.

Cât de mare este canonul pe care trebuie să-l facă preoţii care citesc Moliftele Sfântului Vasile cel Mare şiblestează pe diavolii de la zeci de oameni la o slujbă? Dacă este foarte greu cu-n singur diavol, cum va fi cu zeci şi sute de diavoli? Mai mult, diavolul ispiteşte pe patimi şi de aceea numai cei virtuoşi rezistă.

Nu suntem împotriva citirii Moliftelor Sfântului Vasile cel Mare şi ne bucurăm pentru cei care le citesc şi rezistă ispitelor până la sfârşitulvieţii lor. Cei care vor să citească Moliftele Sfântului Vasile cel Mare, să citească viaţa Părintelui Arhim. Ilarion Argatuşi să se ispitească dacă pot avea o vieţuire asemănătoare până la sfârşitulvieţii lor pământeşti. Părintele Ilarion Argatu, când era nevoie, putea posti cu post negru câte 2-3 săptămâni, de asemenea lunea, miercurea şi vinerea ţinea post negru, nu mânca de dulce decât la Crăciun şi în Săptămâna Luminată. Când postea el şicredincioşii, citea Moliftele Sfântului Vasile cel Mare de 4 ori pe zi. A fost prigonit peste 20 de ani, otrăvit de 12 ori şi a fost zidit de preoteasă în casă, unde a stat 10 ani. Când Dumnezeu l-a

chemat la desăvârşire, preoteasa s-a mutat la viaţa cea veşnică, iar Sfinţia Sa a fost călugărit. Apoi a fost otrăvit de cinci ori. La presiunea autorităţilor, a avut trei dosare de caterisire... Şi din toate ispitele a biruit numai cu ajutorul lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului, cu smerenie, rugăciune, răbdare... Nu cu proteste sau alte ajutoare omeneşti.

[30] În anul 1984, am fost la Mănăstirea Sihăstria Neamţ şi am constatat cu uimire că în această mănăstire canonică, recunoscută în toată Ortodoxia, care a dat Sfinţi şi cuvioşi, nu se citesc Moliftele Sfântului Vasile cel Mare. L-am întrebat pe Părintele Arhlm. Ilie Cleopa despre aceasta şi mi-a răspuns:

aveam aici în Mănăstire doi mari duhovnici care citeau Moliftele Sfântului Vasile cel Mare. Venea atâta lume, încât se umplea această vale. Amândoi însă au plecat din Mănăstire, unul la vârsta de 83 de ani, iar celălalt la vârsta de 86 de ani şi s-au căsătorit. De atunci, soborul mănăstirii a hotărât să nu se mai citească aici Moliftele Sfântului Vasile cel Mare. Pentru cei chinuiţi de demoni, soborul a hotărât să postească, să se roage, să facă milostenie, să fie spovediţi şi dacă au binecuvântarea, împărtăşiţi, să li se facă Sfântul Maslu şi dezlegări, să participe la Sfintele Slujbe şi ascultări din mănăstire. şi asffel, după curăţia inimii şi împlinirea canonului, Dumnezeu va îndepărta de la ei pe diavoli.

74

Demonizaţii sunt conduşi de diavoli şi de aceea de multe ori vorbesc ce le insuflă diavolii în mintea lor.

Diavolii care chinuiesc un demonizat pot fi îndepărtaţi prin rugăciunile preoţilor, Moliftele Sfântului Vasile cel Mare, Sfânta Spovedanie, Sfânta împărtăşanie, Sfântul Maslu şi celelalte Sfinte Taine şiierurgii, prin participarea la Sfintele Slujbe bisericeşti şi munca binecuvântată la sfintele mănăstiri. Când Darul Sfântului Duh îndepărtează pe demoni de la om, acesta devine conştient de acţiunile sale şi poate lupta cu ajutorul lui Dumnezeu împotriva diavolilor. Diavolii vor continua să-l ispitească pe om, dar în acest caz, ispitele sunt mai uşor de biruit.

Lupta cu diavolii a demonizatului poate fi în tot timpul vieţii (II Corinteni 12,7-10). Un demonizat care este luptat ziua şi noaptea de diavoli, care nu huleşte pe Dumnezeu şi merge la Biserică, ajunge mucenic. SfinţiiPărinţi spun

75

că dacă nu sunt Sfinte Moaşte pentru Sfântul Antimis, să se pună de la un demonizat care s-a mântuit.

2. Al doilea fel de demonizaţi sunt toţi**ereticii şi învăţătorii mincinoşi,** care prin învăţăturile lor greşite schimbă adevărul Sfintelor Scripturi şi duc la rătăcire pe unii creştini. Despre aceştia Sfântul Apostol Pavel zice: ***Dar Duhul grăieşte lămurit, că în vremurile cele de apoi unii se vor îndepărta de la credinţă, luând aminte la duhurile înşelătoare şi la învăţăturile demonilor*** (I Timotei 4, 1), Iar Sfântul Ioan Gură de Aur zice **„că aceştia sunttoţi începătorii de eresuri, care, povăţuiţi fiind de demoni, vor grăi minciuni către cei bine credincioşi, spre a-i îndepărta de Biserica Ortodoxă".** în momentul în care unii ca aceştia părăsesc dreapta credinţă, Harul Duhului Sfânt se îndepărtează de la ei.

Luaţi aminte dar, creştini ortodocşi, că toţi cei ce vor să vă despartă de Sfânta şi Dumnezeiasca Biserică Ortodoxă sunt oameni demonizaţi, cu diavolul mândriei în ei, iar minţile lor sunt mişcate de duhurile cele viclene ale iadului. Deci, toţi cei ce vă învaţă erezii şi propovăduiesc altă învăţătură străină de credinţa ortodoxă şi care se împotrivesc învăţăturii adevărate a Bisericii Ortodoxe, sunt numiţi de Sfânta Scriptură fii ai diavolilor (Ioan 8,44).

Toţi aceştia pot fi izbăviţi de robia diavolilor şi a patimilor, care îi ţinlegaţi cu lanţurile deprinderilor, dacă vor veni de bunăvoie la Biserică şiîşi vor mărturisi cu căinţă păcatele, împlinind canonul dat de duhovnic. Fără acestea, nici unul din aceştidemonizaţi, bolnavi la suflet şi la trup, nu se pot elibera de patimi, de diavoli şi de osânda iadului.

3.Tot demonizaţi sunt toţi c**ei stăpâniţi de diferite patimi grele,** cum ar fi necredinţa, uciderea, ura, beţia, iubirea de argint, desfrânarea, mândria, invidia, mânia, trândăvia, lăcomia şi altele.

76

Să nu uităm că prin păcate oamenii sunt loviţi de tot felul de boli, necazuri şi suferinţe, ajung robi ai cumpliţilor diavoli şi-şi pierd mântuirea sufletului. Oare Câţi creştini nu sunt astăzi robiţi de beţie şi de desfrâu? Câte mame nu-şi ucid prin avort copiii? Câte familii nu se destramă prin divorţuri ca urmare a acestor păcate grele?

4. Tot demonizaţi sunt şi**vrăjitorii, fermecătorii, ghicitorii,** care amăgesc pe cei slabi în credinţă cu puterea duhurilor rele. Aceştia părăsesc pe Dumnezeu şi cer ajutorul diavolilor, astfel devenind ei înşişidemonizaţi şiosândiţi la veşnicele chinuri ale iadului.

(î): Câţi demoni pot intra într-un om?

(R): Pentru că sunt duhuri, într-un om pot intra mulţime de demoni (Luca 8,30). însă pentru creştinii de astăzieste greu şi cu un singur demon.

La un creştin ortodox, în vârstă de 65 ani, care uitase de Dumnezeu şi era lovit de o boală necruţătoare, soţia a adus preotul să-l spovedească, să-l împărtăşeascăşi să-i facă Sfântul Maslu. Dar fiind unit cu diavolul şi ascultând de gândurile diavoleşti, când a intrat preotul în casă, diavolul i-a dat putere, s-a ridicat din pat şi l-a alungat din casă.

PROPOVĂDUITOR AL PĂCATELOR ŞI AL DIAVOLULUI

Atunci când vorbeşti şitransmiţi cele rele auzite şi văzute la alţii, eşti un propovăduitor al păcatelor şi al diavolilor.

Un rol important îl are aici şi mass-media televizorul, internetul, presa...

77

Un părinte venea în fiecare săptămână să-şi vadă mama care era în vârstă de 80 de ani. De fiecare dată, când intra în casă, aceasta îl întâmpina cu veşti rele auzite laTV:

nu ne mai dau medicamente, s-au scumpit alimentele, s-a mărit gigacaloria, s-au scumpit gazele, violuri, războaie, a demisionat guvernul...

Într-ozi, când a intrat părintele în casă, *înainte ca mama să-i spună veştile i-a zis:*

spune-mi un lucru bun! Mama a amuţit pe loc. Părintele a replicat:

dacă din atâtea lucruri bune şi frumoase create de Dumnezeu şi prin munca oamenilor, nu ai aflat niciun lucru bun de la TV, de ce te mai uiţi?

a spus la televizor!

dar televizorul este Dumnezeu sau Monitorul Oficial?

LUCRAREA DUMNEZEIASCĂ

(î): Cum lucrează Dumnezeu ca să ne izbăvească din ispitele diavoleşti, când conducem maşina?

(R): Diavolul caută prin gând să facem o mişcaregreşită la volan şi accident. Dumnezeu care ştie acest lucru, îţi face mai înainte o mişcare care se imprimă ca un reflex, să eviţi accidentul. Astfel, prin intermediul unui câine care trece rapid şoseaua prin faţamaşinii, îţi imprimă acea mişcare necesară să eviţi accidentul.

SUNT DIAVOLI PE ŞOSELE?

Am întrebat un părinte duhovnic sporit:

78

(î): Părinte, sunt diavoli peşosele? Mi-a răspuns:

(R): încă din cei mai mari, pentru că într-o clipă îţi ia sufletul. Nu ai timp să zici: “Doamne iartă-mă" şi să te pecetluieşti cu Preasfânta Cruce.

(î): Este bine să sfinţimmaşina?

(R): Trebuie să avem maşinasfinţită. La sfinţire, primim un înger păzitor. Apoi să ne rugăm la Sfântul Mare Mucenic Mina, să fim pomeniţi la Sfânta Liturghie...

ATAC DIAVOLESC

Un credincios a întrebat:

(î): Părinte, când latră câinii, mă sperii şi simt că se apropie diavolii de mine. De ce?

(R): Poate când ai fost mic te-a muşcat un câine şi te-ai speriat foarte tare.

(î): Aşa este. Dar am uitat.

(R): Diavolii ştiu acest lucru şi că în subconştientul tău îţi este frică şi te sperie ca să se apropie de sufletul tău.

ÎNVĂŢĂTURĂ

Când se acoperă ochii boului, atunci toată puterea lui se smereşte şi-l duci unde vrei. Astfel şidiavolul, dacă reuşeşte să întunece mintea omului prin păcate şineştiinţă, îl duce la tot lucrul rău. Iar de se va lumina mintea omului prin Harul Dumnezeiesc şi conştiinţa duhovnicească, uşor va scăpa de meşteşugirile vicleanului diavol.

ÎNVĂȚĂTURI DESPRE NĂLUCIRI DRĂCEŞTI

(î): Părinte, mi s-a arătat în vis Domnul Iisus, Maica Domnului, Sfântul Ioan Botezătorul

(R): SfinţiiPărinţi ne învaţă: **„Chiar dacă s-ar arăta cu adevărat cuiva îngerul, să nu-l primească, zicând: nu sunt vrednic a vedea un înger, petrecând în păcate".**

Unui frate i s-a arătat într-o noapte diavolul în chip de înger luminat şi i-a zis lui: "Eu sunt Gavriil şi sunt trimis la tine să-ţi aduc o veste bună". Iar fratele i-a răspuns: „Cred că ai fost trimis la alţii, căci eu sunt păcătos şi nu sunt vrednic să văd înger". Acestea zicând el, îndată a pierit vicleanul dinaintea lui şi s-a făcut nevăzut"[31]. La fel zicea un stareţ: „Stând eu în chilia mea şi nevoindu-mă, s-a apropiat diavolul de mine şi mi-a zis: "Eu sunt Hristos!" Iar eu, închizând ochii, am zis: "Eu nu sunt vrednic să-L văd pe Hristos", pentru că El însuşi a zis: "Mulţihristoşi mincinoşi se vor arăta, înşelând pe mulţi». Iar diavolul, auzind aceasta, s-a făcut nevăzut"[32]. Deci a zis stareţul: „Să nu dorească nimeni să vadă pe Hristos sau înger, cu simţurile, ca nu cumva să-şi piardă mintea desăvârşit, că va rămâne fără minte primind lup în loc de păstor şi închinându-se dracilor şi slujitorilor lor. Că începutul înşelăciunii minţii este slava deşartă, de care omul fiind mişcat se ispiteşte a cuprinde pe Dumnezeu în închipuiri şi asemănări. Căci sunt diavoli care se pot arăta în chip de îngeri, amăgindu-ţi mintea şidându-ţi gânduri care te pot înfiora. Iar de voieşti să ai ajutor, să te rogi lui Dumnezeu şi să-i blestemi pe diavoli şi să te însemni cu semnul Preasfintei Cruci".

Trebuie să ne ferim de duhurile amăgitoare (diavoleşti).

[31] P*atericul,* Editura Episcopia Ortodoxă alba Iulia, 1990, p. 309.

[32] Ibidem, p. 310.

Sfântul Apostol şi Evanghelist Ioan ne spune: *Iubiţilor, nu daţi crezare oricărui duh, ci cercaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulţi proroci mincinoşi au ieşit în lume. în aceasta să cunoaşteţi duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu. Şi orice duh care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, despre care aţi auzit că vine şi acum este în lume.*

Voi, copii, sunteţi din Dumnezeu şi i-aţi biruit pe acei prooroci, căci mai mare este Cel ce e în voi decât cel ce este în lume. Aceia sunt din lume, de aceea grăiesc ca din lume şi lumea îi ascultă. Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaşte pe Dumnezeu ascultă de noi; cine nu este din Dumnezeu, nu ascultă de noi (adică de episcopi, preoţi şi diaconi ortodocşi n. n.). *Din aceasta cunoaştem duhul adevărului şi duhul rătăcirii* (duhul diavolilor n. n.) (I Ioan 4,1-6).

DE CINE SĂ FUGIM?!

Un„creştin", când vedea preotul, îl ocolea şi se ascundea. într-o zi, Dumnezeu a rânduit ca să se întâlnească cu preotul faţă în faţă. Părintele i-a zis:

când vezi un preot, să vii la el, ca să te binecuvânteze prin el Dumnezeu. Iar de păcate şi de diavoli să fugi.

CIPURILE, ACTELE BIOMETRice şiPECETEA

CIPURILE

„Cipurile nu sunt bune. Eu nu iau!"

(Părintele Arhimandrit Arsenie Papacioc)

(î): în ultima vreme, în Biserică, au apărut părinţi şi ierarhi cu vieţuire trupească, care îşi spun părerea în legătură cu actele biometrice. Mai mult, unii dintre ei spun că vor lua printre primii actele biometrice şi nu vor fi pedepsiţi de Dumnezeu.

(R): Şi Iuda a fost dintre Sfinţii Apostoli, dar de bună voie s-a făcut vânzător. Noi trebuie să luăm ca exemplu pe cei buni, nu pe cei răi şi să ne căutăm justificarea păcatelor. Dacă desfrânăm, facem avorturi şi alte mari păcate, şi Dumnezeu în marea Sa milostivire ne iartă şi nu ne pedepseşte imediat, nu înseamnă că facem bine ceea ce facem.

(î): De ce nu sunt bune actele biometrice?

(R): Actele biometrice sunt primul 6 al peceţii şi determină căderea duhovnicească, ne spune Părintele Arsenie Papacioc.

Dacă acceptăm actele biometrice, ne pune diavolul căpăstru şi ne conduce la tot lucrul rău, urmând apoi

căderea sufletească, al doilea 6 şi apoi cea trupească, al treilea 6.

(î): De ce sunt considerate actele biometrice o lucrare antihristică?

(R): Actele biometrice sunt considerate o lucrare antihristică, deoarece conţin numărul 666, numele fiarei sau numărul numelui fiarei (Apocalipsa 13,17).

De ce nu conţin alt număr 111,333,777, etc.?

Iată ce spune Duhul Sfânt în Apocalipsă:*Cineseînchină fiarei şi chipului ei şiprimeşte semnul ei pe fruntea lui sau pe mâna lui va bea şi el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat neamestecat în potirul mâniei sale, şi se va chinui în foc şi în pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului* (Apocalipsa 14,9-10).

(î): Sunt părinţi care spun că actul biometric este materie.

(R): AceştiPărinţiîşi dau şi ei cu părerea spunând că actul biometric este o bucată de materie, nu diavol. Dar diavolul lucrează şi prin materie. Strămoşiinoştri Adam şi Eva au căzut prin ispitirea diavolească, prin materie.

Apoi nu este o bucată de materie oarecare[33], pentru că ele conţin date în legătură cu chipul nostru (Facerea 1, 26), iar 666 nu este un număr oarecare, abstract, din cartea de aritmetică, ci este asociat cu persoana noastră.

(î): Ce se întâmplă cu aceia care iau actele biometrice?

(R): Dacă de bunăvoie iau aceste documente biometrice, un duh rău intră în ei şi le întunecă judecata

[33] Prof. dr. Gheorghe Ştefan a demonstrat teoretic că pe un CIP actual se pot însera alte 10000 de cipuri şi a realizat practic, în SUA, în 2011 un CIP care conţine 4000 de cipuri.

duhovnicească, ne spun Părinţiiathoniţi, ucenici ai Cuviosului PaisieAghioritul. Ei dau exemplu liliacul, care nu vede, dar se orientează cu ajutorul ultrasonorului. Dacă se emite o altă undă ultrasonoră, liliacul nu se mai poate orienta. Tot astfel şi noi, dacă luăm documentele biometrice, intrăm într-un sistem mondial de computere şi unde electromagnetice care intră permanent în noi, dar şi a unui duh rău, a unor oameni lepădaţi de Dumnezeu, care intră în noi şi care ne întunecă mintea, ne controlează şi ne manipulează.

Mai grav este dacă vom accepta implantul cipului. Spre exemplu, stările emoţionale, de frică, pot fi provocate de curenţi şi unde electromagnetice, induse în corpul nostru de la distanţă, prin intermediul cipurilor.

De asemenea, putem fi mai uşorurmăriţi, manipulaţi şiispitiţi dacă duşmaniinoştri cunosc problemele noastre, neputinţele, bolile, dependenţele.

Nici pentru oamenii de afaceri nu este bine să aibă cipuri. Spre exemplu, ai o datorie la bancă pe care o poţi achita prin vinderea unei mărfi. Dar cel care cumpără, având acces la informaţii prin intermediul cipului tău, şi aflând ce nevoie urgentă de bani ai, îţi va oferi un preţ mai mic.

(î): De ce oamenii nu observă aceste lucruri?

(R): Omul trupesc şi păcătos nu observă aceasta pentru că el este întunecat cu totul.

(î): Dar spune la Apocalipsă că aceia care nu au pecetea nu vor putea vinde şi cumpăra.

(R): Dacă nu vom putea *cumpăra sau vinde* (Apocalipsa 13,17), aceasta nu înseamnă că nu vom putea trăi. Şi astăzi, mulţi oameni de afaceri şi care ne conduc şi-au vândut

sufletul diavolului (Matei 4, 8-9),[34] ca să poată câştiga mai mulţi bani.

Un ucenic l-a întrebat pe Cuviosul PaisieAghioritul despre vremurile antihristice:

părinte, dacă nu vor putea vinde şi cumpăra (fără semnul lui Antihrist pe frunte şi pe mâna dreaptă, n. n.), cum vor putea petrece mai bine? Cuviosul PaisieAghioritul a răspuns:

să vezi, Dumnezeu ştie un mod. îl ştiu şi eu. Aşadar, m-a preocupat mult subiectul acesta şi mi-a trimis după aceea... o telegramă (descoperire n. n.). Măi, măi, cum ne iconomiseşte Dumnezeu"[35]. Cuviosul PaisieAghioritul nu ne spune cum vom trăi, pentru că este vorba de credinţă. Iar credinţa nu are explicaţiiraţionale.

Cum vom trăi? Vom trăi suprafiresc, cu ajutorul lui Dumnezeu. Iar suprafirescul nu are explicaţiiraţionale. Dumnezeu este Tatăl nostru şi puterea Lui este nemărginită: *Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu eşti Dumnezeu, Care faci minuni!* (Psalm 76,13).

Creştiniiadevăraţi, care vor să se mântuiască, vor trăi cu credinţă şi nădejde în Dumnezeu, în

simplitate, fără iscodire. Poate în aceleaşi locuri sau în altele, poate în aceleaşilocuinţe sau în altele mai smerite, poate se vor hrăni la fel ca şi acum sau mai simplu şi mai sănătos, poate vor avea aceleaşi slujbe sau altele, cum va rândui Dumnezeu pentru fiecare în parte să se mântuiască.

De asemenea nutoţine vom muta laviaţa cea veşnică în acelaşi fel. Dumnezeu îi va alege pe cei care sunt vrednici să fie mucenici şi mărturisitori, alţii vor locui în

[34]*Din nou diavolul L-a dus pe un munte foarte înalt şii-a arătat toate împărăţiile lumii şi slava lor, şii-a zis Lui: „Acestea toate Ţi le voi da Ţie dacă vei cădea înaintea mea şi Te vei închina mie"* (Matei 4,8-9).

[35] Cuv. PaisieAghioritul, *Trezie duhovnicească,* Chilia Bunavestire, Sfântul Munte Athos, 2000, p. 180.

oraşe, se vor smeri şi vor fi acoperiţi şipăziţi de puterea dumnezeiască, alţii vor locui în munţi şi păduri, după cum va rândui Dumnezeu, pentru mântuirea fiecăruia. Tot aşa a fost şi în primele secole, în timpul prigoanei împotriva creştinilor.

în acele vremuri antihristice, cei credincioşi vor vedea puterea şi minunile Dumnezeului nostru, Care a făcut lumea nevăzută şi lumea văzută din nimic numai cu cuvântul, Care ne poate hrăni dacă ne închinăm şi îi slujim. Noi suntem fiii lui Dumnezeu după har (Ioan 1, 12), pentru mântuirea cărora a trimis să pătimească şi să Se Jertfească însuşi Fiul Său Cel Preaiubit.

(î): Cum trebuie să se pregătească creştinii?

(R): Când ne ispitesc oamenii antihristici trebuie să apelăm la ajutorul Harului Dumnezeiesc, prezent în Sfintele Taine (Spovedanie, Sfânta împărtăşanie, Rugăciuni şi dezlegări), ca să ne curăţim de păcate, să scoatem dracii din noi şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, să ne întărim în credinţă şi nădejde în ajutorul lui Dumnezeu.

Creştinul ortodox este ostaş al lui Hristos şi trebuie, în vreme de pace să se pregătească de război. El trebuie să trăiască cât mai creştineşte şi cât mai intens ziua ca şi când ar fi ultima[36]. Dacă Dumnezeu îi va da o nouă zi, să mulţumeascăşi să înceapă din nou nevoinţa faptelor bune ca şi când ar fi ultima zi.

Dar dacă câinele moare de drum lung şicreştinul român moare de grija ce va face peste 40-50 de ani când va veni antihrist. Trebuie să fim pregătiţi în fiecare zi pentru mutarea la viaţa cea veşnicăşi pentru ispitele din partea oamenilor păcătoşi şi a diavolilor.

36 Iar monahul ceasul ca şi când ar fi ultimul.

(î): Cum am putea opri pecetluirea?

(R): Pecetluirea nu poate fi oprită pentru că Dumnezeu o îngăduie pentru ispitirea noastră. Ea se face tainic şi acum. Depinde însă cine ne pecetluieşte, Dumnezeu cu Sfânta Cruce sau diavolii cu pecetea 666. Pecetluirea este o consecinţă a căderii oamenilor în mari păcate. Creştinii trebuie să se oprească din păcate ca să se mântuiască.

Ceea ce trebuie să ne preocupe este să devenim mai credincioşi, să ajungem la acea credinţă şi fapte ca să putem, întăriţi fiind de Harul Dumnezeiesc, să ne lepădăm de satana şi de lucrările lui, de orice lucrare antihristică, după cum am făgăduit la Sfântul Botez. Dacă suntem păcătoşi, robi ai diavolilor, ne vor pecetlui slujitorii diavoleşti. Dacă suntem credincioşi, fii ai lui Dumnezeu după har, vom lucra pentru viaţa cea veşnicăşi ne va pecetlui Dumnezeu Tatăl (Ioan 6,27) prin slujitorii săi.

Oamenii ar vrea să păcătuiască, dar să nu fie pedepsiţi. Dacă faci păcate eşti rob al diavolilor şi te pecetluiesc slujitorii lui antihrist cu pecetea 666. Dacă eşticreştin adevărat prin credinţă şi fapte, te pecetluiesc slujitorii lui Dumnezeu cu Preasfânta Cruce.

Dacă suntem credincioşi şi venim la Biserică, participând la Sfânta Liturghie, ne va pecetlui Dumnezeu cu semnul Preasfintei Cruci, prin preoţi şi ierarhi.

în Apocalipsă, îngerul care se ridica de la Răsăritul Soarelui şi avea pecetea Dumnezeului Celui viu, a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri cărora li s-a dat să vatăme pământul şi marea, zicând: *Nu vătămaţi pământul, nici marea, nici copacii, până ce nu vom pecetlui pe frunţile lor pe robii Dumnezeului nostru* (Apocalipsa 7,3).

Cum vom trăi fără să cumpărăm şi să vindem? Cu ajutorul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne dă viaţă, sănătate, hrană şi mântuire, nu Guvernele şi Parlamentul. Dumnezeu dă ploaie şi soare la timp potrivit, el face să crească recoltele.

Guvernele risipesc darurile pe care ni le dă Dumnezeu, ele sunt incompetente şi corupte şi amăgesc pe cei ce cred şi nădăjduiesc în ele cu promisiuni.

Cei care vor crede în Dumnezeu, vor vieţuiharic, suprafiresc şivortrăi în ţara minunilor, cu ajutorul lui Dumnezeu.

(î): Diavolii ne pot păcăli să acceptăm pecetea?

(R): Pecetluirea va fi făcută cu acordul conştient al oamenilor. Se va face un angajament în care de bunăvoie se vor lepăda de Hristos şi se vor uni cu satana. Tâlcuirea duhovnicească a peceţii 666 făcută de Sfântul Nil Izvorâtorul de Mir este următoarea: *„Al meu eşti, iar eu sunt al tău; de bună voie vii la mine, nu de silă "*[37]. Cu acest legământ semnat de cei care vor cere pecetluirea, se va prezenta satana la înfricoşata Judecată şi va spune lui Dumnezeu că aceşti oameni de bunăvoie s-au lepădat de Hristos şi au venit la el. Deci pecetea va fi semnul vizibil că de bunăvoie au venit sub stăpânirea satanei, fiind idolatri, robiţi de lume, de păcate şi de diavoli.

(î): Cum vor fi amăgiţi oamenii să accepte pecetea?

(R): Pe cei pecetluiţi îi va amăgi antihrist că le va da hrană, pentru că după pecetluire, va fi secetă şi pământul nu-şi va mai da roadele sale. Iar când pământul nu va mai rodi, oamenii vor merge la antihrist cerându-i pâine, la care el le va răspunde: “Dacă pământul n-a rodit, eu nu pot face nimic..." Acest dezastru se va lungi vreme de trei

[37]Minunile şi vedeniile Sfântului Părintelui nostru Nil, Izvorâtorul de Mir, cel din Sfântul Munte Athos, *Despre înmulţirea fărădelegilor.* A scris aceasta la Schitul Sfântul Vasile cel Mare din Sfântul Munte al Athosului, Ediţia din anul 1935, p. 80.

ani şi jumătate, dar pentru ale şii Săi, Dumnezeu va scurta aceste zile"[38].

(î): De ce am această frică de pecetluire?

(R): Sfântul IoanScărarul ne spune: “Cel ce s-a făcut rob Domnului nu se va teme decât numai de Stăpânul său. Dar cel ce nu se teme de Acesta se teme şi de umbra lui"[39]. A te teme de Dumnezeu este o harismă a Duhului Sfânt (Isaia 11,3; Ieremia 32,39-40), care sporeşte în inima noastră pe măsura curăţirii inimii duhovniceşti.

Dacă nu ne temem de Dumnezeu, frica de Dumnezeu este pervertită şi ne temem de diavoli, de oameni, de moarte, de prigoană, de pierderea bogăţiilorpământeşti, de cipuri, de pecetea antihristică şi de celelalte lucrări antihristice de care trebuie să ne lepădăm. însă de pierderea celui mai important lucru, a sufletului, nu ne temem[40].

Dumnezeul nostru ne spune: *Nu te teme de cele ce ai să pătimeşti. Că iată diavolul va să arunce din voi în temniţă, ca să fiţiispitiţi, şiveţi avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte şiîţi voi da cununa vieţii* (Apocalipsa 2,10).

(î): Cum va ajuta Dumnezeu pe cei care nu vor să fie pecetluiţi şi să se închine Satanei?

(R): Să ne bucurăm duhovniceşte pentru că Dumnezeu îngăduie să vină antihrist înainte de sfârşitul lumii, să ne încerce credinţa şi să ne ajute să ne mântuim. Dumnezeu, în vremurile antihristice, Se va proslăvi prin mari semne şi minuni. Astfel, va trimite pe pământ, în vremea domniei lui antihrist, pe Sfântul Proroc IlieTezviteanul şi pe Enoh,

[38]Sf. Lavrentie de la Cernigov, *Viaţa, î*nvăţăturile şi minunile, Ed. Credinţastrămoşească", 2003, p. 170.

[39]Sf. IoanScărarul, *Scara Raiului,* Cuv. XX, 10.

[40]Vezi cartea: *Frica de Dumnezeu,* pr. Ioande la Rarău, Editura Panaghia, 2009.

care vor proroci tot timp de 1260 de zile (Apocalipsa 11, 3) cu semne şi minuni mari, să întoarcă la Dumnezeu cât mai mulţi oameni. *Şi dacă voieşte cineva sâ-i vatăme, foc iese din gura lor şimistuieşte pe vrăjmaşii lor; şi dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie să fie ucis. Aceştia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele prorociei lor, şi putere au peste ape să le schimbe în sânge, şi să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi* (Apocalipsa 11,5-6).

în acest scurt timp (1265 de zile) trebuie să ne despătimim de cele lumeşti, să ne curăţim de păcate, să ne pregătim de veşnicie, pentru că lumea cu lucrurile ei ia locul lui Hristos din inima noastră duhovnicească.

(î): Care va fi arma principală a diavolilor pentru vremurile antihristice?

(R): Cuviosul PaisieAghioritulspune: “Cel mai mare duşman al sufletului nostru nu este diavolul, ci duhul lumesc, pentru că ne atrage în chip plăcut şi în cele din urmă ne amăgeşte veşnic"[41]. Pentru că dacă l-am vedea pe diavol ne vom cutremura de frică şi ne vom pocăi, iar duhul lumesc lumea cu conforturile ei, ne învăluie plăcut şi în cele din urmă ne robeşte cu păcatele, depărtându-ne de Dumnezeu.

Ne-am învăţat să ne împlinim dorinţele apăsând pe butoane şi pedale, plătind să muncească alţii, noi profitând de munca lor. Astfel, omul nu mai luptă, nu mai gândeşte, nu se mai roagă şi nu mai are voinţă de a se împotrivi păcatelor.

Nu trebuie să ne temem de diavol pentru că el este câinele lui Dumnezeu în lanţ, căruia Dumnezeu îi îngăduie să latre şi să ne muşte ca să ne îndreptăm pe calea

[41]Cuv. PaisieAghioritul, *Cu durere*şi cu *dragoste pentru omul contemporan,* Chilia Buna Vestire-Lacu, Sfântul Munte Athos, 2000, p. 58.

mântuirii. Dumnezeu va îngădui celor credincioşi ca slujitorii lui antihrist să le ia ce nu le este de folos pentru mântuire.

(î): Sunt creştini care se sperie, aflând din Cartea Apocalipsei, că în vremurile antihristice nimeni nu poate cumpăra sau vinde: *decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei* (Apocalipsa 13,17).

(R): Este foarte bine pentru creştini că nu vor putea vinde şi cumpăra din sistemul global antihristic, pentru că astfel se vor ruga şiîşi vor pune nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu.

Dacă nu vom putea cumpăra sau vinde, nu înseamnă că nu vom putea trăi.

Avem exemple în Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie: cei care au avut credinţă, au trăit în chip minunat, Dumnezeu purtând grijă de ei, îmbrăcându-i, hrănindu-i şi potolindu-le setea. Poporul evreu, care nu era botezat, a trăit în pustiul Egiptului timp de 40 de ani. Dumnezeu le trimitea pâine din cer (Ieşirea 16,15), prepeliţe[42] (Psalm 104,39), şi apa a izvorât din stâncă, atunci când, la porunca lui Dumnezeu, a lovit Sfântul Proroc Moise cu toiagul (Ieşirea 17,6)[43].

Locuitorii Sodomei, care vroiau să-şi bată joc de Lot *şi fetele lui, au fost orbiţi de Dumnezeu de la mic până la mare, şi în zadar se chinuiau să găsească uşa* (Facerea 19,11).

[42]*Atunci s-a stârnit vânt de la Domnul, a adus prepeliţe dinspre mare şile-a presărat împrejurul taberei cale de o zi într-o parte şi cale de o zi în cealaltă parte împrejurul taberei, strat gros aproape de doi coţi de la pământ. Atunci s-a sculat poporul şi toată ziua şi toată noaptea aceea şi toată ziua următoare au adunat prepeliţe; şi cine a adunat puţin, tot a adunat zece coşuri şi le-au întins împrejurul taberei.* (Numerii 11,31 -32).

[43]*Cerut-auşiau venit prepeliţe,*şi cu *pâine cerească i-a săturat pe ei. Despicat-a piatraşiau curs ape,*şi*au curs râurim pământ fără de apă* (Psalm 104,39-40).

Dumnezeu este Tatăl Nostru şi puterea lui este nemărginită. *Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru. Tu eşti Dumnezeu, care faci minuni!*

Să ne bucurăm duhovniceşte. Pentru creştiniiadevăraţi va fi minunat să se nevoiască şi să trăiască în vremurile antihristice.

(î): Ce se întâmplă cu cei care iau actele biometrice?

(R): Actele biometrice sunt o lucrare antihristică[44], şi acest lucru este întărit şi prin numărul 666, numele fiarei sau numărul numelui fiarei (Apocalipsa 13,17-18), pe care îl conţin. **Pentru că antihrist este şters din „Cartea vieţii", Duhul Sfânt nu-i mai pomeneşte numele, ci îi dă un număr de identificare; *Numărul ei*(al fiarei) *este şase sute şaizecişi şase*** (Apocalipsa **1**3, 18). **Tot cu numere antihristice vor fi pecetluiţi şii dentificaţi oamenii păcătoşi, care sunt şterşi din „Cartea vieţii",** şi care se închină şi slujesc lui antihrist şi îi cer ajutorul.

Iar ***cine se închină fiarei şi chipului ei şiprimeşte semnul ei pe fruntea lui sau pe mâna lui, va bea şi el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat neamestecat în potirul mâniei Sale,***şi se va chinui în foc şi în pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului (Apocalipsa 14,9-10).

Pecetea va fi semnul de identificare şi urmărire a oamenilor păcătoşi care s-au lepădat de Dumnezeu şişi-au vândut sufletul satanei.

Celor păcătoşi, Domnul nostru Iisus Hristos nu le pomeneşte numele nici pe pământ şi nici în viaţa cea

[44]Omul este persoană umană unică şi nu poate fi identificat printr-un număr, precum sunt identificate dobitoacele la o fermă zootehnică. Cum ar fi ca mama să-şi cheme copiii pe numere? în loc de Maria, să-i spună fetei: vino la mama, 666. 345. 271. Iar lui Ioan, băiatului mai mic ca vârstă, să-i spună: vino la masă 666.549. 272.

93

veşnică (Luca 16,19)[45], pentru că nu sunt scri şi în „Cartea vieţii" şi nu vor mai avea nume, ci vorfii dentificaţi printr-un număr antihristic. Datorită păcatelor, ei vor vieţuitrupeşte, precum dobitoacele (Psalm 48, 21) şi vor fi identificaţi, urmăriţi şiexploataţi cu ajutorul cipurilor, fără să se împotrivească, precum cabalinele, bovinele, ovinele, porcinele[46].

(î): Este deosebire între pecetea antihristică şi actele biometrice?

(R): Există deosebire între actele biometrice şi pecetea antihristică.

la pecetluire se va face o lepădare conştientăşi în scris, de Dumnezeu, şi unire de bunăvoie cu satana;

la actele biometrice, nu se cere lepădarea conştientăşi în scris, de Dumnezeu, şi unirea cu satana"[47].

(î): Cum vor fi manipulaţi oamenii prin cipuri?

(R): Preotul Academician Dumitru Grigorie ne spune: „Programul RFID respectă un anumit protocol de pregătire psihologică. Testarea în mod real pentru ce va însemna

[45]în pilda „Bogatului nemilostiv şi a săracului Lazăr", Domnul Iisus Hristos nu pomeneşte numele bogatului (Luca 16,19). De asemenea în „Pilda bogatului nemilostiv" (Luca 12,16). Iar lui Irod, Domnul nostru Iisus Hristos nu-i pronunţă numele, ci, pentru faptele lui cele rele, îl aseamănă cu dobitoacele sălbatice şi îi zice: *Spuneţi vulpii acesteia* (Luca 13,32).

[46]Acestora li s-au pus etichete cu coduri de bară la ureche, dar nu peste mult timp, li se vor pune cipuri pentru a fi monitorizaţi: câte sunt, unde se află, ce şi cât mănâncă, ce greutate au, vârstă, ziua sacrificării....

[47] Părintele Daniel de la Rarău, *Nădejdea creştină,* Editura Agaton, 2012, Făgăraş, p. 101.

94

monitorizarea totală pentru omenire"[48], sclavagismul modern.

Problema monitorizării nu cred că se va referi numai la identificarea de la distanţă"[49].

în epoca în care dispozitivele NLS (Non Linear Analysis) pot scana fiinţa umană până la nivelul cromozomial, monitorizarea fiinţei umane se face în mod obligatoriu în acelaşi timp cu monitorizarea mediului său de viaţă, a locaţiei, a accesului la bunuri, la resurse, la adăpost, la arme, la informaţie, la educaţie, la cultură, la religie, la tot ce înseamnă habitatul social.

Prin scanare multiplă, integrală, se vizează aspectele structurale şifuncţionale ale persoanei, care pot furniza întreaga paletă a aspectelor fiziologice, emoţionale, mentale, întregul profil psiho-fiziologic.

Cu alte cuvinte„„fiara" se loghează direct pe creier şi află de acolo tot ce-i trebuie ca să ne manipuleze şi pentru aceasta nu are nevoie de consimţământul nostru"[50].

Prin dependenţă de utilitatea tehnologică, vom accepta de bunăvoie „pe frunte"[51] semnul fiarei.

Aceasta înseamnă că nu ne mai mişcăm în ce ni se pare „spaţiul nostru privat", ci am adus «fiara» în viaţa noastră, împroprietărind-o prin vanitate şi indiferenţă"[52].

Cipurile sunt utilizate pentru calibrarea sistemului global. După confruntarea informaţiilor din cele două sisteme, «fiara» va începe să-şi intre în drepturi.

[48]Dumitru Grigorie, Pr. acad., *Identitatea şi libertatea omului în ortodoxie,* Editura Predania, 2009, p. 150.

[49] Ibidem, p. 151.

[50]Ibidem, p. 152.

[51]Idem.

[52] Ibidem, p. 153.

95

(î): De ce sunt promovate atât de intens pornografia, comportamentele sexuale deviate?

(R): Pentru că prin săvârşirea acestor păcate omul moare duhovniceşte şi este mai uşor de manipulat şi exploatat. Fiind căzut în păcate, emite frecvenţe joase care pot asigura rezolutivitatea maximă a maşinăriei demonice de urmărire de la distanţă şi manipulare prin cipuri."[53].

De aceea trebuie să ne reevaluăm comportamentul creştin, forţa rugăciunii, într-o măsură cât mai mare, pentru că asta ne lipseşte tuturor.

(î): Ce se poate face?

(R): Pe măsură ce energia spirituală (religioasă) creşte, rezolutivitatea oricărei determinări pe celelalte frecvenţe este puternic diminuată"[54]. ***Comportamentul religios autentic are ca efect creştereafrecvenţei corelativ transcendenţei şi diminuarea oricăror posibilităţi de scanare de la distanţă a persoanei umane!***[55]**.**

(î): Puteţi să ne daţi un exemplu?

(R): Un exemplu în acest sens este relatarea d-nei AspaziaOţel-Petrescu, referitoare la supunerea Părintelui Arsenie Boca, în timpul anchetelor, la testul cu scopolamină (un fel de ser al adevărului, folosit până în anul 1950 la interogatorii[56]): “Spunea cineva că Părintele a dobândit harisma rugăciunii inimii cu foarte multe strădiunţe, ore întregi pronunţând Rugăciunea lui Iisus. Şi lumea era convinsă, cum se exprimau oamenii simpli, că «Părintele are

[53] Ibidem, p. 155.

[54] Ibidem, p. 154.

[55] Idem.

[56] Folosirea drogurilor şi a şocurilor electrice la anchete au fost interzise începând cu anul 1950. Este însă posibil ca ele să fie din nou folosite într-o formă mult avansată, în timpul lui antihrist.

Rugăciunea inimii»"[57]. Se spune că la anchetă, când l-au supus la scopolamină, nu au reuşit să înregistreze decât „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!" Deci rugăciunea nu numai că se spunea, dar devenise un factor fiziologic precum respiraţia (care se desfăşoară reflex, neîncetat n. n.). Dar nu numai că se spunea permanent în mintea şi inima Părintelui, dar a fost şi ca un ecran care n-a dat voie metodelor folosite de anchetatori pentru a obţine prin drog, declanşarea centrilor vorbirii şi a povestirii a tot ceea ce ascunde subconştientul, deci dincolo de cenzura conştientului, să acţioneze. Era un ecran (suprafiresc, prin Harul Dumnezeiesc), mai puternic decât cel pe care l-a lăsat Dumnezeu (prin creaţia omului n. n.), între conştient şisubconştient. Pentru că în stare de hipnoză sau în stare specială, de extaz (prin drog n. n.) de pildă, subconştientul refulează în conştient. Dar rugăciunea inimii n-a dat voie niciunui cuvânt din ceea ce era dincolo de acest ecran să ajungă până la cei care sperau ca din vorbirile Părintelui (aflat sub influenţa drogului n. n.) să afle multe lucruri..."[58]

„Să nu ne temem de monitorizările veacului. Să nădăjduim cu toată puterea în Dumnezeu! Cel ce toate le ţineşi pe toate le împlineşte![59]

[57] Chiar dacă nu am dobândit harisma rugăciunii inimii, pentru o rugăciune smerită către Dumnezeu prin mijlocirea Maicii Domnului şi a Sfinţilor, tot Harul Dumnezeiesc ne va apăra şi întări în timpul ispitelor antihristice. Dacă nu vom vrea din mândrie să fim ispitiţi de slujitorii lui antihrist, şi ne vom smeri, Dumnezeu nu va îngădui să fim ispitiţi peste puterea noastră duhovnicească.

[58] AspaziaOţel-Petrescu, în volumul *„Părintele Arsenie Bocaoviaţă închinată schimbării vieţii noastre",* Editura Agaton, Făgăraş, 2012, p. 50.

[59] Idem.

(î): Susţinătorii actelor biometrice spun că prin acestea pot controla infractorii, teroriştii.

(R): Actele biometrice nu prezintă siguranţă în privinţasecurităţiiinformaţiilor stocate. Hackeri amatori au reuşit să intre în baza de date a Pentagonului, guvernelor, băncilor... Mult mai lesne le va fi „specialiştilorterorişti" să intre în baza de date a actelor biometrice, să obţinăinformaţiiconfidenţiale, să le folosească împotriva noastră, sau să doneze aceste acte şi să folosească, în acţiunile lor, această identitate a noastră biometrică"[60].

Actele biometrice nu sunt sigure şi nu prezintă securitatea informaţiilor stocate. De aceea, conform legii, preşedinteleţării, primul ministru, preşedintele Senatului, a Parlamentului, Serviciu Român de Informaţii, nu le iau[61].

(î): Putem să nu luăm actele biometrice?

(R): Cât timp în Constituţie ne este recunoscută credinţa şi cultul nostru ortodox, avem dreptul şi temeiul legal de a nu lua documentele biometrice. Celor care refuză actele biometrice li se vor da alt fel de acte, fără cip.

Adventiştii, în timpul vechiului regim, cu acordul autorităţilor, nu satisfăceau stagiul militar, din motive de credinţă, deşi încălcau legea. Noi, ortodocşii avem

[60]Părintele Daniel de la Rarău, *Nădejdea creştină,* Editura Agaton, 2012, Făgăraş, p. 102.

[61]Ar fi foarte util şi s-ar reduce foarte mult corupţia, dacă s-ar afla cuce se mai ocupă preşedinteleţării, primul ministru şi ceilalţi lideri şi conducători, în afara activităţilor oficiale şi a emisiunilor cosmetizate. Să aflăm de ce românii sunt din ce în ce mai săraci, iar conducătorii din ce în ce mai bogaţi. Să stea şi ei cu frică că le-ar putea cineva clona identitatea, s-ar afla lucruri intime despre ei, ar putea fi exploataţi şi şantajaţi, le-ar goli conturile bancare şi ar săvârşişi alte infracţiuni sub identitatea lor şi să fie arestaţi şi cercetaţi ei în locul infractorilor.

toate temeiurile de credinţă şi legale să nu luăm actele biometrice.

(î): Mă tem de pecete, acte biometrice, de cipuire.

(R): Sfântul Ioan Scărarul spune: “Cine nu se teme de Dumnezeu, se teme şi de umbra sa". Frica de Dumnezeu este o harismă a Duhului Sfânt (Isaia 11,3), pe care a pus-o Dumnezeu în inima duhovnicească a omului care se teme numai de Dumnezeu, de Judecata lui Dumnezeu şi de chinurile veşnice. Ea este pervertită prin păcate şicreştinul se teme de moarte, de prigonire, de pierderea avuţiilor.

Dumnezeu va îngădui să vină Antihrist cu trei ani şi şase luni înainte de sfârşitul lumii, ca să ne despătimim de toate aceste lucruri lumeşti. Dacă până atunci tot omul trage nădejde că nu va muri în clipa următoare, deşi nu are nici o certitudine în această privinţă, când va veni Antihrist, în mod sigur nu vor mai fi decât trei ani şi jumătate până la sfârşitul lumii.

De aceea îngăduie Dumnezeu venirea lui Antihrist ca să ne dezrobească de lucrurile lumeşti şi să ne ia acele bunuri şi conforturi care ne îndepărtează de Dumnezeu.

însă cei care, fiind robiţi de bunurile lumeşti, se vor lepăda de Dumnezeu şi vor fi pecetluiţi de Antihrist, tot nu vor avea parte de ele.

(î): Cum ne putem salva din aceste ispite antihristice?

(R): Salvarea noastră din aceste ispite este să avem o viaţă liturgică, să ne întărească Harul Duhului Sfânt, ca să putem rezista cu ajutorul lui Dumnezeu la aceste încercări, să alegem şi să moştenimviaţa cea veşnică.

Altfel, robiţi de lume şi de păcate, vom sta la coadă să fim pecetluiţi de slujitorii lui Antihrist.

în vremurile antihristice, cei credincioşi vor vedea puterea şi minunile lui Dumnezeu, Care va avea grijă de

noi şi ne va hrăni, dacă ne vom închina, îl vom slăvi şi ne vom ruga Lui. Noi suntem fiii lui Dumnezeu după har (Ioan 1,12; I Ioan 3,1), pentru mântuirea cărora a trimis să pătimească şi să se Jertfească pe însuşi Fiul Său Cel Preaiubit.

Dacă, până la venirea lui antihrist, toţi nădăjduim că vom trăi 70-80-90... de ani, când va veni antihrist la conducerea lumii globalizate, vom mai trăi cel mult 42 de luni trei ani şi şase luni (Apocalipsa 13, 5). Antihrist va face cu puterea sa satanică *semne mari, încât şi foc face să se pogoare din cer, pe pământînaintea oamenilor, şi amăgeşte pe cei ce locuiesc pe pământ, prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei...* (Apocalipsa 13,13-14).

Aceste false minuni, vrăjitorii, nu vor fi văzute de cei bine-credincioşi[62], spune Sfântul Lavrentie al Cernigovului, care, prin vieţuirea lor suprafirească, vor fi în lumea minunată a lui Dumnezeu.

Ce face un credincios dacă află că are o boală incurabilă şi că va muri în câteva săptămâni? Se împacă cu Dumnezeu şi cu aproapele. Face milostenie, se spovedeşte şi se împărtăşeşte pregătindu-se pentru viaţa cea veşnică.

Dar cel necredincios se distrează, desfrânează, bea, fumează să nu-i pară rău că nu şi-a împlinit toate poftele în această viaţă.

Să ne bucurăm duhovniceşte şi să mulţumim lui Dumnezeu că îngăduie venirea lui antihrist, vestindu-ne astfel că sfârşitul lumii şi judecata noastră este aproape şi să ne pregătim mai cu sârguinţă pentru viaţa cea veşnică. Pentru creştiniiadevăraţi va fi minunat să se nevoiască şi să trăiască în vremurile antihristice.

[62]Sfântul Lavrentie al Cernigovului, *Viaţa şi minunile,* Ed. CredinţaStrămoşească, p. 170.

EXEMPLE

Să avem credinţă în Dumnezeu, Care a spus când S-a înălţat la Cer, Sfinţilor Apostoli şi, prin ei, nouă, că va fi cu noi: *în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor* (Matei 28,20), dacă vom păzi toate câte ne-a poruncit.

Dumnezeu vrea ca, prin vieţuireaşi mărturisirea noastră, să fie proslăvit, iar, prin minunile Sale, cei necredincioşi să devină credincioşi, iar cei credincioşimai credincioşi.

Avem numeroase exemple în Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie. Cei care au avut credinţă, au trăit în chip minunat, Dumnezeu, purtând grijă de ei, întărindu-i, îmbrăcându-i, hrănindu-i şi potolindu-le setea. Poporul evreu, care nu era botezat, a trăit în pustiul Egiptului timp de 40 de ani. Dumnezeu le trimitea pâine din cer, mană cerească (Ieşirea 16,15), şi apa a izvorât din stâncă, atunci când, la porunca lui Dumnezeu, a lovit Sfântul Proroc Moise cu toiagul (Ieşirea 17, 6)[63]. Când treceau prepeliţele, Dumnezeu trimitea un curent de aer rece şi acestea îngheţau, căzând pe pământ.

Locuitorii Sodomei, care voiau să-şi bată joc de Lot şi fetele lui, au fost orbiţi de Dumnezeu, de la mic până la mare, şi în zadar se chinuiau să găsească uşa (Facerea 19,11).

Cum au trăit cei trei tineri, care nu s-au lepădat de Adevăratul Dumnezeu ca să se închine la idoli? Regele Nabucodonosor, care poruncise închinarea la idoli, văzând *că focul nu pricinuise nicio* vătămare *trupului acestor oameni, că nici perii capului nu se pârliseră şi că hainele lor erau neschimbate şi că nici măcar nu miroseau a foc* (Daniel 3,

[63]*Cerut-au,*şi*au venit prepeliţe,*şi cu *pâine cerească i-a săturat pe ei. Despicat-a piatra*şi*au curs ape,*şi*au curs râurim pământ fără de apă* (Psalm 104,39-40).

27)a zis: *Binecuvântat să fie Dumnezeul lui*Şadrac, *Meşac*şi*Abed-Nego, Care a trimis pe îngerul Său şi a izbăvit pe servii Săi, care îşi puseseră nădejdea în El şi care au călcat porunca regelui şişi-au dat trupurile lor, ca să nu slujească şi să nu se închine altor dumnezei decât Dumnezeului lor* (Daniel 3, 28). Şi a poruncit regele popoarelor şi neamurilor ca aceia care ar vorbi de rău pe cei trei tineri *să fie tăiaţi* în bucăţi şi casele lor să fie nimicite, *fiindcă nu este un alt dumnezeu care să-ipoată izbăvi într-acest chip* (Daniel 3,29).

Apoi regele Nabucodonosor a dat un hrisov către toate popoarele, neamurile şi limbile care locuiesc pământul: *Pacea voastră să sporească. Plăcutu-mi-a să vestesc minunile şi faptele cele peste fire pe care le-a făcut mie Dumnezeul cel Preaînalt. Cât de mari sunt minunile Lui şi cât de puternice sunt faptele cele peste fire! împărăţia Lui este împărăţieveşnicăşi stăpânirea Lui ţine din neam în neam!* (Daniel 3, 31-33).

Cum a trăit Daniel în groapa cu lei? Regele Darius Medul a dat poruncă că oricine s-ar ruga vreme de treizeci de zile altui dumnezeu şi om în afară de rege, să fie aruncat în groapa cu lei (Daniel 6,8)

Daniel n-a ascultat de această poruncă şi, *în fiecare zi îngenunchea de trei ori, se ruga şi lăuda pe Dumnezeu, cum făcea şi mai înainte* (Daniel 6,11). Slujitorii regelui, care îl zavistuia pe Daniel, au spus regelui şi acesta l-a aruncat în groapa cu lei (Daniel 6,18-19).

A doua zi, a venit regele Darius la groapa cu lei şi a întrebat: *Daniel, slujitorul Dumnezeului celui viu, Dumnezeul tău, Căruia te închini neîncetat, oare a putut să te scape de lei?* Apoi Daniel a vorbit cu regele: O, *rege, în veci să trăieşti! Dumnezeu a trimis pe îngerul Său şi a astupat gura leilor, şi ei nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovatînaintea Lui, precum şi în faţa ta, rege, n-am făcut niciun rău!* (Daniel 6,21-23).

Apoi regele Darius a dat un hrisov către toate popoarele, neamurile şi limbile care locuiesc peste tot pământul: *Pacea voastră să sporească! Poruncă iese de la mine ca în tot cuprinsul regatului meu să se teamă şi să se cutremure lumea înaintea Dumnezeului lui Daniel, că El este Dumnezeul cel viu, Care rămâne în veci şiîmpărăţia Lui nu se va nimici, iar stăpânirea Lui nu va avea sfârşit. El poate să scape şi să libereze, face semne şi minuni în cerşi pe pământ; El a scăpat pe Daniel din ghearele leilor. Şi Daniel se afla într-o stare fericită în regatul lui Darius şi în regatul lui Cirus, regele Perşilor*(Daniel 6, 26-29).

Un creştin ortodox sârb a spus:

părinte, seara, după vecernie, eram în parc pe o bancă şi mă gândeam: “Doamne, cum vom putea să ne hrănim, dacă nu putem cumpăra fără pecetea antihristică?" După câteva secunde, a căzut lângă

mine o pâine.

Cum au mărturisit, răbdat şivieţuit şi s-au mutat la fericirea cea veşnică milioane de sfinţi, mucenici, mărturisitori ai credinţei noastre ortodoxe? Cu credinţă şi nădejde în mila şi ajutorul lui Dumnezeu.

Cum au trăit mii de pustnici şi sihastri zeci de ani, în locuri pustii şipeşteri deasupra prăpăstiilor adânci, cu hrană şi apă foarte puţină? **Cu credinţă şi nădejde în mila şi ajutorul lui Dumnezeu.**

Cei care vor crede şi nădăjdui în Dumnezeu, vor vieţuiharic-suprafiresc şi vor trăi încă din această viaţă în lumea suprafirească, minunată, a lui Dumnezeu.

în acest scurt timp (1265 de zile timpul lui Antihrist) trebuie să ne despătimim de cele lumeşti, să ne curăţim de păcate, să ne pregătim de veşnicie, pentru că lumea cu lucrurile ei iau locul lui Hristos din inima noastră duhovnicească.

CELE TREI TREPTE ALE LEPĂDĂRII

(î): Care sunt cele trei trepte ale lepădării prin cipuri, acte biometrice şi pecete?

(R): Cele trei trept ale lepădării prin cipuri sunt următoarele:

Cip-ul din carduri, reprezintă începutul lepădării. Cardurile pot fi controlate şi cel care le supraveghează împreună cu undele electromagnetice pătrund în inima noastră duhovnicească. Aceasta este primul 6, căderea duhovnicească pe care numai oamenii duhovniceşti o observă.

Cip-ul implantat. Mai grav este dacă vom accepta *implantulcipului.* Astfel, stările emoţionale de frică, mânie şi pofte păcătoase, pot fi induse în om şi din exterior prin microcurenţi şi unde electromagnetice, de la distanţă şirecepţionate prin intermediul cipurilor[64]. Prin implant, ne apropiem şi mai mult de pecetluire, care se va face pe mâna dreaptă sau pe frunte (Apocalipsa 13,16).

Cei care iau actele biometrice, permit celor care administrează acest sistem, sau care pot avea acces la aceste date confidenţiale, să-i urmărească, să le afle neputinţele, păcatele, nevoile, dependenţele, să-i ispitească mai uşor

[64] Specialiştii americani au creat în anul 2008 un **CIP-SEXUAL,** care, implantat în creier în zona cortexului orbitofrontalşi comandat de la distanţă prin câmpuri electromagnetice, poate activa plăcerile produse de gustul mâncării şi de actul sexual. Implantat la o femeie care suferea de anhedonie, o maladie concretizată prin incapacitatea de a simţi plăcerea derivată din actul sexual, aceasta s-a transformat aproape instantaneu într-o femeie cu sexualitate într-atât de activă, încât s-a speriat şi a rugat pe doctori să-i scoată cipul. Cipul sexual, conexat cipului cu date personale şi implantat în cap, poate fi comandat de la distanţă şi stimula fără voia noastră, dorinţa de a cumpăra şi consuma anumite produse şi pofta desfrânării.

în timpul prigoanelor împotriva credinţei şi să le exploateze munca, transformându-i în sclavi moderni.

Pecetluirea va fi făcută cu acordul conştient al oamenilor. Se va face un angajament în care de bună voie se vor lepăda de Hristos şi se vor uni cu satana. Tâlcuirea duhovnicească a peceţii 666 făcută de Sfântul Nil Izvorâtorul de Mir este următoarea: *„Al meu eşti, iar eu sunt al tău; de bună voie vii la mine, nu de silă"*[65]. Cu acest legământ semnat de cei care vor cere pecetluirea, se va prezenta satana la înfricoşata Judecată şi va spune lui Dumnezeu că aceşti oameni de bunăvoie s-au lepădat de Hristos şi au venit la el. Deci pecetea va fi semnul vizibil că de bunăvoie au venit sub stăpânirea satanei, fiind robiţi de lume, de păcate şi de diavoli.

(î): Ce se va întâmpla cu cei credincioşi care nu vor accepta pecetea antihristică?

(R): Pe cei credincioşi îi va pecetlui Dumnezeu cu pecetea Duhului Sfânt, Preasfânta Cruce. Din Apocalipsă aflăm că îngerul care se ridică de la Răsăritul Soarelui şi are pecetea Dumnezeului Celui Viu, a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri cărora li s-a dat să vatăme pământul şi marea, zicând: *Nu vătămaţi pământul, nici marea, nici copacii până ce nu vom pecetlui pe frunţile lor pe robii Dumnezeului nostru"* (Apocalipsa 7,3).

[65]Minunile şi vedeniile Sfântului Părintelui nostru Nil, Izvorâtorul de Mir, cel din Sfântul Munte Athos, *Despre înmulţirea fărădelegilor.* A scris aceasta la Schitul Sfântul Vasile cel Mare din Sfântul Munte al Athosului, anul 1935, p. 80.

TELEFONUL MOBIL

(î): Unii spun că nici telefonul mobil nu este bun?

(R): Telefonul are un CIP mai periculos decât cel din carduri. Poţi fi urmărit şi ascultat oriunde.

(î): De ce nu este bun din punct de vedere duhovnicesc?

(R): în loc să mă rog lui Dumnezeu să-mi poarte de grijă, să aranjeze treburile, apelez la telefon. Spre exemplu, îmi trebuie o maşină de ciment, dar nu am maşină, nu am oameni să încarce, şofer să conducă maşina. Dacă nu am telefon, mă rog cu lacrimi lui Dumnezeu, Maicii Domnului, Sfinţilor... adică lucrezduhovniceşte.

în acelaşi timp telefonul îmi scoate mintea din inimă şi o împrăştie prin relee şisateliţi în toată lumea.

Alt exemplu: la un Hram, dacă nu am telefon, mă rog lui Dumnezeu şi Maicii Domnului să fac mâncarea pe care o vor. Şi Dumnezeu va trimite pe credincioşi cu alimentele necesare. Aşa se ruga Stareţul Daniil Tudor.

Dacă am telefon, dau telefon să-mi aducă alimente, să fac mâncarea care îmi place mie.

(î): Dar autoturismul este bun?

(R): Autoturismul are tot duh lumesc. Dacă vin cu el la mănăstire apăs pe pedale, pe acceleraţie şi ajung.

Dacă merg pe jos, trupul şi sufletul şivoinţa se întăresc şi luptă. De asemenea am şi anumite lupte sufleteşti. Mă luptă diavolii, prin gânduri rele şi firea prin oboseală, însă, prin aceste lupte voi creşteduhovniceşte şi când vor apărea ispitele voi avea putere mai mare de a lupta, de a mă opune păcatului şi diavolului.

106

Dacă am lucrat mai mult cu pedale şi butoane, când apar ispitele, trupul şi sufletul nu sunt învăţate cu lupta şirenunţă.

GheronIosifAthonitul, ca să întărească pe ucenici în nevoinţă, le spunea vedeniile şi minunile dumnezeieşti. Dar zicea: Nu vă spun ispitele pe care le-am avut, pentru ca să nu fugiţi de aici.

Ştiind ziua mutării la viaţa cea veşnică, a chemat ucenicii să-şi ceară iertare şi să-i binecuvânteze. Ucenicii au cerut binecuvântarea să rămână mai departe în pustie. GheronIosif, care se rugase Maicii Domnului să-i trimită ucenici pentru a revigora viaţa duhovnicească din Sfântul Munte Athos, le-a spus:

mergeţi la mănăstiri, pentru că nu aveţi de la Dumnezeu darul pusniciei. Şi într-adevăr, monahul Iosif a mers la Mănăstirea Vatopedu, Ieromonahul Haralambie la Mănăstirea Dionisiu, iar Ieromonahul Efrem la Mănăstirile CaracaluşiFiloteu, unde au format mulţi ucenici. Stareţul Efrem a plecat apoi în SUA, unde a înfiinţat 12 mănăstiri.

VINE SFÂRŞITUL!

(î): Părinte, vine sfârşitul lumii?

(R):începutul lumii a fost demult, mijlocul a trecut de mult şi în mod cert vine sfârşitul.

Diavolii şislujbaşii lui, oamenii păcătoşi, lucrează de zor prin păcate la sfârşitul lumii. Nu trebuie să ne preocupe prea mult lucrarea lor. Noi, creştinii şi monahii ortodocşi, trebuie să ne preocupăm cât mai mult de lucrarea lăuntrică, curăţirea inimii, să ne găsească prigoana şisfârşitul nostru, care poate fi sau nu în acelaşi timp cu sfârşitul lumii, cât mai bine pregătiţi.

107

Este o pierdere de vreme şi de energie să te gândeşti ce au făcut, ce fac sau ce vor face diavolii prin slujitorii săi, oamenii păcătoşi.

Este ca şi în concursurile de alergări. Dacă ne uităm la adversarul din urma noastră, pierdem din puteri şi ne va întrece. Ştim ce avem de făcut. Să urmărim desăvârşirea noastră, ca să ne găsească sfârşitul nostru, care poate fi sau nu în acelaşi timp cu sfârşitul lumii, pregătiţi.

(î): Cum trebuie să se pregătească monahii?

(R): Monahul este ostaş al lui Hristos, care se pregăteşte cu armele specifice creştinismului (ascultare, pocăinţă, smerenie, rugăciune, muncă, post, priveghere...) şi luptă în mănăstire, cu patimile, cu oamenii păcătoşi şi cu diavolii.

Când începe războiul (prigoana), el trebuie să fie pregătit pentru a lupta în lume, în pădure, în închisori, acolo unde va îngădui Dumnezeu să fie.

Avem mărturii, îndrumări şi binecuvântări de la SfinţiiPărinţi cum să luptăm şi să ne mântuim în orice situaţie.

în închisorile comuniste, pentru monahii şi mirenii care au avut lucrare lăuntrică, Rugăciunea lui Iisus, suferinţa şi celelalte fapte bune creştine, le-a fost spre curăţire de păcate şidesăvârşire. Mulţi dintre ei, cu ajutorul Harului Dumnezeiesc şi al prigonitorilor, s-au desăvârşit şi au ajuns în ceata sfinţilor mucenici. Cei mai mari duhovnici pe care i-a avut România sunt cei care s-au desăvârşit în temniţele comuniste: arhim. Arsenie Papacioc, arhim. Sofian Boghiu, arhim. Iustin Pârvu, Ierom. Adrian Făgeţean...

Alţii, deşi erau mari teologi, pentru că nu au avut lucrarea lăuntrică, n-au putut primi Harul Dumnezeiesc şi n-au rezistat ispitelor.

108

ANTIHRIST

(î): Cine este antihrist?

(R): Antihrist, omul care va lucra cu puterea Satanei, se va naşte în Galileea, din neamul lui Dan (Facerea 49,16-18). El va face *tot felul de puteri şi semneşi minuni mincinoase* (II Tesaloniceni 2,9) prin *lucrarea satanei* (II Tesaloniceni 2, 9). Iar pentru cei care prin păcate s-au despărţit de Hristos, acesta este mesia cel mult aşteptat şi conducătorul lumii.

Potrivnicul, care se înalţă mal presus de tot ce se numeşte Dumnezeu sau se cinsteşte cu închinarea, aşa încât să se aşeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept dumnezeu (IITesaloniceni 2,4). Deci, în mintea oamenilor păcătoşi se va afla diavolul, iar la conducerea lumii păcătoase se va afla Antihrist-slujitorul satanei.

După Sfântul Ipolit, 666, numele fiarei, înseamnă Apnoymetăgăduire a lui Dumnezeu, în dialect atic. Suma cifrelor atribuite acestor litere a-l; P-100; N-50; 0-70; Y-40; M-400; E-5 este 666.

(î): Când va veni antihrist la conducerea lumii?

(R): Cei care conduc lumea, prin globalizare, pregătesc venirea lui Antihrist la conducerea lumii. Nupoate un om să conducă lumea decât cu puterea dumnezeiască, dar pentru aceasta trebuie să aibă mare curăţire a inimii duhovniceşti ca să lucreze Harul Dumnezeiesc prin el. Datorită căderii omenirii în păcate, acest lucru este imposibil de realizat spre sfârşitul veacurilor.

109

în vremurile actuale poate conduce lumea un om păcătos cu puterea Satanei şi cu cât este mai păcătos cu atât va avea mai mare putere satanică în el.

însă Dumnezeu va răsturna planurile celor care conduc lumea, întârziind venirea lui Antihrist, lăsând lumea să se aprindă şi să se cureţe în focul celui de-al III-lea Război Mondial, care va începe prin venirea armatei ruse prin Caucaz şi cucerirea Turciei, a strâmtorilor Bosfor şi Dardanele şi a Iranului.

N. A.T.O. va da răgaz şase luni armatei ruse să se retragă, întrucât ruşii nu se vor retrage, va începe cel de al III-lea Război Mondial.

în Strâmtoarea Dardanele şi la Constantinopol se va sfârşi cel de-al III-lea Război Mondial, cunoscut din prorociri ca războiul celor şapte puteri de la poarta Europei. Aici se va lupta cu tot felul de arme, care o să aprindă lumea şi nimeni nu-i va putea împăca, pentru că toţi vor prefera să moară, decât să cedeze. Atunci, patru îngeri vor coborî din Cer deasupra Constantinopolului şi vor zice: „Staţi! Staţi! De ajuns! Pace vouă!" în acele momente, toţi vor încremeni şi se vor uita la îngerii care strălucesc ca fulgerul. îngerii le vor zice: „Mergeţi pe uliţaCetăţii spre miazănoapte. Acolo veţi găsi un om în haine simple, care are un negel la piciorul drept. Pe acesta să-l puneţi împărat"[66].

Ei o să-l caute, dar pentru că nu o să-l găsească, o să-l ia îngerii pe sus şi o să-l aducă în mijlocul lor, împărat. Va

[66] în viaţa Sfântului Mucenic Cristea se spune că în Biserica Sfânta Sofia din Constantinopol, în subteran, mai este o biserică. Acolo se află Patriarhul, împăratul Constantin Dragase şicreştinii, care au fost adormiţi de Dumnezeu când au cucerit turcii Constantinopolul. în timpul luptelor celui de-al III-lea Război Mondial se va trezi împăratul, care va ieşi afară, crezând că au intrat turcii în Constantinopol, dar va fi surprins, nerecunoscând nimic şi va rătăci prin oraş.

110

primi de la îngeri sabie cu două tăişuri, zicându-i: “Bate răsăritul şi apusul şi miazăzi şi miazănoapte". Lui i se vor supune toate popoarele, pentru că este pus de îngeri şi are putere dumnezeiască. Va fi bun şi drept, cum n-a mai fost nimeni pe faţa pământului.

De aceea, Duhul Sfânt spune prin Sfântul Prooroc David, în Psaltire: *va domni de la o mare până*

la alta şi de la râu până la marginile lumii (Psalm 71,8). Şi va fi o *turmă şi un păstor*(Ioan 10,16). în timpul lui vor fi misionari, care vor predica Evanghelia în toată lumea, şimulţi catolici vor trece la ortodoxism. Acest împărat va domni 32 de ani.

(î): Cine va urma la conducerea lumii?

(R): După el, lumea va decădea din nou de la credinţă la păcate şi va urma un împărat rău, în timpul căruia se va face amestecare de sânge (căsătoria între rude de gradul I, II, şi III). După aceasta vor urma la conducerea lumii patru împăraţi, unul din Constantinopol, unul dinTesalonic, unul din Egipt şi unul din Siria.

După aceştia va veni o împărătească desfrânată, care va huli pe Dumnezeu şi în timpul căreia se va scufunda Biserica Sfânta Sofia din Constantinopol. De la aceasta va lua împărăţia Antihrist, care va ridica mare război împotriva creştinilor şi a Bisericii Ortodoxe.

în acei ani, mulţi oameni se vor lepăda de credinţă, vor face păcate peste fire, iar credinţa lor va fi eretică. între oameni nu va mai fi dragoste, ci ură, erezie, sodomie şi celelalte blestemate păcate.

(î): Când va veni antihrist la conducerea lumii?

(R): Antihrist va fi la putere trei ani şi jumătate, înainte de sfârşitul lumii. în acele timpuri se va face însemnarea oamenilor păcătoşi, pe frunte şi pe mână cu pecetea lui Antihrist-666.

111

Bisericile creştine ortodoxe vor fi închise şi nu se va mai sluji Sfânta Liturghie, pentru iertarea păcatelor. Sfinţii Proroci IlieşiEnoh, care au fost luaţi cu trupurile la Cer de Dumnezeu, vor fi trimişi din nou pe pământ în acele vremuri (Apocalipsa 11, 3-4). *Şi voi da putere celor doi martori ai Mei şi vor proroci, îmbrăcaţi în sac, o mie două sute şi şaizeci de zile.*

Sfântul Proroc Ilie va veni de la răsărit, iar Sfântul Proroc Enoh, de la apus, cu semne şi minuni mari, ca să întoarcă la credinţa ortodoxă pe oameni. Vor face semne şi minuni mari, legând cerul şi pogorând din Cer foc (III Regi 18,36) şi niciun duşman nu se va putea apropia de ei, căci vor fi arşi de focul care iese din gura lor (Apocalipsa 11,5). Ei se vor întâlni la Ierusalim, unde Antihrist cu slugile lui îi va omorî (Apocalipsa 11,7). Trei zile şi jumătate trupurile lor vor sta în Cetatea Ierusalimului, luminate fiind de Harul Duhului Sfânt, şi nimeni nu se va putea apropia de ele. Prin satelit se va transmite la emisiunile de ştiri, în toată lumea, aceste evenimente. Unii oameni, văzând aceste lucruri, se vor pocăi, întorcându-se la credinţa ortodoxă, iar alţii se vor veseli. După aceasta, trupurile Sfinţilor Proroci IlieşiEnoh vor învia şi se vor sui la Cer (Apocalipsa 11,11-12). învierea celor doi profeţi va anunţa cea de a doua venire a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Perioada în care se află Antihrist la conducerea lumii este de trei ani şi şase luni. Pentru că dacă nu ar fi scurtat Dumnezeu acele vremuri, nu s-ar fi mântuit niciun suflet.

(î): De ceîngăduie Dumnezeu vremurile antihristice?

(R): Pentru păcatele noastre. în vremurile antihristice, cei care-L vor mărturisi pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, chiar dacă vor pierde funcţiile sociale şi conforturile, se vor putea îngriji mai mult de suflet de lucrul cel nemuritor. Pentru că lumea cu duhul ei lumesc trebuie scoasă

112

din inimă pentru a putea primi pe Hristos. însă în acele timpuri, oamenii vor fi atât de împătimiţi, încât puţini vor fi cei care, cu ajutorul Harului Dumnezeiesc, se vor lepăda de lume. Foarte grea va fi şidespărţireacreştinilor de părinţii, copiii şi rudeniile, care se vor închina lui Antihrist (Luca 21,16-19). Nu trebuie să ne fie frică să ne lepădăm de lucrările lui antihrist, pentru că Dumnezeu ne va da puteri dumnezeieşti ca să rezistăm ispitelor. Vor fi creştini care vor avea puteri dumnezeieşti să moară ca mucenici, alţii se vor mântui acoperiţi de Harul Dumnezeiesc în adâncul smereniei, după cum s-a petrecut în primele secole de prigoană împotriva creştinismului.

În vremea prigoanei comuniste, cei care au fost arestaţi şichinuiţi le-au considerat pe toate ca venind din îngăduinţa lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor şidesăvârşirecreştină. în închisori, prin îngăduinţa lui Dumnezeu, au fost şipreoţi care au săvârşit Sfânta Liturghie, au spovedit şiîmpărtăşit pe credincioşi. De asemenea, au fost şi monahi sporiţi în rugăciunea inimii.

Cei mai mulţi dintre duhovnici au spus că perioada duhovnicească a lor cea mai rodnică a fost cea din închisori, în timpul prigoanei, a schingiuirilor, a bolilor şi a suferinţelor de tot felul. însă cei care nu au avut lucrare lăuntrică, răbdare şi smerenie în timpul prigonirilor, s-au lepădat de Hristos, chiar dacă au fost iluştri profesori de teologie. *Căci împărăţia lui Dumnezeu nu stă în cuvânt, ci în putere* (I Corinteni 4,20).

(î): Cum trebuie să ne pregătim?

(R): Creştinii trebuie să sporească în rugăciunea de calitate, în rugăciunea inimii, pentru că aflăm din Sfânta Scriptură că înainte de a veni ziua Domnului cea mare şi năprasnică: *tot cel ce va chema numele Domnului se va mântui* (Ioil 3,5; Faptele. Ap. 2,21; Romani 10,13). Dacă vom fi

ispitiţi de slugile lui Antihrist, şi dacă vom avea Rugăciunea tainică a inimii r*ugăciunea lui Iisus,* vom putea primi Harul Dumnezeiesc în adâncul inimii duhovniceşti pentru a ieşi biruitori. în acele momente de prigoană, nu vom putea scoate cartea de rugăciuni să ne rugăm, iar Bisericile creştine ortodoxe vor fi închise, nu se va mai sluji Sfânta Liturghie şi nu ne vom mai putea împărtăşi.

Sfântul Lavrentie de la Cernigov, canonizat la 22 august 1993, spune: "Vor veni aşa vremuri când vor umbla din casă în casă ca lumea să semneze pentru acel „singur împărat" pe pământ şi se va face un recensământ al populaţiei foarte drastic. Vor intra în casa omului, iar acolo sunt soţul, soţiaşi copiii, şisoţia îl va ruga pe soţ să semneze căci altfel nu va putea cumpăra nimic pentru copii: «hai, soţule, să ne înscriem şi noi căci avem copii şi dacă nu ne înscriem nu vom putea face nimic», iar soţul îi va răspunde: «iubita mea soţie, tu fă cum vrei, eu însă sunt pregătit să mor mai bine pentru Hristos, decât să semnez ceva pentru antihrist». Aşa de tragic viitor vă aşteaptă"[67].

„Vine timpul, şi nu e departe, povestea stareţul, când foarte multe biserici şi mănăstiri se vor deschide în slujba Domnului şi se vor repara, le vor reface nu numai pe dinăuntru, ci şi pe dinafară. Vor auri şi acoperişurile atât ale bisericilor, cât şi ale clopotniţelor, dar preoţimea nu va mai lucra la sufletul credinciosului, ci numai la cărămizile lui Faraon. Preotul nu va mai face misiune. Când vor termina lucrările, nu se vor mai bucura de slujbe duhovniceşti în ele pentru că va veni vremea împărăţiei lui antihrist şi el va fi pus împărat. Rugaţi-vă ca Bunul Dumnezeu să mai lungească acest timp, să ne putem întări în credinţă, căci vremuri groaznice ne aşteaptă. Luaţi aminte la toate cele ce vă spun, căci totul se pregăteşte cu foarte

[67] Sfântul Lavrentie de la Cernigov, *Viaţa, î*nvăţăturile şi minunile, Editura „Credinţastrămoşească", 2003. p. 169.

mare viclenie (perfidie). Toate bisericile şi mănăstirile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogăţii, ca niciodată, dar să nu mergeţi în ele. Antihrist va fi încununat ca împărat în marea biserică din Ierusalim, cu participarea clerului şi a Patriarhului.

Intrarea şiieşirea din Ierusalim va fi liberă pentru orice om, dar atunci să vă străduiţi să nu vă duceţi, căci totul va fi spre a vă linguşi pe voi, ca să vă tragă în ispită.[68]"

(î): Cine vor fi părinţii lui antihrist?

(R): Antihristul se va naşte dintr-o femeie curvă, o evreică dintr-al doisprezecelea neam de prea-desfrânaţi. Deja de la adolescenţă se va deosebi de semenii săi prin capacităţile sale intelectuale deosebite, care se vor manifesta la el mai ales după vârsta de 12 ani, când, plimbându-se prin parc cu mama lui, se va întâlni cu satana, care, ieşind din beznă (din adâncul iadului), va intra în el. Băiatul se va cutremura de spaimă, dar satana îi va spune: "*nu te teme şi nu te înspăimânta, eu te voi înălţa pe tine".* Acest copil va uimi pe toţi cu inteligenţa sa. şi aşa, din el va încolţi şi se va coace în chipul omului *„antihristul".*

(î): Unde va fi întronat antihrist şi care va fi lucrarea lui?

(R): Antihrist va fi întronat în locul cel Sfânt, Ierusalim. Când antihristul va fi întronat, în timpul punerii coroanei, se va citi *Simbolul Credinţei*c*rezul,* dar el nu va permite ca acesta să fie citit corect, iar acolo unde sunt scrise cuvintele şi întru Unul Domn Iisus Hristos, *Fiul lui Dumnezeu,* el se va lepăda de acestea şi se va recunoaşte doar pe sine. La încoronare, antihristul va avea mănuşi pe mâini, iar când le va da jos ca să-şi facă Sfânta Cruce, Patriarhul va

68 Ibidem, p. 170.

observa că el, în loc de unghii, va avea gheare şi aceasta îi va întări bănuiala sa că acesta este antihristul. Atunci Patriarhul va exclama: *„Acesta este antihristul"!,* pentru care Patriarhul va fi omorât.

Antihrist va fi foarte învăţat şi va cunoaşte toate vicleniile sataniceşti şi va face multe minuni false şi semne amăgitoare. Pe Antihrist îl vor vedea toţi şi îl va auzi întreaga lume (prin televizor, internet, radio, etc, n. n.). Pe oamenii săi el îi va ştampila cu semnul său. însă pe adevăraţiicreştini care i se vor

opune, are să-i urască cu ură mare. Atunci va începe ultima şi cea mai mare prigoană a creştinilor care vor refuza ştampila satanei (pecetea 666 n. n.). Prigoana va începe îndată de pe pământul Ierusalimului, apoi se va extinde pe tot globul şi se va vărsa ultima picătură de sânge în numele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Dintre voi, copiii mei, mulţiveţi ajunge aceste vremuri îngrozitoare. Pecetea antihristului (666) va fi de aşa natură, încât toţi vor vedea dacă a primit omul sau nu semnul satanicesc.

Creştinul care nu va primi pecetea antihristului (666) nu va putea nici să vândă şi nici să cumpere nimic. Dar nu vă pierdeţi nădejdea şi nu vă descurajaţi, că Dumnezeu nu-Şi va părăsi turma Sa. Să nu vă fie frică, nu cumva să deznădăjduiţi!

Bisericile vor fi deschise, dar creştinul ortodox (duhovnicesc, viu cu sufletul n.n.) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce Jertfa fără de Sânge a lui Iisus Hristos. în ele va fi toată *„adunarea satanică".*

Şi iată că, pentru aceste fărădelegi, pământul nu-şi va mai da roada sa şi va fi o secetă aşa de mare, încât pământul va face aşanişte crăpături, că va putea să cadă omul într-însele. Creştinii vor fi omorâţi sau izgoniţi în locuri pustii, dar Dumnezeu are să-Şi îngrijească turma Sa, dându-le de mâncare şi apă de băut celor ce urmează Lui.

116

Pe evrei de asemenea îi vor goni într-un loc. Mulţi evrei care au trăit cu adevărat după Legea lui Moise, nu vor primi pecetea lui Antihrist. Ei vor sta în aşteptare, urmărindu-i toate activităţile lui. Ei ştiu că strămoşii lor nu L-au recunoscut pe Hristos drept Mesia, dar aici va lucra Dumnezeu, căci ochii lor se vor deschide şi ei nu vor primi pecetea antihristului, iarîn cel de-al unsprezecelea ceas îl vor recunoaşte pe Iisus Hristos drept Mesia, vor trece la ortodoxie, iar pentru credinţa lor se vor mântui"[69].

Restul poporului, fiind slab în credinţă va merge după satana. Iar când pământul nu va mai rodi, oamenii vor merge la Antihrist cerându-i pâine, la care el le va răspunde: *„dacă pământul n-a rodit, eu nu pot face nimic".* Vor seca râurile şi lacurile şi nu va mai fi nici apă în fântâni. Acest dezastru se va lungi vreme de trei ani şi jumătate, dar pentru ale şii Săi, Dumnezeu va scurta aceste zile.

Iar din cauza fierberii mărilor şi a focului de sub pământ se va usca pământul şi nu va mai răsări iarbă; copacii nu vor odrăsli vlăstare şi izvoarele apelor vor seca, iar animalele şi păsările vor muri de aburii mărilor şi a pucioasei.

însă, purtând Dumnezeu grijă pentru mântuirea tuturor oamenilor cu bună voinţă, va trimite atunci pe pământ pe cei doi sfinţi: IlieşiEnoh (Apocalipsa 11,3), ca să propovăduiască, să întoarcă la dreapta credinţă şi să înveţe pe cei puţini, care vor vrea să se mântuiască. Căci cei ce nu se vor pecetlui cu pecetea lui Antihrist, vor moşteniîmpărăţia cerurilor, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci şi se vor izbăvi de osânda iadului.

Atunci, spurcatul Antihrist, auzind învăţăturaşi mustrările lor, va lua sabia şi-i va tăia (Apocalipsa 11,7).

117

(î): Cu ce armă vor putea lupta cei credincioşi împotriva lui Antihrist?

(R): în aceste grele vremuri vor fi luptători puternici, adevăraţi stâlpi ai Bisericii Ortodoxe, care vor primi de la Dumnezeu harisma*Rugăciunii lui Iisus* (rugăciunea inimii)[70] şi Dumnezeu îi va acoperi pe ei cu Harul Său cel sfânt şi binefacerea Sa cea atotputernică şi ei nu vor vedea acele minuni şi semne false, care vor fi pregătite de Antihrist pentru toţi oamenii şi pe care le va vedea restul lumii, unele chiarîn bisericile creştinilor. *Vă repet să nu mergeţi în aceste biserici, căci Hristos şi binecuvântarea Lui nu vor fi acolo*[71.]

Sfântul Apostol Pavel ne binecuvântează zicând: *Să vă dăruiască (Dumnezeu) după bogăţia slavei Sale, ca să fiţiputernicîntăriţi, prin Duhul Său, în omul dinăuntru* (Efeseni 3,16), ca să putem să ne mântuim în vremurile antihristice.

Cu ajutorul Harului Dumnezeiesc şi al faptelor noastre bune creştine să ducem o viaţăcreştinăactivă şi: *Nu vă lăsaţiamăgiţi de învăţăturile străine cele de multe feluri, căci bine este să vă întăriţi prin har inima voastră, nu cu mâncăruri, de la care n-au avut niciun folos cei ce au umblat cu ele* (Evrei 13,9).

[70] Pentru practicarea Rugăciunii lui Iisus, recomandăm cartea: *Rugăciunea lui Iisus*lucrarea lăuntrică, pr. Daniel de la Rarău, Editura Panaghia, 2010.

71 Sfântul Lavrentie de la Cernigov, *op. cit.,* p. 171.

(î): Ce este treimea umană?

(R):Treimea umană cuprinde puterea raţională, puterea mânioasă şi puterea poftitoare. Sau mintea, cuvântul şi duhul.

(î): Ce se întâmplă cu treimea umană când omul păcătuieşte?

(R): Prin păcate, treimea umană este distrusă. Una gândim, alta vorbim şi altceva facem.

(î): Care sunt păcatele puterii raţionale?

(R): Păcatele puterii raţionale sunt acestea: necredinţa, erezia, nebunia, hula (blasfemia), nemulţumireaşi încuviinţarea păcatelor, care se ivesc din partea pătimitoare.

(î): Cum putem tămădui puterea raţională?

(R): Tămăduirea şi leacul acestor rele sunt: credinţa neîndoielnică în Dumnezeu şi în dogmele dreptei credinţe, cugetarea neîncetată la cuvintele Duhului Sfânt, rugăciunea curată şi neîncetată către Dumnezeu şi altele ca acestea.

(î): Care sunt păcatele puterii mânioase?

(r): Păcatele puterii mânioase sunt: cruzimea, ura, necompătimirea răului, invidia, zavistia şi cugetarea necontenită la unele ca acestea.

(î): Cum pot fi tămăduite păcatele puterii mânioase?

(R):Tămăduirea păcatelor puterii mânioase ţine de iubirea de oameni, compătimirea, suferirea răului, bunătatea, iertarea, dragostea creştinăşi cele asemenea.

(î): Care sunt păcatele puterii poftitoare?

(R): Păcatele puterii poftitoare sunt: lăcomia pântecelui, desfătarea, iubirea de avuţii, pofta de slava deşartă, iubirea de arginţi, de bogăţie şi de plăcerile trupeşti, desfrânarea şi altele ca acestea.

(î): Cum pot fi tămăduite păcatele puterii poftitoare?

(R): Tămăduirea păcatelor puterii poftitoare se face prin postul creştin ortodox, înfrânare, reaua pătimire, neavere, împărţirea averilor la săraci, dorul după împărăţia lui Dumnezeu şi poftirea înfierii Dumnezeieşti.

(î): Cum trebuie să folosim puterile sufleteşti pentru a sluji lui Dumnezeuşioamenilor?

(R): Inima duhovnicească este şi ce*ntrul tuturor puterilor fireşti ale sufletului,* adică: a puterii voitoare, a celei raţionale, a celei cuvântătoare, a celei gânditoare, a celei înţelegătoare, a celei cugetătoare, a celei alegătoare, a celei hotărâtoare, a celei mânioase, a celei poftitoare etc."[72].

Puterea cuvântătoare a sufletului se află la bărbaţi deasupra inimii, cu două degete orizontale deasupra sânului stâng şiţine până la furca pieptului.

[72] CleopaIlie, Arhim. *Urcuşul spre înviere,* Editura Trinitas, Iaşi 1992, pp.
215-216.

Puterea mânioasă-irascibilă se găseşte în mijlocul inimii.

Puterea poftitoare, se află în mijlocul inimii şiţine până la ombilic.

Cele trei mari puteri sufleteşti sădite de Dumnezeu în om trebuie să slujească lui Dumnezeu şi aproapelui astfel:

puterea poftitoare trebuie să dorească bucuriile duhovniceşti ale Duhului Sfânt şi Slava lui Dumnezeu;

puterea mânioasă, trebuie să fie folosită pentru fapta bună creştinăşi lupta împotriva păcatelor şi a diavolilor, prin rugăciune şi împotrivire;

puterea raţională, trebuie folosită pentru învăţarea lucrurilor sfinte şi contemplaţie.

(î): Cum sunt folosite puterile sufleteşti în slujba satanei?

(R): Creştinul, când păcătuieşte, foloseşte puterile sufleteşti împotriva lui însuşi, a semenilor şi a lui Dumnezeu. Astfel:

puterea poftitoare este folosită pentru desfrânări, lăcomia pântecelui, agonisirea de bani, lene, somn etc;

puterea mânioasă este folosită pentru zavistie, ură, hulă, necredinţă, ucidere, sodomie, asuprirea săracilor etc.

puterea raţională este întunecată de mândrie, slavă deşartă, erezie, hulă, deznădejde, sinucidere etc;

Nefiind curăţităşi luminată de Duhul Sfânt, mintea omenească nu se va mai conduce după legea morală Dumnezeiască, ci după pofte şi păcate. Diavolul se va înscăuna astfel în mintea oamenilor păcătoşi şi-i va conduce la tot lucrul rău.

Aceasta este explicaţia duhovnicească a peceţii lui Antihrist, a numărului„666". Cele trei puteri sufleteşti din om vor sluji prin păcate diavolilor prin desfrânare, ură

121

şi erezie. Un astfel de „creştin" se va închina lui antihrist acceptând pecetea.

Aflaţi la conducerea societăţii, conducătorii antihrişti, vor face legi, care să apere drepturile păcatelor multor alegători (avorturi, incest, desfrânare, homosexualitate, gomorie etc.). Păcatele şi diavolii din aceşti oameni îi vor distruge sufleteşte întâi pe ei şi apoi pe ceilalţi semeni.

MÂNIA

(î): Cum să scăpăm de mânie?

(R): De mânie nu putem scăpa pentru că omul de după căderea strămoşilornoştri din Rai are putere raţională, putere mânioasă şi putere poftitoare.

Mânia este un nerv al sufletului cu care este înzestrat omul pentru a munci fizic şi intelectual şi să poată lupta cu diavolul prin rugăciune şi împotrivire. După cum maşina nu se poate deplasa fără un motor bun, tot astfel omul nu poate lucra fizic şi intelectual, nu se poate ruga şi lupta cu diavolii fără această putere mânioasă.

(î): Cum putem să stăpânim mânia?

(R): Maşina are motor, sistem de direcţie şi sistem de frânare pentru ca şoferul să poată controla deplasarea ei. Iar omul are minte, putere raţională, putere cugetătoare cu care poate controla şi stăpâni mânia, în scopul mântuirii, folosindu-o pentru muncă binecuvântată, rugăciune şi luptă împotriva diavolilor. Diavolii ştiu acest lucru şi ne ispitesc să facem păcate, folosind această putere mânioasă împotriva aproapelui (ceartă, bătăi, înjurături, crime...).

122

(î): Cum trebuie să folosim puterea mânioasă?

(R): Când suntem mânioşi, să căutăm să consumăm energia mânioasă printr-o muncă fizică binecuvântată şi să canalizăm energia mânioasă, pentru a ne curăţi, prin cuvântul rugăciunii lăuntrice sau al versetului biblic inima duhovnicească. Mânia este o putere sufletească pe care trebuie s-o folosim corect. Oamenii mânioşi muncesc mai mult. Puterea mânioasă este bună, dar s-o dai pe tine, să te lupţi cu diavolul prin rugăciune şi s-o consumi într-o muncă utilă.

Dar diavolul ce zice: “De ce să te lupţi cu mine prin rugăciune şi împotrivire, şi cu patimile? Mai bine revars-o asupra semenului tău prin înjurături, ceartă, bătăi, crime". Iar el notează păcatele.

(î): Ce trebuie să fac?

(R): în primul rând să te smereşti, să te consideri mai rău decât toţi, să-i îngădui pe toţi, să te rogi pentru ei, să-i ierţi, să rabzi. După cum o maşină are acceleraţie (mânia) dar şi frână (raţiunea) şişoferul accelerează atât cât poate să stăpânească maşina, şi în anumite situaţii pune frână, tot aşa şicreştinul, când vede că mânia se accelerează prea tare şi scapă de sub control, pune frână prin raţiune: Ce fac acum? Mă enervez, fac păcate, nu pot să mă rog, să mă împărtăşesc, etc.

UNIREA SFÂNTĂ ŞIVEŞNICĂ CU DUMNEZEU ŞIUNIREA PĂCĂTOASĂşiPIERZĂTOARE CU IDOLII

(î): Ce vrea Dumnezeu de la noi?

(R): Dumnezeu vrea să credem în El mai mult decât în oricine altcineva sau decât în orice altceva pe lume.

123

Dumnezeu vrea ca omul să nădăjduiască în El mai mult decât în oricine altcineva sau decât în orice altceva pe lume. Mai mult: Dumnezeu vrea ca omul să se ţină de El şi numai de El, ca omul să fie, prin dragostea ce izvorăşte din aceasta, una cu toată zidirea Lui.

(î): Ce este unirea omului cu Dumnezeu?

(R): Unirea omului cu Dumnezeu este nunta inimii noastre duhovniceşti cu Hristos. Numai această strânsă unire a inimii noastre duhovniceşti cu Hristos, poate face sufletul bogat şi roditor. Din orice altă legătură a sufletului se nasc spini şi bălării, rămânând sufletul sterp faţă de orice fel de bine.

Acest lucru trebuie să fie binecunoscutcreştinilorortodocşi. Cu orice s-ar uni sufletul, fie fiinţă vie sau lucru neînsufleţit, fie trup sau veşmânt al trupului, fie argint sau aur sau pământuri sau slavă sau patimă pentru orice lucru din lume — podoabe, bucate, băutură, natură sau orice altceva, o asemenea însoţire e nelegiuită şi abate nenorocire veşnică asupra acelui suflet, atât în viaţa aceasta cât şi în cea viitoare.

Dumnezeul nostru este *Dumnezeu gelos* (Ieşire 20, 5; Deuteronom 4, 24). Gelozia Lui se îndreaptă numai şi numai asupra sufletului omenesc. Dumnezeu vrea ca sufletul să fie întreg al Lui şi numai al Lui, în deplină credincioşie, şi o doreşte aceasta doar spre binele sufletului. El ştie, în deplinătatea înţelepciunii Sale, ceea ce s-ar cuveni să ştim noi toţi după venirea lui Hristos, şi anume că dacă sufletul slăbeşte în credinţafaţă de Ziditorul său şi se lipeşte de altcineva sau altceva din lume, se face până la urmă rob, întunecată umbră deznădăjduită, nefericit chip de plângere şiscrâşnire a dinţilor.

Singura nuntă legiuită a sufletului este dragostea arzătoare de Dumnezeu.

124

(î): Ce este idolatria?

(R): Orice altă iubire afară de Dumnezeu sau împotriva lui Dumnezeu este **idolatrie.** Astfel bunăoară, prin dragostea de trup omul îşi face din trup dumnezeu mincinos, idol; la fel prin dragostea pentru averi sau pentru podoabe îşi face idol din acestea; orice ar iubi omul ajunge să-şi facă idol din ceea ce iubeşte. Atunci el îndreaptă dragostea care trebuie să fie numai şi numai a lui Dumnezeu asupra a ceva mai prejos şi mai puţin vrednic de a fi iubit decât Dumnezeu. Ori în ce ar crede şi ar nădăjdui omul mai mult decât în Dumnezeu, orice ar iubi omul mai mult decât pe Dumnezeu, lucrul acela ia locul lui Dumnezeu şi ajunge să-i fie acelui om idol, dumnezeu mincinos al unui suflet mincinos. Profeţii numesc toată închinarea la idoli desfrânare şi spurcăciune (Ieremia 3,1; Iezechiel 23, *7).*

(î): Ce devine unirea omului cu alţi oameni?

(R): Idolatrie. închinătorul la idoli se face una cu idolii săi. în dragoste omul se uneşte cu timpul cu lucrul iubit. Ceea ce iubeşte omul mai mult, lucrul la care se gândeşte mereu, pe care şi-l doreşte, ajunge cu vremea să fie miezul fiinţei sale, fie lucrul acela mâncare sau băutură sau argint, sau aur, sau ţarini, sau slavă, sau putere, sau alţi oameni. Aşa spune Sfânta Scriptură: ***au umblat după idoli şi au ajuns netrebnici***(IV Regi 17,15).

(î): Dar dacă se uneşte bărbatul cu femeia?

(R): Desfrânarea între bărbat şi femeie nu se abate de la această lege, fiind tot apostazie. Cât de bine înfăţişează Apostolul Pavel lucrul acesta, când spune: ***Nu ştiţi că cel ce se alipeşte de desfrânată este un singur trup cu ea?***

(I Corinteni 6, 16). Omul se face una cu ceea ce iubeşte: cu Dumnezeu, dacă iubeşte pe Dumnezeu, cu pământul, dacă iubeşte pământul, cu banii dacă iubeşte banii, cu

125

femeia dacă o iubeşte. Căci prin dragoste se mântuieşte sau se pierde omul. O singură iubire este mântuitoare, şi aceasta este iubirea de Dumnezeu. Oricare alta e pierzare. O singură logodnă este după lege, una doar mântuitoare pentru suflet: cea cu Dumnezeu. Orice altă însoţire, neizvorâtoare din aceasta, este blestem şi condamnare veşnică.

126

VOINŢA

(î): Ce este voinţa?

(R): Voinţa este forţa spirituală prin care imperativul moral devine faptă. ***Voinţa poate alege între mai multe posibilităţi şi se poate decide singură pentru una sau alta din aceste alternative. Aceasta este libertatea psihologică. Î***n virtutea acestei libertăţi, omul poate alege între bine şi rău, **dar dacă a ales răul,** îşi pierde libertatea, întrucât răul nu poate fi scopul libertăţii, alegerea răului este o deficienţă a libertăţii şi nu exercitarea ei firească.

(î): Ce reprezintă libertatea voinţei?

(R): Libertatea voinţei este temelia posibilităţii noastre de a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu prin sfinţenie. Sfântul Ioan Damaschin scrie în acest sens: “Dumnezeucreează pe om după chipul şi asemănarea Sa... Cuvintele *«după chipul»* indică raţiuneaşi liberul arbitru, iar cuvintele*,,dupăasemănarea*"arată asemănarea cu Dumnezeu după virtute, atât cât este posibilă".

(î): Ce trebuie să mai ştim despre voinţă?

(R): Vorbind despre voinţă, ca putere sufletească de acţiune a omului, Sfântul Ioan Damaschin **afirmă: "Trebuie să se ştie că în suflet a fost sădită o putere care doreşte ceea ce este conform naturii şi care le ţine pe toate cele care sunt în chip esenţial legate de fire. Această putere se numeştevoinţă.** Fiinţadoreşte să existe, să

127

trăiască şi să se mişte spiritual şi senzual, râvnind după propria sa existenţă naturală şi deplină. Dorinţafiinţelorneraţionale, pentru că nu este raţională, nu se numeşte voire. Iar voinţa este un anumit fel de voire naturală, adică o dorinţă naturală şiraţională a unui lucru. Căci puterea de a dori în mod raţional se află în sufletul oamenilor. Aşadar, când dorinţaraţională se mişcăîn mod raţional către un lucru, se numeştevoinţă, căci voinţa este o dorinţă şi un elan raţional către un lucru"[73].

(î): Ce este voinţaraţionalăşivoinţairaţională?

(R): Sfântul Nicodim Aghioritul, referindu-se la lupta duhovnicească a creştinului, ne spune: "**Află că în acest război sunt două voinţe în noi, una contrară celeilalte. Una a părţiiraţionale,** şi de aceea se numeşteraţionalăşi superioară. Cealaltă, **a simţurilor,** şi de aceea este numită simţuală, **inferioară.** Ultima, de obicei, mai este numită şivoinţairaţională, voinţa poftelor şi a patimilor trupeşti. Cu voinţa superioară raţională dorim numai lucrurile bune, iar cu cea inferioară dorim numai lucrurile rele.

(î): Care este lucrarea voinţeiraţionale?

(R): Voinţaraţională stă între voinţasimţurilor şivoinţa lui Dumnezeu, fiecare dintre acestea căutândsă o câştige. Deci, ori de câte ori voinţairaţională a simţurilor, de o parte şi cea a lui Dumnezeu, de alta, luptă cu voinţa ta raţionalăşi fiecare caută să o supună, trebuie să încerci în toate felurile ca voinţa lui Dumnezeu să ajungă biruitoare. Când eşti atacat de îmboldirile unei voinţeiraţionale, rezistă cu bărbăţie, ca voinţa superioară să nu cedeze celei inferioare"[74].

[73]Sf. Ioan Damaschin, **Dogmatica, II,** 22, p. 144 şi 145.

[74] Sf. Nicodim Aghioritul, *Războiul nevăzut,* trad. rom. de N. Ioniţă, Chişinău, 1937, pp. 26,28.

128

(î): Ce spune Sfântul Apostol Pavel despre voinţaraţională, voinţairaţionalăşivoinţa lui Dumnezeu.

(R): *Căci ştim că legea e duhovnicească; dar eu sunt trupesc, vândut sub păcat. Pentru că ceea ce fac nu ştiu; căci nu săvârşesc ceea ce voiesc, ci fac ceea ce urăsc. Iar dacă fac ceea ce nu voiesc, recunosc că Legea este bună. Dar acum nu eu fac acestea, ci păcatul, care locuieşte în mine. Fiindcă ştiu că nu locuieşte în mine, adică în trupul meu, ce este bun. Căci a voi se află în mine, dar a face binele nu aflu; Căci nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârşesc. Iar dacă fac ceea ce nu voiesc eu, nu eu fac acestea, ci păcatul care locuieşte în mine* (Romani 7,14-20).

Găsesc deci în mine, care voiesc să fac bine, legea că răul este legat de mine. Că după omul cel lăuntric, mă bucur de ***legea lui Dumnezeu***[75] **-,** *Dar văd în mădularele mele o altă*

[75] Această lege l*egea morală e*ste împărtăşită omului prin însuşi actul creaţiei. Despre ea, Sfântul Apostol Pavel spune că e *scrisă în inima omului* (Romani 2,15). Prin această expresie se arată că ea ţine de natura omenească, fapt pentru care o posedă absolut toţi oamenii, chiar şi cei lipsiţi de orice altă lege; aceasta înseamnă că ea este inerentă şi indispensabilă naturii omeneşti. Despre ea se spune că e înnăscută în firea omului, dar nu sub forma unei idei clare, ci în sensul că omul posedă de la naşterepredispoziţia ca, în mod spontan, să-şi formeze cu ajutorul gândirii ideile de bine şi rău şi totodată să înţeleagă că binele trebuie făcut, iar răul evitat.

Dar în viaţa oamenilor mai există o realitate de netăgăduit: *conştiinţa morală.* Alături de legea morală, norma obiectivă a moralităţii, conştiinţa morală este norma subiectivă a moralităţii. Legea morală are un caracter impersonal şi universal, în timp ce conştiinţa morală are un caracter personal şi subiectiv, fiind organul de cunoaştere şi manifestare a legii morale în fiecare om. Cu ajutorul conştiinţei morale, omul este în stare să judece şi să aprecieze prin prisma legii morale fiecare caz în parte din experienţa lui şi a semenilor săi, şi aceasta în sensul încadrării cazului respectiv în ideea de bine sau concordanţei lui cu cerinţele legii morale. în acest fel, conştiinţa morală e dispoziţia sufletească de a îndruma activitatea morală a omului, îndemnându-l să se conformeze legii morale. în raport cu legea morală, conştiinţa este organul de cunoaştere, aplicare şi împlinire a legii morale de

către om. Ea face o apreciere, o valorificare a faptelor, motivelor şi consecinţelor acestora prin prisma ideii de bine, dându-şi în fiecare caz în parte verdictele ei. Acţiunea ei se manifestă şi înainte de săvârşirea unei fapte, îndemnând, poruncind sau oprind făptuirea acesteia, în timpul săvârşirii ei, dar şi după ce fapta a fost săvârşită.

Conştiinţa morală şi legea morală se află într-o strânsă legătură, fără însă a se putea confunda sau identifica. Fără conştiinţa morală, legea morală ar rămâne ceva exterior omului, lipsindu-i organul de aplicare. Şi indiferent de starea morală a omului, ambele realităţi există în om cu toată pervertirea lui în păcat. Ele rămân în sufletul omului, chiar dacă acesta e lipsit de o lege revelată, precum ne spune Sfântul Apostol Pavel: *Căci păgânii, care n-au lege, din fire fac ale legii* (ceea ce le porunceşte legea), *aceştianeavândlege, î*şi sunt*loruşilege, ceea ce arată fapta legii*inscrisă în *inimile lor, prin mărturia conştiinţei lor* şi *prin judecăţile lor care îi învinovăţesc sau îi apără...* (Romani 2,14-15).

lege, luptându-se împotriva ***legii minţii mele*** *şifăcându-mă rob* ***legii păcatului*** *care este în mădularele mele. Om nenorocit ce sunt! Cine mă va izbăvi de trupul morţii acesteia? Mulţumesc lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, Domnul nostru! Deci, dar, eu însumi cu mintea mea slujesc legii lui Dumnezeu, iar cu trupul, legii păcatului* (Romani 7,21-25).

(î): De ce avem lupte mari când dorim să ne ridicăm din robia păcatelor?

(R): „Cei care doresc să-şi schimbe viaţa lor trupească şi să o pună în slujba lui Dumnezeu, atunci, mai ales la început, întâmpină mari tulburări, dureri şi amărăciuni. Mai ales când păcatul a devenit obişnuinţă. Fiindcă opoziţia pe care voinţaraţională o primeşte de la voinţa lui Dumnezeu şi de la cea a voinţeisimţurilor, care stau de o parte şi de alta şi se luptă împotriva ei, este aşa de puternică, încât biruinţa ei se câştigă cu multe sudori. Antagonismul voinţelor este greu de înţeles celui ce şi-a făcut obişnuinţa de a

trăi fie în virtuţi, fie în vicii, care se mulţumeşte a trăi fie în unele, fie în altele. Pentru că virtuosul se supune uşorVoinţei lui Dumnezeu, iar cel vicios, înclină spre voinţasimţurilor, fără nici o opoziţie"[76]. Deci cel ce doreşte să obţină virtuţi creştineşti, să slujească lui Dumnezeu, trebuie să se lepede atât de plăcerile mai mari, cât şi de cele mai mici, de care este legat cu dragoste pământească.

(î): Cum se poate despătimi creştinul ortodox de patimile trupeşti şi sufleteşti?

(R): Desprinderea creştinului de legea trupului şi a păcatelor, se poate realiza numai cu ajutorul Harului Dumnezeiesc, primit la Sfântul Botez şi apoi împărtăşit cu Sfintele Taine (Spovedania, Sfânta împărtăşanie, Sfântul Maslu).

Mântuitorul nostru Iisus Hristos, prin Jertfa Sa de pe Cruce, i-a recâştigat omului Harul Dumnezeiesc, pentru a putea birui pornirile voinţeiiraţionale spre păcate.

Astfel, având puterea dumnezeiască prin SfinteleTaine, creştinul are datoria ca, prin virtutea înfrânării, să-şi întărească puterea voinţei sale raţionale, încât aceasta, în chip statornic să se îndrepte numai spre împlinirea poruncilor dumnezeieşti.

Fiind atotputernic, Dumnezeu putea oferi oamenilor nenumărate posibilităţi de mântuire, şi, implicit, de cunoaştere. Din toate acestea, El a ales lupta, prin care omul, ajuns la măsuri dumnezeieşti, poate să-şi exercite libertatea de voinţă, poate să aducă cel mai măreţ omagiu Creatorului şi poate să triumfe în cer, mai mult ca prin orice altceva. Lupta este comună şi bărbaţilor şi femeilor. Iar soarta luptelor duhovniceşti nu este hotărâtă nici de trup şi nici de fire, ci de voinţă. Lupta noastră este împotriva

[76]Sf. Nicodim Aghioritul, *Războiul nevăzut,* traducere de protosinghelul Nicodim Ioniţă, Biblioteca Misionarului Ortodox, nr, 6, p. 27.

patimilor trupeşti şi sufleteşti, împotriva lumescului din lume şi împotriva diavolului şi a puterilor lui.

în înţeles răsăritean, fără îndoială trebuie să redobândim încrederea în puterea pe care o are *voinţa noastră când e luminată de har,* până a ne duce la transfigurarea vieţii noastre, atunci când ea este „drept" sau „ortodox" însumată de duhovnicie. Voinţa aceasta e dragostea în lucrare, în fapte. Prin voinţa noastră lucrează atunci, de-a dreptul, Duhul Logosului creator. Voinţa a ajuns astfel la stadiul desăvârşit al sinergiei. Ea e astfel deplin liberă şi deplin supusă (lui Dumnezeu n. n.). Hărnicia şi Harul se întrepătrund, sporindu-se între ele. Omul ajunge să se biruiască pe sine în tot ce are mai

întunecat şi mai neprielnic, câştigândtransparenţa necesară lucrării de iluminare"[77].

Sfântul Apostol Petru ne îndeamnă: *Trăiţi ca oamenii liberi, dar nu ca şi cum aţi avea libertatea drept acoperământ al răutăţii, ci ca robi ai lui Dumnezeu* (I Petru 2,16).

(î): Care este cel mai greu lucru pentru creştinul ortodox?

(R): Cel mai greu lucru pentru creştinul ortodox este să facă voia lui Dumnezeu. *Căci voia lui Dumnezeu aceasta este: sfinţirea voastră* (ITesaloniceni 4,3). *Fiţisfinţi precum Eu sunt Sfânt* (Leviticul 11,49). Dacă în clipa aceasta am făcut voia lui Dumnezeu, ne-am sfinţit, dar Dumnezeu vrea în clipa următoare mai mult. Şi cum Sfinţenia lui Dumnezeu este absolută şi lupta creştinului pentru desăvârşire este fără sfârşit, având de luptat cu cei trei mari duşmani: patimile trupeşti şi sufleteşti, cu lumea păcătoasă şi cu diavolii.

Prin puterea voinţeipoţi, bineînţeles, să te sileşti, şi hotărârea neclintită are parte în această privinţă de reuşită - însă, atâta vreme cât ea lucrează de una singură, lucrările

[77]ieroschim. Daniil de la Rarău, *Sfinţita Rugăciune,* Editura Christiana, 2008, p. 91.

ascultării seamănă cu frângerea unor crăci uscate. Numai dragostea are putere să împărtăşească ascultării însuşirea de a se mlădia fără a suferi dureri. Unde este dragoste, acolo totul se face cu drag, cu uşurinţă şi cu repeziciune. Numai ascultarea din dragoste umple de bucurie toate ostenelile la care este îndatorată.

Cel care s-a lepădat de iubirea pătimaşă de sine, se înalţă deasupra dragostei sensibile lucrată prin simţuri, la iubirea naturală sau firească şi, pe măsura smereniei sale, înaintează către adevărata şiharica dragoste dumnezeiască. Smerenia - golirea de sine, de păcate, te apropie de Dumnezeu, iar dragostea gustă din Dumnezeu.

(î): De ce este dată măreţia sau micimea popoarelor?

(R): *Măreţia unor popoare în istorie şi micimea altora se datorează, în primul rând, vredniciei sau nevredniciei morale a oamenilor care reprezintă aceste popoare. Iar Dumnezeu îngăduie aceste diferenţieri, deoarece acceptă libertatea de voinţă şi de acţiune a acestora. Cu alte cuvinte, spiritualitatea este aceea care face diferenţierea valorică a popoarelor între ele.*

Dar ridicarea cu ajutorul Harului Dumnezeiesc de la o vieţuire păcătoasă la o vieţuire firească şi după aceasta la o vieţuire suprafirească este grea datorită împătimirii noastre. Diavolul ne-a legat cu numeroase „lanţuri" de adâncul iadului, şi ruperea de aceste „lanţuri" durează o perioadă de timp mai scurtă sau mai îndelungată, după străduinţa cea bună a fiecăruia.

în acest război duhovnicesc primul mare duşman al creştinului ortodox este trupul care luptă împotriva Duhului: *căci dorinţa cărnii este moarte dar dorinţa Duhului este viaţă şi pace* (Romani 8,6).

Duhul Sfânt vrea să-l sfinţească, dar trupul nu vrea. Trupului nu-i plac privegherile, rugăciunile lungi,

postul, metaniile... îi place mâncarea, băutura, somnul, desfrânările...

A fost întrebat un Avva de un părinte mai tânăr:

(î): Părinte, de ce la începutul creştinismului erau sfinţi mari şi vedeai şi auzeai deminuni foarte mari?

A răspuns Avva:

(R): înainte toţi se trăgeau la Cer. Hai, să postim! Să mergem la Utrenie şi Sfânta Liturghie. Hai, în pelerinaje la mănăstiri să vorbim şi să luăm binecuvântarea de la marii duhovnici. Hai să ne spovedim! Astăzi, după 2000 de ani, dacă cineva vrea să meargă la Cer, toţi îl trag în jos. Hai, la meci, la discotecă, la restaurant, la distracţii... Voinţa celor mici este întărită sau slăbită de cei mari: părinţi, frate, soră, profesori, conducători...

(î): Ce putem face?

(R): Să facem ce ne porunceşte Dumnezeu ca să ne întărească Harul Dumnezeiesc prezent în Sfintele Taine.

BISERICA ORTODOXĂ

(î): Ce reprezintă Biserica Ortodoxă?

(R): Biserica, întemeiată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, reprezintă întreaga umanitate

răscumpărată (Efeseni I, 23), care trăieşte din puterea lui Hristos, Cel înviat din morţi. De aceea, Biserica Ortodoxă se află în starea lui Hristos, este Hristoforă (Efeseni 5,25-27).

Sfânta Biserică este Trupul Tainic al Domnului Iisus Hristos (I Corinteni 12,1), pentru că mădularele ei, creştinii ortodocşi, se hrănesc prin Sfânta împărtăşanie din Trupul şi Sângele lui Hristos, Cel înviat din morţi, iar Mântuitorul Iisus Hristos este Capul Trupului, al Bisericii (Coloseni I, 18-19; Efeseni 1,23).

Dacă am putea cuprinde cu ochii sufleteşti Dumnezeiasca Biserică a lui Hristos, am vedea numai Trupul Tainic al Domnului Iisus Hristos, deoarece Biserica este unită cu Hristos şi se împărtăşeşte din Trupul Său Dumnezeiesc.

Mântuitorul Iisus Hristos, în Care se află plenitudinea Dumnezeirii (Coloseni 2, 9-10), înviat şi proslăvit de Dumnezeu Tatăl, în Duhul Sfânt, rămâne în lume sub forma Bisericii, pe care o face însuşi Trupul Său Dumnezeiesc.

Domnul Iisus Hristos este în starea de înviere, iar Biserica, prezenţa Sa în lume, este în drum spre starea de înviere. Mântuitorul Iisus Hristos îi poartă în Sine pe toţi creştinii ortodocşi, ca locaş sfânt şisfinţitor, aşteptând ca toţi oamenii să se mântuiască. Biserica vie a lui Dumnezeu

a fost întemeiată în chip văzut, în ziua Pogorârii Duhului Sfânt, în chip de limbi de foc, peste Sfinţii Apostoli (în anul 33, luna a 4-a şi ziua a 20-a, de la Hristos). În acel moment, Sfinţii Apostoli au întemeiat prima obşte a creştinilorortodocşi, Biserica, care este un organism viu şi îi cuprinde pe toţi creştinii care mărturisesc aceeaşi credinţă ortodoxă, se împărtăşesc cu aceleaşi şapte Sfinte Taine şi sunt povăţuiţi pe calea mântuirii de episcopi, preoţi şi diaconi ortodocşi.

Sfânta şi dumnezeiasca Biserică este mama noastră duhovnicească (Galateni 4,25), care ne-a născut prin Sfântul Botez, făcându-ne *fii ai lui Dumnezeu, după har* (Ioan 1,12).

(î): Din cine este alcătuită Biserica vie a lui Hristos?

(R): Creştinii ortodocşi alcătuiesc Biserica vie, Trupul Mistic al Domnului nostru Iisus Hristos, în Care se pot mântui. Sfântul Apostol Pavel ne spune: *Sau nu ştiţi că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, Care este în voi, pe Care-l aveţi de la Dumnezeu, şi că voi nu mai sunteţi ai voştri?* (II Corinteni 6,16; I Corinteni 6,19). CaTrup al Domnului Iisus Hristos, Biserica Ortodoxă duce mai departe, până la sfârşitul veacurilor, propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, împărtăşeşte creştinilor ortodocşi Harul Sfinţitor prin Sfintele Taine şi îi îndrumă pe calea vieţii şi a fericirii celei veşnice.

(î): Poate fi Biserica lui Hristos afectată de păcatele membrilor săi?

(R): Dumnezeiasca Biserică, fiind Trupul Lui Hristos, nu poate fi distrusă şi nici afectată de păcatele slujitorilor sau ale vrăjmaşilor ei. Dar diavolii, slujitorii lor oamenii păcătoşi şi păcatele, îi pot despărţi pe creştini de Biserică.

(î): Ce puteri a dat Dumnezeu ierarhiei bisericeşti?

(R): Dumnezeu a dat Bisericii, prin ierarhia sa (episcopi, preoţi şi diaconi), această întreită putere: să înveţe adevărul dumnezeiesc, să săvârşească Sfintele Taine în cadrul slujbelor bisericeşti şi să-i îndrume pe creştini spre o trăire curată şi sfântă în Hristos.

(î): Ce este Biserica luptătoare şi biserica Cerească?

(R): Biserica întemeiată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos este împărăţia văzută a lui Dumnezeu. Membrii acestei împărăţiiCereşti, creştinii ortodocşi, se află atât aici, în Biserica luptătoare, pământească, cât şi în ceruri, în Biserica triumfătoare, Cerească. în Biserica Cerească sunt creştinii care s-au mântuit. Comunitatea creştinilorortodocşi din Biserica pământească este nedespărţită de Biserica Cerească, sau comunitatea sfinţilor. Sfântul Apostol Pavel ne spune: *nu mai sunteţi străini şi locuitori vremelnici, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, şi casnici ai lui Dumnezeu* (Efeseni 2,19). Toţi membrii Bisericii, atât ai Bisericii pământeşti, cât şi ai Bisericii Cereşti, formează o singură Biserică vie, Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolică, aşa cum mărturisim în Crez, adică una şi aceeaşi împărăţie Cerească.

Domnul nostru Iisus Hristos a dat legi Bisericii şi o organizare exterioară specială, ca unei societăţi vizibile (Matei 16, 18; Ioan 20, 23; Marcu 16, 15-16; Luca 10, 16), înzestrând-o cu toate organismele necesare unei împărăţii.

(î): Care este locaşul lui Dumnezeu în lume?

(R): Dumnezeiasca Biserică este locaşul lui Dumnezeu în lume (Psalm 121,1). Patriarhul Iacob ne spune: *Domnul este cu adevărat în locul acesta...! Cât de înfricoşător este locul acesta! Aceasta nu este alta, fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta este poarta Cerurilor* (Facerea 28,
137
16-17). Locaşul Bisericii este locul de acţiune al Harului Dumnezeiesc care se revarsă din Hristos, adică a Duhului Sfânt, Care se sălăşluieşte în umanitatea lui Hristos, cea înviată, şi din ea ni se comunică nouă.

în Biserică, locaş de rugăciune sfânt şisfinţitor, se adună creştinii ortodocşi să asculte cuvântul lui Dumnezeu, să participe la Sfânta Jertfă Euharistică a Domnului Iisus Hristos şi să se împărtăşească cu Harul Duhului Sfânt, prezent în Sfintele Taine. Fiinţa Bisericii îşi găseşte originea şi modelul ei în misterul comuniunii Preasfintei Treimi.

(î): Unde se pot creştinii ortodocşi curăţi de păcate, sfinţi şi mântui?

(R): Biserica, fiind viaţa noastră în Hristos, iar viaţa Bisericii fiind creşterea noastră în Hristos, Dumnezeiasca Biserică este locaşul sfinţirii şi mântuirii noastre. Biserica, în calitate deTrupTainic al Domnului Iisus, fiindîncredinţată de Mântuitorul Hristos cu administrarea SfintelorTaine, ca organe ale Harului Dumnezeiesc şi cu păzirea şi propovăduirea nealterată a învăţăturilordumnezeieşti revelate, este singurul loc în care se dobândeşte mântuirea şi este înzestrată cu infailibilitate.

(î): Din ce este constituită Biserica?

(R): Biserica se constituie din întâlnirea naturalului cu supranaturalul, a omenescului cu dumnezeiescul. De la Pogorârea Duhului Sfânt, universul creat şi limitat poartă în sine un corp nou, Biserica, care are o plenitudine necreată şi nelimitată, pe care lumea nu o putea avea înainte. Acest corp nou este Dumnezeiasca Biserică,Trupul Tainic al Domnului Iisus Hristos, iar plenitudinea pe care o conţine este Harul Dumnezeiesc, profunzimea energiilor divine necreate, prin care şi pentru care a fost creată lumea.
138

De la Pogorârea Duhului Sfânt, întreg universul este chemat să intre în Dumnezeiasca Biserică, să devină Biserică a lui Hristos, pentru a fi transformat la sfârşitul veacurilor în împărăţiaVeşnică a lui Dumnezeu. Lumea întreagă îşi găseşte, astfel, desăvârşirea în Biserică. Firea umană şi întreaga creaţie trebuie să intre în Locaşul Ceresc al Fiului lui Dumnezeu, pentru a deveni Biserică a lui Dumnezeu. Astfel, viaţacreştinilorortodocşi este împletită cu Viaţa Preasfintei Treimi. Mântuitorul Iisus Hristos S-a rugat lui Dumnezeu Tatăl pentru cei care vor crede: ca *toţi să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine şi Eu întru Tine, aşa şi aceştia în Noi să fie una*(Ioan 17,21).

între creştinii ortodocşi şi Persoanele Sfintei Treimi se realizează aceeaşi unire, după har, care este între Persoanele Preasfintei Treimi. Iar Cel Care-i ridică pe oameni la uniunea Preasfintei Treimi sau Cel prin Care se coboară Uniunea Treimii în oameni este Fiul lui Dumnezeu, Care ne spune: *Eu întru ei şi Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârşiţi întru unime, şi să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit pe ei precum M-ai iubit pe Mine* (In. 17,23).

Comuniunea cu Sfânta Treime ni se face prin Fiul lui Dumnezeu, locaş sau Biserică, nouă, celor de jos, de la creaţie şi mai apoi de la întrupare, Jertfă şi înviere. Omul este Biserică a lui Dumnezeu (I Corinteni 6, 19), nu numai în sensul de locaş, ci şi în sensul că este destinat să primească în sine pe semenii săi. Fundamentul etern al Bisericii se reflectă din Dumnezeu în natura umană, astfel încât putem vorbi de un temei natural-firesc-uman al Bisericii.

Creaţiunea este deja o pregătire a Bisericii, Care va avea începutul în Paradisul terestru, cu primii oameni. Istoria lumii este o istorie a Bisericii, care este fundamentul mistic al lumii. Toate formele de societate umană sunt chipuri desfigurate ale Bisericii. Pluralitatea bisericilor, a
139
societăţilor şi a asociaţiilor religioase reprezintă chipuri disparate şi desfigurate ale Dumnezeieştii Biserici, celei Una.

(î): Poate Biserica lui Hristos greşi?

(R): Biserica, ca Trup Tainic al Domnului Iisus Hristos, fiind încredinţată de Mântuitorul Iisus Hristos cu administrarea Sfintelor Taine, ca organe ale Harului, şi cu păzirea şi propovăduirea nealterată a învăţăturii revelate, este singurul loc în care se pot mântui creştinii şi este înzestrată cu infailibilitate, fiind: *stâlp şi întărire a adevărului* (I Timotei 3,15).

(î): Ce reprezintă Instituţiadumnezeieştii Biserici Ortodoxe?

(R): Biserica este o instituţie, un cadru şi o putere dumnezeiască ce se pune mereu la dispoziţia oamenilor prin Jertfa Liturgică şi prin celelalte Sfinte Taine, care sunt date de Dumnezeu, ca mijloace ale Harului Dumnezeiesc. Ca instituţie dumnezeiască, în care se săvârşesc Sfintele Taine, ca mijloace obiective ale Harului, Biserica trebuie să explice poruncile şi învăţăturiledumnezeieşti şi să le păstreze neschimbate. În ea sunt ajutaţi oamenii să se mântuiască. Biserica are organe special însărcinate şi împuternicite cu aceste funcţiuni şi înzestrate cu putere şi autoritate divină pentru a putea săvârşi unele acte cu caracter obiectiv şi divin.

(î): De cine este condusă Biserica?

(R): în chip tainic, Biserica Ortodoxă este condusă de însuşi Mântuitorul nostru Iisus Hristos, întemeietorul ei, care este singurul ei Cap, iar Biserica formează Trupul Tainic al Domnului (Efeseni 1,22-23).

în chip văzut, Biserica este condusă de ierarhia bisericească, care a fost rânduită de Sfinţii Apostoli (Faptele

Ap. 20, 28; Matei 28,19-20; Iacob 5,14), pentru a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu, a săvârşiSfinteleTaine, a-i face părtaşi pe credincioşi la Harul Dumnezeiesc şi pentru a păstori obşteacreştinilor.

ÎNSUŞIRILEDUMNEZEIEŞTII BISERICI ORTODOXE

(î): Care sunt însuşirile Bisericii?

(R): însuşirile Bisericii sunt: unitatea, sfinţenia, universalitatea şi apostolicitatea.

(î): Ce reprezintă unitatea Bisericii?

(R): Biserica este Una, în sensul de unitară. Există o unică Biserică Dumnezeiască, Biserica Ortodoxă[78], pentru că Unul este Dumnezeu şi Unul este Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Sfântul Apostol Pavel ne spune: *Este un Trup şi un Duh, precum şi chemaţi aţi fost la o singură nădejde a chemării voastre* (Efeseni 4,6).

(î): Ce este sfinţenia Bisericii?

(R): Dumnezeiasca Biserică Ortodoxă este Sfântă, pentru că Sfânt este întemeietorul şi Capul ei, Domnul nostru Iisus Hristos, Care a sfinţit-o prin Scump Sângele Său (Efeseni 5, 25-27). Biserica Ortodoxă participă la sfinţenia lui Hristos (Efeseni 5, 26), pentru ca să devină sfântă şi fără prihană. SfinţeniaDumnezeieştii Biserici Ortodoxe este sfinţenia lui Hristos însuşi. Sfinţenia Bisericii Ortodoxe realizată prin Sângele lui Hristos a fost împlinită prin Duhul Sfânt, Care locuieşte în ea. Biserica Ortodoxă este

[78] Biserica Catolică s-a despărţit de Biserica întemeiată de Domnul Iisus Hristos, prin erezie, în anul 1054.

locaşul de sfinţire a creştinilorortodocşi. Sfinţenia Bisericii Ortodoxe, fiind sfinţenia lui Hristos însuşi, nu este afectată de păcatele slujitorilor săi sau a vrăjmaşilor ei. Dacă Biserica Ortodoxă n-ar fi sfântă prin puterea ei, prin mijloacele ei, n-ar putea sfinţi. Prezenţa oamenilor cu păcate în Biserică nu desfiinţează sfinţenia Bisericii Ortodoxe. Precum Dumnezeu-Omul, Mântuitorul Iisus Hristos, a luat păcatele noastre asupra Sa, dar a rămas El însuşi străin de păcate, aşa şi Biserica Ortodoxă este sfântă şi fără pată, cu toate că are creştini păcătoşi în ea.

Comunitatea creştinilorortodocşi participă la sfinţenia lui Hristos (Efeseni 3,12), ca să devină sfântă şi fără prihană.

(î): Ce este universalitatea Bisericii?

(R): Dumnezeiasca Biserică Ortodoxă este Universală, întrucât este destinată tuturor popoarelor (Matei 28,19). Universalitatea Bisericii, în acest sens, exprimă ideea că Biserica întemeiată de Domnul Iisus Hristos rămâne în tot timpul şi-n tot locul aceeaşi şi neschimbată în opoziţie cu bisericile eretice, care sunt schimbătoare după dorinţele, păcatele oamenilor şi învăţăturile diavolilor arhiconi. Mântuitorul Iisus Hristos este în toţi creştinii Bisericii Ortodoxe de pretutindeni, ca principiu unificator.

Biserica Ortodoxă este sobornicească, pentru că întotdeauna şi pretutindeni a învăţat şi învaţă adevărul dumnezeiesc, în mod neschimbat, păstrându-i puritatea şi integritatea, conformă cu învăţătura Domnului Iisus Hristos. Toate elementele Bisericii Universale sunt prezente şi active în Biserica Ortodoxă locală, care săvârşeşte Sfânta Euharistie, slujită direct prin episcop sau prin

mandatul dat preotului.

Prin hirotonia episcopului, la care participă episcopii vecini şi prin Sfânta Euharistie, în care se citesc dipticele, Biserica locală este integrată în Biserica Universală.

(î): Ce este apostolicitatea Bisericii?

(R): Această însuşire arată că Biserica cea adevărată este cea care a păstrat învăţătura dumnezeiască aşa cum au comunicat-o Sfinţii Apostoli, martorii Domnului, cei cărora li s-au împărtăşit cuvintele Domnului Iisus Hristos. Biserica Ortodoxă n-a schimbat nimic şi n-a omis nimic din învăţătura scrisă şi orală a Sfinţilor Apostoli şi n-a introdus „înnoiri" sau „adevăruri la zi", ca alte biserici, pentru că: *Iisus Hristos, ieri şi azi şi în veci, este Acelaşi* (Evrei 13,8).

Dumnezeiasca Biserică Ortodoxă este păstrătoarea nealterată a Adevărului Dumnezeiesc: *zidiţi fiind pe temelia apostolilor şi a prorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind însuşiIisus Hristos* (Efeseni 2,20).

A sta pe temelia Sfinţilor Apostoli înseamnă a păzi revelaţia divină cuprinsă în Sfânta Scriptură şi pe cea predată de Sfinţii Apostoli (Matei 28,20; IITesaloniceni 2,15; I Corinteni 11,2; Galateni 1,9; IITimotei 2,2; IITimotei 3,14). De aceea, apostolicitateaDumnezeieştii Biserici Ortodoxe stă în strânsă legătură cu persistenţa Bisericii pe lângă Sfânta Tradiţie. Apostolicitatea Bisericii se arată şi în succesiunea apostolică a ierarhiei, conform căreia Harul episcopiei curge fără întrerupere de la Sfinţii Apostoli, prin episcopii timpurilor trecute până la episcopii ortodocşi de astăzi.

Există, astfel, în Biserica Ortodoxă, o transmitere externă a învăţăturii revelate, începând cu Sfinţii Apostoli şi o transmitere internă a Harului, prin succesiune apostolică (Taina Hirotoniei).

(î): Care sunt dovezile Scripturistice ale hirotoniei?

(R): Practica hirotoniei, ca ritual de consacrare a slujitorilor Bisericii Ortodoxe, este atestată de Noul Testament. (Faptele Ap. 6, 6; I Timotei 4, 14; II Timotei I, 6; Tit 1, 5-9). ***Prin episcop curg toate harurile Sfintelor Taine într-o***

eparhie şi el supraveghează propovăduirea învăţăturii corecte în eparhia sa. Iar sfinţiţii slujitori preoţi primesc de la episcop, prin hirotonie, puterea de a săvârşi Sfintele Taine, rezervate lor, şi pe aceea de a propovădui şi de a conduce sufletele creştinilor pe calea mântuirii.

LUPTE DUHOVNICEŞTI: N-AM TIMP

(î): N-am timp să merg la Biserică, la Sfânta Liturghie!

(R): Timpul pe care îl petrecem la Biserică, la Sfânta Liturghie, nu este timp pierdut, ci timp veşnic. Este scris în *cartea vieţii* (Filipeni 4,3). Aici Se jertfeşte tainic Mântuitorul nostru Iisus Hristos pentru iertarea păcatelor noastre.

Ce răspuns vom da la înfricoşata Judecată pentru că în timpul Sfintei Liturghii am fost în alte locuri?

(î): Dacă patronul mă pune să lucrez Duminica?

(R): Este păcatul lui. Dacă este întreprindere cu foc continuu să mergi când eşti liber la Biserică şi când vei avea alte Duminici libere. Banii sau o parte din ei, pe care îi câştigi Duminica, să-i dai milostenie.

DACĂ NU AVEM BISERICĂ ORTODOXĂ ROMÂNEASCĂ?

(î): Dacă nu avem Biserică Ortodoxă românească putem merge la cea catolică?

(R): în niciun caz. Mergeţi la Biserică ortodoxă rusă sau greacă. Grecii au biserici ortodoxe canonice în foarte multe oraşe din străinătate.

PE CÂMP, LA PRĂŞIT, DE RUSALII

Un şofer de autocar a relatat următoarele:

părinte, am avut de efectuat un transport de călători în ziua de Rusalii, de la Constanţa la Vatra-Dornei. Până am ajuns în judeţele neamţ şi Suceava, am văzut numeroşi oameni la munca câmpului, deşi era Duminică şi marele Praznic Dumnezeiesc al Rusaliilor. Părintele a răspuns:

de sărbătorile religioase mulţi creştini ortodocşi români lucrează. Ară, seamănă, prăşesc, dar când au de cules, îi ajunge pedeapsa lui Dumnezeu. într-un an a venit o ploaie cu grindină cât oul de găină, care a distrus toată recolta. Au scăpat nerăniţi numai cei care au avut găleată şi au pus-o în cap. Altădată a fost inundaţie, altădată secetă.

CONSTRUCŢIA BISERICII

A venit la mănăstire un creştin şi a spus:

(î): Părinte, avem mari probleme cu construcţia Bisericii!

(R): Apucaţi-vă de treabă, rugaţi-vă, aveţi răbdare şi Dumnezeu şi oamenii o să vă ajute. Biserica o construieşte Dumnezeu, Maica Domnului, Sfinţii îngeri şiSfinţii, dar lucrează prin oameni.

(î): Părinte avem mari ispite cu inginerii şi muncitorii!

(R): Cel mai greu dar şi cel mai binecuvântat lucru este să construieşti Biserici şi Mănăstiri. Diavolii luptă cel mai tare pe cei care construiesc şi participă la construcţia bisericilor.

145

(î): De ce?

(R): Această Biserică o găseşti în cer. Fiecare cărămidă, lemn... când se sfinţeşte Biserica, aparţine Cerului. Nu mai aparţine pământului, ci Cerului.

în acelaşi timp, celor care participă la construcţia Bisericilor, li se iartă păcatele. Şi biserica se construieşte în primul rând în inima duhovnicească a celor care participă şi aceştia cresc duhovniceşte odată cu ea. De aceea sunt ispite şi durează construcţia mai mult timp.

(î): Inginerul vrea prea mulţi bani şi ne-a spus că în caz contrar va pleca.

(R): Dacă este un bun meseriaş, aveţi răbdare cu el pentru că este format în duhul mândriei. Facultatea şi lumea au duh lumesc. *Lumea întreagă zace sub puterea celui rău* (I Ioan 5,19) spune Sfântul Apostol Ioan. Să vă rugaţi pentru el, să-i vorbiţi frumos, să aveţi răbdare... Dacă nu şi nu, Dumnezeu îl va alunga şi va rândui pe altcineva să continue. Trebuie să-l câştigaţi cu smerenie, să vă consideraţi mai răi ca el. Răbdare, iertare, smerenie. Să vadă *faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din Ceruri* (Matei 5,16). Meşterii buni, în general sunt mândri şilumeşti. Dar nu prea ai alţii.

(î): Avem ispite foarte mari de la el!

(R): Ca să lucreze Dumnezeu prin tine, trebuie să te smereşti, să te consideri mai rău ca el, să ai răbdare, să ierţi... Dumnezeu *Care voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină* (I Timotei 2,4). Nu vezi că după ce m-ai întrebat nu ai răbdare nici cu mine?

146

(î): Părinte dar trebuie să turnăm temelia până vine îngheţul!

(R): Sfântul Apostol Iacob zice: *Veniţi acum cei care ziceţi: Astăzi sau mâine vom merge în cutare cetate, vom sta acolo un an şi vom face negoţ şi vom câştiga, Voi, care nu ştiţi ce se va întâmpla mâine; că ce este viaţa voastră? Abur sunteţi, care se arată o clipă, apoi piere. în loc ca voi să ziceţi: Dacă Domnul voieşte, vom trăi şi vom face aceasta sau aceea. Şi acum vă lăudaţi în trufia voastră. Orice laudă de acest fel este rea* (Iacob 4,13-15). Construcţia Bisericii va înainta pe măsura creşterii voastre duhovniceşti. Deci voi sunteţi de vină. Preotul, inginerul şi constructorii trebuie să se smerească ca să le ajute Dumnezeu. Altfel apar ispite, lupte, certuri. Ştiu cazuri când preotul a lucrat cu mândrie şi, după ce s-a sfinţit Biserica, nu s-a putut smeri şi a plecat în altă parte.

(î): De ce se ceartă preoţii care participă la construcţia Bisericii?

(R): Şi ei cresc duhovniceşte odată cu înălţarea Bisericii. Trebuie să se smerească. Dumnezeu a spus: *care între voi va vrea să fie mare să fie slujitorul vostru* (Matei 20,26). însă, având preotese, copii, şi fiind crescuţi în duhul lumesc şi al mândriei, de multe ori nu se pot smeri. Fiecare vrea să fie mai mare, să conducă, să fie deasupra, să aibă dreptate, se consideră mai priceput, că are dreptate şi apar luptele şi se ceartă.

La construcţia unei catedrale, un părinte spunea că nu va rezista Biserica, se va dărâma. Luptele erau aşa de mari, încât credincioşii au chemat Arhiepiscopul să săvârşească o slujbă arhierească. Când a venit înaltPreasfinţitul şi s-a urcat pe platou, toţi credincioşii îl urmăreau să vadă ce face. Acolo, a luat o cărămidă, dar a aşezat-o pe zidul Bisericii invers. Meşterul a intervenit şi a zis:

147

nu aşa, înaltPreasfinţite Stăpâne. Şi a pus-o corect. Arhiepiscopul a zis către credincioşi:

-Vedeţi, eu sunt Arhiepiscop, dar la construcţie se pricepe mai bine inginerul şi muncitorul. Fiecare cu calificarea şi cu treaba lui. Apoi să ştiţi că numai în cer oamenii nu se ceartă. Pe pământ se mai ceartă, au ispite şi lupte, dar creştiniiadevăraţi se smeresc, se iartă, se împacă, se ridică şi continuă lupta.

(î): Părinte, dar nu face bine!

(R): Se poate să mai greşească. Oricum are mai multă experienţă decât tine. în general la construcţia unei catedrale este bine să angajăm oameni cu experienţă, care au mai participat la construcţia de Biserici şi Mănăstiri. Dacă Dumnezeu rânduieşte ca ei să participe la construcţia Bisericii, să ne rugăm pentru ei, să ne smerim, să-i ajutăm, să avem răbdare şi dragoste, să le vorbim frumos, ca să le ierte şi lor Dumnezeu păcatele şi să-i mântuiască.

MĂNĂSTIRI NOU CONSTRUITE

(î): Părinte, cu multă jertfă şi cu ajutorul lui Dumnezeu şi al credincioşilor am construit mănăstirea. Acum, după ce am început slujbele, avem mari ispite din partea donatorilor şi a sătenilor.

(R): Mai demult, când era nevoie de o nouă mănăstire şi când era voiaşibinecuvântarea lui Dumnezeu, veneau pustnici mari trăitori, care posteau, se rugau până se pogora Duhul Sfânt şi erau alungaţi dracii.

acum, nu mai există trăire duhovnicească, se construiesc mănăstiri mari şi frumoase, dar pentru că nu au fost alungaţi mai înainte dracii, urmează luptele. Sunt

148

probleme cu autorizaţiile, terenurile, localnicii şi pleacă vieţuitorii.

(î): De ce?

(R): Atunci când se săvârşeşte Sfânta Liturghie şi celelalte slujbe bisericeşti se pogoară Duhul Sfânt li se iartă păcatele şi îi luptă dracii pe donatori. Aceştia, sau rudele lor, neavând experienţă duhovnicească ispitesc apoi pe vieţuitorii mănăstirii.

Tot probleme sunt dacă mănăstirea sau Biserica a fost părăsită. Sfântul Gheorghe de la Cernica, când a venit la Mănăstirea Cernica, părăsită, a văzut un balaur încolăcit în jurul Sfântului Altar. L-a legat cu harul Duhului Sfânt şi l-a întrebat:

ce cauţi aici? Balaurul a răspuns:

eu sunt stăpân aici. Sfântul Gheorghe de la Cernica s-a rugat şi l-a alungat zicând:

acum, eu sunt stăpân aici.

SE DĂRÂMĂ BISERICI!

Au venit credincioşi la Părintele Cleopa zicând:

(î): Se dărâmă Biserici! Părintele a răspuns:

(R): Mai întâi s-a dărâmat biserica vie creştinii ortodocşi, prin păcate, şi apoi Dumnezeu îngăduie distrugerea Bisericilor şi prigoana.

(î): De ce se dau bani la Biserică pentru pomelnice şi alte slujbe?

(R): Statul nu dă suficienţi bani pentru slujitorii Bisericii, pentru construcţii, reparaţii şi întreţinere. Este Biserica noastră a creştinilorortodocşi. Cine ar trebui să aibă grijă

149

de ea? Membrii celorlalte culte dau obligatoriu bani (zeciuiala a zecea parte din câştig). Trebuie să avem respect şi grijă pentru Biserică, mama noastră duhovnicească (Galateni 4,25) care ne-a născut prin Sfântul Botez, ne-a cununat, ne spovedeşte şiîmpărtăşeşte, ne face Sfântul Maslu pentru sănătate sufletească şi trupească, se roagă pentru noi, şi ne îngroapă.

CE FEL DE BANI PRIMIM?

Un părinte a întrebat:

(î): Părinte de ce nu pot să primesc bani de la mari patroni pentru construcţia Bisericii? Sau dacă primesc am mari ispite?

(R): Banii aceştia nu sunt câştigaţi cinstit, cum spune Dumnezeu lui Adam după cădere: *în sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea ta* (Facerea 3,19). Este posibil să fie prin speculaţii, din munca lucrătorilor şi de aceea Dumnezeu nu-i primeşte. Ştiu cazuri în care s-au construit locaşuri sfinte cu astfel de bani şi au luat foc. în plus, un duhovnic mi-a spus că sufletul Sfinţiei Voastre nu primeşte astfel de păcate. Trebuie să faceţi canon pentru păcatele care le luaţi împreună cu banii şi pentru a nu avea ispite peste putere. Dumnezeu nu îngăduie acest lucru.

Un mare latifundiar din România a venit în Sfântul Munte Athos să doneze la Schitul Prodromu un milion de euro şi părintele StareţPetroniu Tănase, deşi avea nevoie de bani, nu a primit[79]. De asemenea Părintele Arhimandrit Iustin Pârvu, de la Mănăstirea Petru Vodă, nu a vrut să primească. La Schitul Lacu au fost Stareţi care au primit

[79]Acesta a cumpărat pământ cu 2 euro şi îl vindea cu 100 euro.

150

bani. Prima dată părinţii şi-au luat maşini, apoi au început să construiască, să umble prin lume pentru sponsorizări, pelerinaje. în scurt timp s-a dus duhovnicia şiliniştea.

Un alt duhovnic mi-a spus că multe maici şipărinţi care au fost prin lume şi la patroni pentru bani şi ajutoare, au căzut în desfrânare şi alte patimi. Pentru că odată cu banii au luat şi duhurile păcatelor.

Banii cei mai buni şi cu cel mai mult spor în construcţia sfintelor locaşuri sunt cei proveniţi din muncă cinstită, adunaţi din sudoarea feţei (Facerea 3, 19), şi banii văduvei (Marcu 12,43).

ECUMENISMUL

ECUMENISMUL ORTODOX

Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va atrage Tatăl, Care M-a trimis şi Eu îl voi învia în ziua de apoi.

(Ioan 6,44)

(î): Ce este ecumenismul ortodox?

(R): Domnul nostru Iisus Hristos a întemeiat prin întrupare, Jertfă, înviere, înălţare de-a dreapta Tatălui şi trimiterea Duhului Sfânt peste Sfinţii Apostoli, o singură Biserică, care esteTrupul mistic al lui Hristos, al cărui Cap este. Oamenii se despart de Hristos prin păcate, iar păcate sunt şi ereziile. Biserica apuseană s-a despărţit în anul 1054 de Biserica întemeiată de Mântuitorul Iisus Hristos prin erezia Filioque duhul Sfânt purcede şi de la Fiul. Din Biserica catolică au apărut apoi cultele protestante şi adventiste.

Revenirea la Hristos, la Biserică, se face prin pocăinţă, spovedanie, împărtăşirea cu Harul Duhului Sfânt prezent în Sfintele Taine. Cei nebotezaţi trebuie să fie catehizaţi şi să primească Botezul creştin Ortodox, Mirungerea, Spovedania şi Sfânta împărtăşanie.

153

Unirea Bisericilor nu se face prin unirea membrilor bisericilor între ei în duhul mândriei, al slavei deşarte, ereziilor, al dragostei omeneşti. Cei care vor să vină sau să revină la Biserica lui Hristos, trebuie să fie chemaţi de Dumnezeu Tatăl, să dorească acest lucru, să-şi însuşeascăînvăţătura de credinţă ortodoxă, să se pocăiască, să-şi cureţe inima de păcate cu ajutorul Harului Duhului Sfânt prezent în Sfintele Taine şi astfel se vor uni prin Duhul Sfânt cu Hristos.

Stareţul Daniil Tudor spune că: unirea Bisericilor nu se face cum cred oamenii trupeşti, „printr-o înţelegere cu ceilalţi, printr-o încercare de împăcare exterioară cu ei"[80]. **Dacă sunt ortodox şi „m-am certat" pentru credinţa mea cu cineva de altă credinţă, iar acum ne-am împăcat între noi, nu înseamnă că prin aceasta ne-am împăcat şi cu Dumnezeu.**

Deci trebuie ca membrii altor credinţe, să se împace prin Harul Duhului Sfânt, prezent în Sfintele Taine, cu Dumnezeu, şi apoi, prin Harul Duhului Sfânt, se vor împăca şi uni cu creştinii ortodocşi.

(î): Cum se poate înfăptui unirea dumnezeiască a bisericilor?

(R): Stareţul Daniil Tudor de la Rarău spune: „Ca să înţelegem ce este comuniunea, unitatea, ecumenismul, trebuie să intrăm şi să facem parte din ea. Aşa ne învaţăSfinţiiPărinţi: *Gustaţi şivedeţi că bun este Domnul. A*şa aflăm ce e unitatea de dragoste şi puterea de Taină a ei".

Ajunşi aici, vom descoperi că viaţa laolaltă în duhovnicie, viaţa sobornicească şi apostolească, nu se câştigă cum cred unii, printr-o înţelegere cu ceilalţi, printr-o încercare de împăcare exterioară cu ei, (prin conferinţe, rugăciuni în

[80]ieroschim. Daniil de la Rarău, *Sfinţita Rugăciune,* Editura Christiana, 2008, pp. 79-80.

154

duh eretic, împărtăşire unii la alţii, agape, cântece şi dansuri n. n.), ci printr-o curăţire de patimi.

Astfel, prin Duhul Sfânt ne vom împăca cu Dumnezeu şi ne vom uni cu toată făptura prin Harul Duhului Sfânt.

De aceea curăţeşte-ţi inima şi scoate dracii din ea cu ajutorul Harului Duhului Sfânt, şi Duhul Sfânt îţi va da unirea cea bună cu Dumnezeu şi semenii tăi.

Numai astfel se realizează comuniunea ecumenică, unirea şi unitatea tuturor în Hristos.

Dragostea ecumenică, sfântă, dumnezeiască, se zideşte în inimile marilor duhovnici cu viaţă sfântă, mistuiţi de focul Duhului Sfânt în inimile lor îndumnezeite.

Aceşti mari duhovnici ortodocşi, uniţi cu Dumnezeu prin Harul Duhului Sfânt, lucrează prin Sfintele Taine ale lui Dumnezeu (Botez, Mirungere, Spovedanie, Sfânta împărtăşanie, Maslu şi

Cununia), prin cateheze, în inimile celor care vor să se mântuiască, despătimindu-i, alungând diavolii şi ereziile din ei şi unindu-i astfel cu Hristos. Aceasta este unirea ecumenică adevărată-ortodoxă.

De aceea, spun SfinţiiPărinţi că atunci când vor lipsi aceşti mari duhovnici, aproape este sfârşitul acestei lumi. Pentru că nu va mai fi cine să-i lumineze şi să-i curăţească de păcate şi să-i unească cu Dumnezeu.

Culmea ereziei este că tocmai aceşti mari duhovnici, care ne unesc cu Dumnezeu prin Duhul Sfânt, sunt acuzaţi de ecumeniştii satanici că nu sunt ecumenici. Ei sunt însă împotriva ecumenismului satanic.

Această unire a ereticilor cu Dumnezeu, care vor să se pocăiască şi să-şi însuşească adevărata învăţătură de credinţă-credinţă ortodoxă, se săvârşeşte de către preoţii ortodocşi cu fiecare neortodox în parte, prin catehizare şi administrarea Sfintelor Taine: Botez, Mirungere, Spovedanie, Sfânta împărtăşanie, Cununie, Maslu şi nu deodată, instantaneu, prin poruncă patriarhală cu

toţi membrii cultelor. Cât timp necesită şi cât de greu este să treacă la ortodoxism cei peste două miliarde de creştini care aparţin celorlalte culte!

Sfântul Nicolae Velimirovici tâlcuieşte de ce Domnul nostru Iisus Hristos nu Se roagă pentru întreaga lume, ci numai pentru ucenici (Ioan 17, 9).„Ucenicii sunt pământul cel bun în care Semănătorul a semănat sămânţa Sa. Pentru acest ogor aşadar, pe care L-a muncit şi L-a semănat Semănătorul însuşi, Se roagă El înainte de toate. în acest chip Domnul ne învaţă să cerem de la Dumnezeu cu modestie, numai ce este esenţial pentru mântuire. Pe întinderile sălbatice ale acestei lumi, Domnul Şi-a îngrădit un mic ogor unde a semănat sămânţa de preţ.

Pe măsură ce sămânţa aceasta creşte şirodeşte, locul se măreşte şi mai multă sămânţă se seamănă. Este de înţeles, atunci, că Lucrătorul ogorului Se roagă pentru ceea ce a îngrădit, a îngrijit şi semănat, iar nu pentru întinderile sălbatice, necultivate. Mulţi reformatori, de-a lungul istoriei, dându-şii mportanţă, au plăsmuit teorii prin care să aducă fericirea neamului omenesc întreg, dintr-o lovitură! Dar încercările lor s-au spart toate ca nişte baloane de săpun, lăsând lumea dezamăgită, şi în mai multă nefericire. Lucrările Domnului au un început mărunt, nebăgat în seamă, ca un bob de muştar sub pământ, care creşte încet; dar, când a crescut, s-a ridicat din el copac pe care nu-l doboară niciun vânt. Când vine un cutremur, turnurile înalte construite de oameni se prăbuşesc, dar pomul rămâne nevătămat. Oricum însă, Domnul nu Se roagă Tatălui numai pentru ucenici, ci, *şi pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor*(Ioan 17,20). Dar nu numai pentru tărâmurile sălbatice, ci pentru câmpia lărgită, în care ucenicii vor semăna sămânţa de preţ a Evangheliei"[81].

[81] Sf. Nicolae Velimirovici, *Predici,* Editura Ileana, 2006, p. 299.

Unirea Dumnezeiască a Bisericilor nu se poate realiza deci prin porunca şi înţelegerea liderilor religioşi. Ce facem cu păcatele, cu ereziile şi diavolii? Ce fel de biserică va rezulta cu păcate şi erezii şi cu diavoli? O biserică antihristică, satanică.

Bisericile şicredincioşii nu se unesc între ei, ci trebuie să se unească cu Hristos prin lucrarea Duhului Sfânt, prin pocăinţă, însuşirea de bunăvoie a învăţăturii de credinţă ortodoxă şiîmpărtăşirea cu Harul Dumnezeiesc prezent în Sfintele Taine.

(î): în concluzie?

(R): Unirea Dumnezeiască a Bisericilor se realizează prin unirea fiecărui membru din fiecare Biserică cu Dumnezeu prin Duhul Sfânt, astfel:

1. Prin chemarea de către Dumnezeu Tatăl (Ioan 6, 44)[82]şi acceptarea de bunăvoie a învăţăturii de credinţă adevărată-ortodoxă, şipocăinţă.

2. Prin primirea de către neortodox a Tainei Sfântului Botez Ortodox, când i se iartă păcatele strămoşeşti şi păcatele săvârşite până la Botez, se naşte la o nouă viaţă spirituală *din apă şi din duh*(Ioan 3, 5) şi devine mădular al Trupului Tainic al Domnului Iisus Hristos şi deci membru al Bisericii şi fiu al lui Dumnezeu după har (Galateni 3,27;
I Ioan 3, 1). Iar prin primirea Tainei Mirungeriiprimeşte Pecetea Duhului Sfânt.

(î): Care sunt foloasele Sfintei împărtăşiri pentru creştinii ortodocşi?

(R): Prin Sfânta Euharistie, creştinul se împărtăşeşte cu însuşi Trupul şi Sângele Domnului, spre iertarea păcatelor şiviaţa de veci. Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne

[82]*Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va atrage Tatăl, dacă nu-i va fi dat de Tatăl Meu*(Ioan 6,44).

spune: *Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veţi mânca Trupul Fiului Omului şi nu veţi bea Sângele Lui, nu veţi avea viaţă în voi. Cel ce mănâncă Trupul Meu şi bea Sângele Meu are viaţăveşnică, şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Căci Trupul Meu este adevărată mâncare şi Sângele Meu adevărată băutură. Cel ce mănâncă Trupul Meu şi bea Sângele Meu rămâne întru Mine şi Eu întru el*(Ioan 6,53-56).

Sfântul Chiril al Ierusalimului spune că înTaina Sfintei împărtăşanii, Domnul Hristos şicreştinii ortodocşi sunt concorporali şi consanguini respectiv cu Trupul şi Sângele Domnului Iisus Hristos, pe măsura curăţirii inimii.

împărtăşindu-necu Sfântul Trup şi Sânge al Domnului, ne facem părtaşi firii dumnezeieşti (II Petru 1,4). Aceasta este starea celei mai mari apropieri a noastre cu Dumnezeu, a unirii noastre mistice cu Dumnezeu, a sfinţirii şi îndumnezeirii noastre. La această stare poate ajunge orice om, conştient de rostul său ca persoană care ştie că este chip al lui Dumnezeu, adică aspiră la sfinţenie. Acest lucru este cu putinţă, pentru că *Harul cel mântuitor al lui Dumnezeu s-a arătat tuturor oamenilor* (Tit 2,11).

Deci pentru unirea Bisericilor, trebuie ca protestantul, catolicul, mahomedanul, budistul, ateul etc., să se unească prin Harul Duhului Sfânt cu Dumnezeu şi nu între ei prin împăcare în duhul lumesc şi al păcatelor, pentru că în acest fel se vor uni cu Satana.

Domnul nostru Iisus Hristos Se roagă Tatălui în Rugăciunea Arhierească: *ca toţi să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine şi Eu întru Tine, aşa şi aceştia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis*(Ioan 17, 21). *în desăvârşita unitate se va vedea nu numai atotbiruitoarea putere a credincioşilor, ci şi slava lui Dumnezeu. Şi precum Tatăl şi Fiul sunt una după fire, deosebiţi doar în Persoană,*

tot astfelşicredincioşii: mulţi şifeluriţi după persoană, dar una în Harul dragostei dumnezeieşti, cuget şi voinţă[83].

„Anatema, asupra celor ce se împotrivesc şi nu se supun Soborniceştii Biserici, este pusă de patriarhii Răsăritului sobomiceşte, nu doar pentru o oarecare vreme, ci până la sfârşitul lumii va rămâne tare şi neclintită şi nedezlegată cu darul lui Hristos[84]", spune Preacuviosul Părinte Paisie de la Neamţ.

SĂ NE RUGĂM PENTRU TOŢI OAMENII

Domnul nostru Iisus Hristos i-a răspuns femeii cananeence care l-a întrebat cum trebuie să se roage: *Duh este Dumnezeu, şi cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh şi în adevăr*(Ioan 4,24). Dar cum poate să se roage, aşa cum se practică în zilele noastre la rugăciunile ecumenice, un ortodox adevărat *„în duh şi-n adevăr"* cu alţii de altă credinţă care hulesc Sfânta Cruce, pe Maica Domnului, Sfintele Icoane, Sfintele Moaşte, Sfintele Taine, Preoţia?

Sfântul Apostol Pavel spune: *Vă îndemn deci,* înainte de toate, *să faceţi cereri, rugăciuni, mijlociri, mulţumiri, pentru toţi oamenii. Pentru împăraţi şi pentru toţi care sunt în înalte dregătorii, ca să petrecem viaţăpaşnicăşiliniştită întru toată cuvioşia şi buna-cuviinţă. Că acesta este lucru bunşiprimit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, Care voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină* (I Timotei 2,1 -4).

Deci să ne rugăm pentru toţi oamenii, dar nu împreună cu toţi oamenii.

[83]Sf. Nicolae Velimirovici, *Predici,* Editura Ileana, 2006, p. 301.

[84] Cuv. Paisie de la Neamţ, *Cuvinte şi scrisori duhovniceşti,* vol. II, Chişinău, 1999, p. 49.

ECUMENISMUL SATANIC

Dintre obiectivele principale ale globalizării lumii enumerăm: formarea unui guvern mondial unic, care va fi condus de antihrist, monedă unică, religie unică (antihristică), armată unică, acte biometrice, ziua de odihnă-sâmbăta[85] etc.

(î): Cine este principalul promotor al ecumenismului satanic?

(R): Satana şi slujitorii săi, oamenii păcătoşi. Satana nu ştie ce să facă, însă vede ce face Dumnezeu să ne mântuiască şi face cele contrare ca să ne piardă.

A trimis Dumnezeu proroci şi învăţători, trimite şi satana proroci şi învăţători mincinoşi. Dumnezeu ne învaţă Adevărul, satana ne învaţă ereziile, minciunile. Prin întrupare, Jertfă, înviere şi înălţare şi pogorârea Duhului Sfânt peste Sfinţii Apostoli Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos a întemeiat Biserica -Trupul Său mistic, a făcut şi satana biserică satanică. Dumnezeu vrea ca Bisericile să se unească prin Duhul Sfânt ecumenismortodox, iar satana, care a despărţit Biserica, vrea să le unească în duhul lumesc şi al păcatelor ecumenismsatanic.

(î): Cum a fost dezbinată Biserica întemeiată de Mântuitorul Iisus Hristos prin trimiterea Duhului Sfânt peste Sfinţii Apostoli în ziua Cincizecimii (Faptele Ap. 2,2-3)?

(R): Satana este cel care a dezbinat Biserica, intrând în minţile papilor şi inspirându-i cu gânduri eretice, pe care papii le-au luat drept inspiraţii divine. (Erezia catolică,

[85] Antihrist care va conduce guvernul mondial este evreu şi va impune ca zi de odihnă sâmbăta.

prin Filioque, spune că Duhul Sfânt purcede din Tatăl şi din Fiul)[86].

Astfel a avut loc marea schismă din anul 1054, în care s-a despărţit Biserica în Biserica răsăriteană ortodoxă, care a păstrat învăţătura Domnului Iisus Hristos şi a SfinţilorPărinţi, statornicită în cele Şapte Sinoade Ecumenice, şi biserica apuseană, catolică, care a schimbat învăţătura de credinţă şi cultul.

Creştinul se desparte de Dumnezeu prin păcate. Dar păcate sunt şi ereziile.

(î): în rugăciunea arhierească Domnul nostru Iisus Hristos S-a rugat Tatălui Ceresc ca toţi să fie una (Ioan 17,21).

(R): Domnul nostru Iisus Hristos S-a rugat ca toţi să *fie una*(Ioan 17, 21), în Duhul Sfânt, iar adevăraţii închinători să se închine Tatălui *în duh şi adevăr*(Ioan 4, 23), pentru că *Duh este Dumnezeu, şi cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh şi în adevăr*(Ioan 4,24).

Dar cum se poate uni şi ruga un ortodox în Duh şi adevăr cu un eretic, care huleşte tot ce este mai sfânt pentru ortodocşi: (SfinteleTaine, Sfânta Cruce, Maica Domnului, Sfinţii, Sfintele moaşte, Sfintele icoane...)?

Zice Satana: Vreţi să vă uniţi? Vă unesc eu în duhul ereziilor, al mândriei şi al altor păcate şi, uniţi cu mine, mergeţi în adâncul iadului.

Dacă se încearcă o unire exterioară, prin împăcare, în duhul dragostei fireşti, care nu este curată, ci de cele mai multe ori este pervertită în păcate, îi va uni satana în duhul mândriei, al ereziilor, al slavei deşarteşi al altor păcate trupeşti.

[86] Învăţătura de credinţă ortodoxă spune că Duhul Sfânt purcede din Tatăl şi Se trimite în lume prin Fiul.

Să luăm aminte că Sfântul Proroc IlieTezviteanul nu s-a împăcat şi nu s-a rugat împreună cu popii idoleşti (III Regi 18, 24, 36-38).

Iar Sfântul Antonie cel Mare s-a rugat pentru mântuirea diavolului, dar nu cu diavolul[87].

(î): Unde greşesc liderii religioşi care vor unirea Bisericilor?

(R): Liderii religioşi şi politici greşesc deoarece cred că unirea şi unitatea tuturor şi comuniunea ecumenică se poate realiza prin înţelegere şi împăcare exterioară cu ceilalţi. Aceştia sunt oameni trupeşti, care gândesc trupeşte şi care n-au Duhul lui Dumnezeu.

Dar de la naştereaşi răspândirea mişcării ecumenice şiprezenţaortodocşilorîn„Conciliul Mondial al Bisericilor", de peste şaizeci de ani, ecumeniştii nu au reuşit să întoarcă nici măcar un singur heterodox la credinţa ortodoxă.

Dimpotrivă, au fost creştini ortodocşi care au trecut la alte culte şimulţi care s-au smintit. Alţii au devenit zeloşiecumenişti satanici.

Din această lungă asociere cu ereticii, unică în istoria noastră bisericească, s-a produs o asemenea înstrăinare şi tocire a gândirii ortodoxe, încât clericii şi teologii semnează cu uşurinţă texte care rezultă din dialoguri, în care dogmele apostolice şi patristice sunt încălcate, în care erezia e arătată drept adevăr, în care ereticii par să fie ortodocşi, şi botezul şi celelalte taine ale lor sunt recunoscute drept autentice. Astfel, pas cu pas, trecem de la rugăciunea împreună la comuniunea (părtăşia) în Taine.

Sfântul Mucenic Codrat din Nicomidia (t 250), fiind îndemnat de împărat şi de dregători să fie

„conciliant" cu rău-credincioşii păgâni şi să participe la jertfele lor,

[87] *Proloage,* vol. II, p. 438.

grăieşte: "Eu mă supun legilor împăratului Ceresc, şi nu poruncilor nebuneşti ale oamenilor care nu-L cunosc pe Dumnezeu. De aceea, şi Sfânta Scriptură ne îndeamnă să ne rugăm pentru ei [nu cu ei!], ca aceştia să se întoarcă şi să afle adevărul". Această mărturie arată întâi, până unde merge supunerea faţă de mai-marii Bisericii şi ai stăpânirilor lumeşti; apoi, faptul că nu toţi oamenii îl cunosc pe Adevăratul Dumnezeu propovăduit în Ortodoxie, printre aceştia numărându-se mulţi dintre creştinii ortodocşi ai vremurilor noastre.

Se *vor ridica hristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi şi vor da semne mari şi chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putinţă, şi pe cei ale şi* (Matei 24,5). Privitor la cele de mai sus, Sfântul IoanIacob Românul (t 1960) arată: "Vorbesc şifraţii mincinoşi de Sfânta şi preadulcea Ortodoxie, de dragoste, de curăţie pentru fapta bună, de smerenie şi de virtute, şi ajută obştilecreştineşti. Cât e de greu pentru ortodocşii cei curaţi şi simpli să înţeleagă pe cine au înaintea lor. Cât e de uşor să fie atraşi la ideile lor «filosofice» şi să-i creadă! Dacă răscoleşte cineva adânc în sufletele acestor oameni, va găsi nu dragostea cea fierbinte pentru Dumnezeu, ci închinarea unui idol care se numeşte OM."

(î): Care sunt rezultatele încercărilor de unire a Bisericilor de până acum?

(R):încercările de unire dintre Roma şi Constantinopol pe parcursul a cinci secole, de la schismă, până la căderea din 1453 a Constantinopolului în mâna turcilor[88], şi

[88] A treia oară, când au asediat turcii Constantinopolul, anul 1453, un Cuvios Părinte s-a rugat lui Dumnezeu zicând: "Doamne, decât uniţi cu papistaşii, (Sinodul de la Ferrara-Florenţa din 1438-1439), mai bine cu turcii". Turcii, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, au cucerit Constantinopolul, dar nu s-au amestecat în credinţa ortodoxă.

toate dialogurile teologice care le-au însoţit, au eşuat din pricină că nu erau însoţite de adevărată pocăinţă, de dispoziţia de renunţare la înşelare şi de întoarcere la Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească Biserică. Renunţările şi compromisurile în materie de credinţă, făcute pentru înfăptuirea unirii, au fost întotdeauna respinse de pururi-veghetoarea şi treaza conştiinţă a credincioşilor[89]. în ciuda scopurilor lumeşti şi a văditei manipulări politice, aceste încercări nu au sfârşit niciodată în minimalismul dogmatic, nivelarea sincretistă şi lumească, vorbire despre dragoste, cum au făcut dialogurile ecumenice ale veacului al XX-lea. A câştigat principiul apostolic şi patristic, care spune că„nu este loc de compromis în ceea ce priveşte credinţa"[90].

(î): Sunt clerici şicreştini care cred că, mergând unii la alţii la slujbe, rugăciuni, împărtăşiri şi agape va dispărea ura şi Biserica Ortodoxă se va uni cu Biserica catolică.

(R): Aceasta este o învăţătură satanică ce susţine că unirea Bisericilor începe prin a merge ortodocşii să se roage şi să se împărtăşească cu cei de alte credinţe.

Problema celor de alte credinţe este cea a unirii lor cu Hristosşinu a unirii între ei şiortodocşi.

De aceea, după această unire diavolească, unire cu Satana ecumenismsatanic, va urma în Biserică satanismul.

Sfântul Lavrentie al Cernigovului spune că în vremurile lui Antihrist „Bisericile vor fi deschise, dar creştinul

[89] De două mii de ani se străduiesc ierarhii să dărâme Biserica lui Hristos, dar nu îngăduie Dumnezeu pentru credinţa şi smerenia credincioşilor.

[90] Scrisoarea Sfinţiţilor Egumeni şiSfinţiţilorProistameni ai celor Douăzeci Sfinte Mănăstiri din Sfânta Chinotită a Sfântului Munte al Athonului, din decembrie 2006.

ortodox (trăitor, viu cu sufletul) nu va putea intra în ele să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Hristos. în ele va fi toată „adunarea satanică"

în acele vremuri antihristice nu se va mai săvârşi Sfânta Liturghie şi nu se vor mai putea ridica păcatele oamenilor. De aceea Dumnezeu va sfârşi lumea pentru păcatele oamenilor91.

Cuviosul Paisie de la Neamţ spune: „Unirea (ecumenismul satanic) este înşelăciunea diavolului, ce-i vânează pe cei nesocotiţi întru pierzanie. Unirea este un lup răpitor de suflete în piele de oaie. Unirea este veninul aducător de moarte, în chip de miere, ce pierde sufletele. Unirea este mlădiţa înainte-mergătoare a antihristului, ce ademeneşte cu măgulire pe cei mai neştiutori întru pierzanie.

Unirea este prăpastia iadului pentru cei ce nu au parte de cuget. Unirea este Iuda, ce cu linguşitorul sărut a vândut Credinţa Pravoslavnică»[92].

(î): Patriarhul ecumenic Bartolomeu participă la slujbe cu Papa şi alţi Ierarhi şi clerici catolici.

(R): Cuviosul Paisie Aghioritul, referindu-se la întâlnirea dintre Patriarhul Ecumenic Atenagora, şi papa, scrie: „Mânat cam de o astfel de dragoste lumească, şi Patriarhul nostru ajunge până la Roma. în vreme ce s-ar cuveni ca, mai întâi, să arate dragoste faţă de noi, copiii lui, şifaţă de Mama noastră Biserica, el, din păcate, şi-a trimis dragostea foarte departe. Rezultatul a fost că a odihnit pe fiii săi cei lumeşti, care iubesc lumea şi au această dragoste

[91] *Sf. Lavrentie al Cernigovului, Viaţa şi* min*unile.* Editura Credinţastrămoşească, pp. 169-171.

[92] Cuv. Paisie de la Neamţ, *Cuvinte şi scrisori duhovniceşti,* vol. II, Chişinău, 1999, p. 49.

lumească, dar ne-a scandalizat profund pe noi, pe fiii Ortodoxiei, mari şi mici, care au frică de Dumnezeu"[93].

TURISMUL ECUMENIC

Turiştiiecumenişti şi de alte credinţe pot veni cu milioanele să vadă ortodoxia. Problema principală este cine poate ridica atâtea păcate? Cine mai poate astăzi să muncească şi să se jertfească pentru milioanele de oameni de alte credinţe? Cu cântări, conferinţe şi agape nu se ridică păcatele.

Harul Duhului Sfânt vine în inima duhovnicească a creştinului prin rugăciune. Iar asimilarea Harului se face prin muncă, jertfă pentru slujirea aproapelui, asceză, post... Ori tineretul care vine astăzi la mănăstiri este mai neputincios şi mai puţin râvnitor la muncă şi jertfire pentru alţii.

Să-L lăsăm pe Dumnezeu, *Care cearcă inimile şi rărunchii* (Psalm 7, 9) şiştie cel mai bine pe cine să trimită la ortodocşi să se folosească duhovniceşte. Bisericile şi mănăstirile ortodoxe nu sunt muzee în care să intre curioşidezmăţaţi şi gură-cască, ci Temple ale Duhului Sfânt.

Altfel, cu sute de pelerini de alte credinţe pe zi, cu agroturism, cu turism ecumenic, cum se întâmplă în Grecia, la Meteora şi-n Sfântul Munte Athos, cu greu vor putea face faţă monahii şi mănăstirile se vor pustii.

[93] Această epistolă a fost trimisă în 1969 de fericitul StareţPaisie directorului ziarului bisericesc *OrthodoxosTypos (Presa ortodoxă)*şi a fost republicată în *OrthodoxosTypos,* nr. 16800903. 2007 şi la Nicolae Zurnazoglu, *Cuviosul PaisieAghioritul. Mărturii ale închinătorilor,*ediţia a III-a,Tesalonic 2007. [n. Tr.]

(î): Este bun dialogul ecumenic?

(R): Dialogul ecumenic dintre Biserici este astăzi necesar, având în vedere că marile probleme care sunt între oameni în legătură cu credinţa, pornesc în general de la liderii religioşi. însă, să-L lăsăm în principal pe Dumnezeu să lucreze, când şi cum ştie mai bine, în legătură cu trecerea celor de altă credinţă la ortodoxism.

Sunt proorociri care spun că, după al III-lea Război Mondial, o parte din catolici, fiind luminaţi de Harul Dumnezeiesc, văzând şi înţelegând minunile lui Dumnezeu, se vor smeri şi Dumnezeu îi va învrednici să treacă la ortodoxism.

Aşadar, nu unire cu cei de altă credinţă, ci trecerea lor la ortodoxism.

(î): Putem lupta sau împiedica mişcarea ecumenică satanistă?

(R): Mişcarea ecumenică satanică este o consecinţă a căderii generale a omenirii în păcate. Marea majoritate a omenirii, datorită căderii în păcate, sunt oameni trupeşti, morţi duhovniceşte şi sub influenţa diavolilor sunt susţinătorii mişcării ecumenice satanice, iar puţiniicreştini ortodocşi, trăitori ai credinţei nu o pot împiedica. Nu rămâne decât să nădăjduiască în mila lui Dumnezeu şi că Biserica Ortodoxă, care esteTrupul Mistic a lui Hristos, al cărui Cap este (Efeseni 1, 22-23) *porţile iadului nu o vor birui* (Matei 16,18). Pentru ca să rămână în Biserica lui Hristos, creştinii ortodocşi trebuie să aibă o vieţuire şi trăire creştină.

În rest, **o să se unească ortodoxia cu celelalte culte creştine, când o să se unească îngerul cu dracul.**

DUHUL LUI DUMNEZEU ŞI DUHUL OMENESC

(î): Ce este duhul omenesc?

(R): Sfântul Ioan Damaschin ne spune: “Sufletul este o substanţă vie, simplă, necorporală prin natura sa, invizibilă ochilor trupeşti, nemuritoare, raţională, spirituală, fără formă; se serveşte de un corp organic şi îi dă acestuia putere de viaţă, de creştere, de simţire şi de naştere. Nu are un spirit (duh, n. n.) deosebit de el, ci spiritul său (duhul său), este partea cea mai curată a lui. Căci ceea ce este ochiul în trup, aceea este şi spiritul (duhul n. n.) în suflet.

Sufletul este liber, voliţional, activ, schimbător, adică schimbător prin voinţă, pentru că este zidit. Pe toate acestea le-a primit în chip natural, prin Harul Celui ce l-a creat, prin care a primit şiexistenţa în acest chip"[94].

Iar Sfântul Ignatie Briancianinov afirmă: “Duhul este o facultate ***superioară a sufletului prin intermediul căreia aceasta intră în comuniune cu Dumnezeu. Sufletul nu are duh deosebit de sine, duhul său fiind partea cea mai pură din el.***

(î): Ce ne arată duhul omului?

(R): Duhul omului arată ce-a făcut omul în viaţă.

Dacă creştinul a avut o viaţă curată şi duhul lui este curat.

[94] Sf. Ioan Damaschin, *Dogmatica,* II, 12; trad. Pr. D. Fecioru, ediţia II, Bucureşti, 1943, p, 127.

Ce îi atrăgea pe evrei în pustiul Iordanului la Sfântul Ioan Botezătorul? Sfinţenia, pentru că în Evanghelie nu se pomeneşte de minuni săvârşite de Sfântul Ioan Botezătorul.

DUHUL LUI DUMNEZEU ŞI DUHUL OMENESC

(î): Cum a fost creat omul de Dumnezeu?

(R): Dumnezeu i-a creat pe îngeri duhuri curate, iar la om a unit duhul omului cu trupul şi astfel„duhul curat şi simplu, unit cu acest organism complex, s-a dovedit cu toată simplitatea şi neschimbarea firii sale a fi în stăpânirea a felurite capacităţi şi îmbrăcat cu o mulţime de trebuinţe orientate către materie şi către lume. **Pe viaţa simplă a duhului s-a altoit o altă viaţă, foarte complexă; pe viaţa îndreptată spre Dumnezeu s-a altoit o viaţă ce are a face cu lumea.** Totodată, şi trupul trăia viaţa sa, dând de ştire despre sine, duhului, însă nedepinzând de el în ceea ce alcătuieşteesenţavieţii sale. Şi s-a arătat omul în lume, având o întreită viaţă: duhovnicească, duhovnicesc-trupească sau sufletească, şi trupească"[95].

întocmindu-l astfel pe om„duhul a fost aşezat în marea lume a lui Dumnezeu unit cu trupul pentru ca nu numai el să trăiască în Dumnezeu, ci şi pe toate cele materiale să le aducă prin sine în împărtăşirea de această viaţă dumnezeiască. Viaţa în Dumnezeu, desprinsă de cele materiale, având stăpânire asupra lor, a rămas şi în aceste condiţii trăsătura caracteristică a vieţii duhului omenesc"[96].

(î): Cum a căzut duhul omenesc în iubirea de trup?

(R): Prin satana s-au strecurat însă invidia şi răutatea, care au încurcat gândirea lipsită de experienţă a

[95] Sf. Teofan Zăvorâtul, *Predici,* Editura Sofia, 2001, pp. 138-139.

[96] Ibidem, p. 139.

omului cu concepţii mincinoase, au încântat-o cu farmecul materiei, au orbit inima cu nădejdi amăgitoare, deşi sclipitoare şi duhul a căzut de pe tărâmul dumnezeiesc în materialitate, în iubirea de trup şi iubirea de lume. în locul legiuitei legături cu trupul, el s-a „dizolvat" în acesta prin gândire şi prin simţire, şi a devenit din curat pătimaş, din liber de materie cufundat în făpturi, din stăpânitorrob. Viaţa sufletesc-trupească a căzut în neorânduială şi a înghiţit-o pe cea duhovnicească, iar aceasta a început să se vădească numai prin conştientizarea Dumnezeirii, prin cerinţele conştiinţei şi prin chinuitoarea nemulţumire care apare câteodată faţă de tot ce este zidit. Contemplarea de Dumnezeu, mişcarea de la Dumnezeu şi fericirea în Dumnezeu au pierit. Duhul omenesc a amorţit"[97].

(î): Care este lucrarea duhului omenesc curat?

(R): Duhul omenesc curat îl contemplă pe Dumnezeu şiprimeşte de la El cunoaşterea tainelor. însă şi duhul unit cu trupul, şi după ce i-a fost descoperită prin simţuri felurimea făpturilor lumii celei văzute, trebuie, luminat fiind cu aceeaşi luminare lăuntrică de Sus, să contemple în ele răsfrângerea tainelor cunoştinţei de Dumnezeu şi a tainelor facerii lumii şi cârmuirii lumii de către El, pentru ca şi în condiţiile acestei cunoaşteri a multe să rămână netulburat în aceeaşi contemplare de Dumnezeu.

Cuprinşi de Dumnezeu, numai de la El primim luminare şi numai către El suntem atraşi cu toată fiinţa noastră. Pe El îl contemplăm, pe El îl gustăm, după porunca Lui ne mişcăm. Tocmai această

cufundare în Dumnezeu, această mişcare primită de la Dumnezeu şi fericire în Dumnezeu

[97] Idem.

alcătuiesc adevărata viaţă a duhului curat[98]. Aşa e starea puterilor netrupeşti![99]"

(î): Ce s-a întâmplat cu duhul omenesc după căderea în păcat a protopărinţilornoştri Adam şi Eva?

(R): Căzând în păcat, duhul a fost robit de felurimea făpturilor şi chiar a fost strivit de mulţimea impresiilor pricinuite în simţurile lui de acestea, impresii care alungă din el însuşi gândul la Dumnezeu. Studiind făptura, el nu mai trece dincolo de ceea ce vede în ele, de alcătuirea lor şi de legăturile dintre ele, şi, nemaiprimind luminarea de Sus, nu vede în ele limpede răsfrângerea lui Dumnezeu şi a Dumnezeieştilor Taine.

Lumea a devenit pentru el o oglindă tulbure, în care nu se vede nimic în afară de ea, oglinda. în urma acestui fapt, cunoaşterea a multe înăbuşă în el cunoaşterea Unuia, îl întoarce de la Acesta şi îl face să se răcească faţă de El. Acesta este preţul şi acesta este rodul cunoaşterii lumii materiale în cel căzut"[100].

Prin cădere în păcate, duhul omenesc a fost înghiţit de legăturile sale dinafară; nu le cârmuieşte, ci ele îl cârmuiesc. El socoate rânduiala de acum a lumii dinafară şimişcările din el însuşi drept lege, pe care nici nu îi trece prin cap să o conteste. Neprimind semnele dumnezeieşti, el nu mai vede ce vrea Dumnezeu, nu se pricepe şi nu îndrăzneşte să-şi întocmească viaţa după planul lui Dumnezeu, ci este dus şi mânat. în locul unicei mişcări de la Dumnezeu, el este tras încolo şi încoace de multe lucruri, care îl dezvaţă şi îi taie pofta de a lucra după voia lui Dumnezeu.

98 Aici, ca şi în paragraful de mai jos, cuvântul „curat" se referă, poate, (şi) la faptul că îngerii sunt duhuri netrupeşti*(n. tr.).*

[99] *I*bidem, p. 138.

[100] Sf. Teofan Zăvorâtul, *Predici,* Editura Sofia, 2001, pp. 139-140.

Acesta este preţul întregii activităţi de tot felul a celui căzut în viaţa politică, socială şi familială"[101].

(î): Ce se petrece cu duhul omenesc curat?

(R): „Duhul curat este mişcat de Dumnezeu. El primeşte lăuntric semnele dumnezeieşti, orânduindu-se şi lucrând potrivit acestora. Şi duhul unit cu trupul, după ce a fost pus în legătură cu făpturile cele multe, a primit puteri pentru a lucra în ele şi a fost pus el însuşi în necesitatea de a fi supus lucrării lor, şi este la fel de dator să lucreze în afara sa nu altfel decât urmând semnelor dumnezeieşti şi să înfăptuiască planurile dumnezeieşti în rânduiala desfăşurăriivieţii făpturilor, nu supunându-se ei, ci întocmind-o în felul său, aşa încât în felul acesta, în pofida lucrării de multe feluri dinafară, să rămână în aceeaşi unică mişcare de la Dumnezeu, trasată de către voia lui Dumnezeu".

„Duhul curat e fericit în Dumnezeu. El îl gustă pe Dumnezeu şi cunoaşte fericirea în El. însă şi duhul unit cu trupul, după ce i-au fost descoperite feluritele frumuseţi ale făpturilor lumii văzute, trebuie să-şi aibă fericirea numai în Dumnezeu şi, contemplând frumuseţile văzute, să nu se oprească la ele, ci prin ele să pătrundă până la frumuseţea dumnezeiască şi pe aceasta să o guste, aşa încât, în felul acesta, cu toată mulţimeafrumuseţilor dinafară care făgăduiesc fericire, să rămână doar în neschimbata fericire dumnezeiască, ce vine de la gustarea nemijlocită şi mijlocită a lui Dumnezeu.

(î): Ce se întâmplă cu duhul omenesc când omul păcătuieşte?

(R): Când omul păcătuieşte, duhul lui pierde această putere a gustării de Dumnezeu şi chiar gustul

101 Sf. Teofan Zăvorâtul, *Predici,* Editura Sofia, 2001, p. 140.

dumnezeiescului, şi a începe să caute desfătare în făpturi în loc ca prin ele să se ridice la desfătarea de Dumnezeu. Şi cum amintirea fericirii în Dumnezeu a rămas în el, îşi clădeşte în jur, luându-se după această amintire, o lume nouă, artificială, şi adună în ea toate frumuseţile cu putinţă, nădăjduind să înlocuiască prin asta, fericirea de care îşi aduce aminte, însă pe care nu o mai are. Dar nici asta nu e în regulă.

Toate aceste plăceri, mângâieri, frumuseţi artificiale nu fac decât să aprindă setea, nedând ceea ce caută duhul, în locul desfătării numai de Dumnezeu, care aduce fericirea, în el domneşte desfătarea de multe, care chinuie, şi nu dă linişte, şi îl întăreşte şi mai mult în înstrăinarea de desfătarea cu

Dumnezeu, acesta este preţul tuturor desfătărilor naturale şi artificiale ale celui căzut"[102].

(î): Cine are Duhul lui Dumnezeu?

(R): Cel ce este aşa cum s-a descris duhul curat şi duhul unit cu trupul, dar care lucrează după planul lui Dumnezeu, acela are Duhul Sfânt, iar cel ce este aşa cum a fost descris cel căzut, acela nu are Duhul Sfânt. Fiindcă Dumnezeiescul Duh S-a pogorât şi sălăşluieşte în Biserică şi Se împărtăşeşte tuturor credincioşilor ca să îi reaşeze pe cei căzuţi, să le redea desăvârşirea de la început, să îi unească iarăşi cu Dumnezeu şi să întărească în ei viaţa cea după Dumnezeu.

Cel în care domneşte contemplarea de Dumnezeu, care are cunoştinţa tainelor dumnezeieşti prin luminare nemijlocită sau prin descoperire mijlocită, cel care, cunoscând făpturile văzute, nu rămâne numai la ele, ci în ele caută să vadă răsfrângerea dumnezeieştilor taine, facerii

102 Ibidem. 141.

şi cârmuirii lumii, acela are viaţă duhovnicească, acela are şi Duhul Sfânt.

Cine îşi dă seama de lucrarea poruncilor dumnezeieşti în el şi a dobândit deprinderea de a lucra după cum îi arată voia dumnezeiască descoperită şiîşi întocmeşteviaţa potrivit ei, în ciuda împotrivirilor lăuntrice sau a greutăţilor şi necazurilor dinafară, acela trăieşte cu Duhul. Iar cine, în întocmirea faptelor sale, nu-L are pe Dumnezeu în gând, acela, oricât de corecte ar fi faptele lui, n-are Duhul Sfânt.

Cine gustă fericirea numai în Dumnezeu şi se desfată de toate cele zidite doar în măsura în care ele nu numai că nu împiedică, ci chiar ajută desfătarea de Dumnezeu, acela trăieşte cu Duhul.

Cei ce trăiesc cu Duhul ştiu cum a început în ei viaţa Duhului, ştiu cum Duhul lui Dumnezeu, atingându-Se de duhul lor, a făcut să se sălăşluiască în ei nemulţumirea de sine şi de tot ce este în jur, cum după aceea s-a zămislit dorinţa de a schimba totul şi de a-şi întocmi viaţa după cum le-o arată Duhul, cum s-a bucurat duhul lor de schimbarea asta şi ce ajutor a întâlnit în toate ostenelile sale de a trăi duhovniceşte, cum a început să învie simţirea împietrită şi să se lipească în chip cald de cele dumnezeieşti, cum încetul cu încetul deprinderile rele s-au ofilit şi obiceiurile bune s-au înrădăcinat, cum s-a sălăşluit în minte adevăr după adevăr şi s-a înmulţitcunoştinţa de Dumnezeu, cum, îndeobşte, omul a intrat tot mai mult înlăuntrul său, s-a statornicit în inimă şi a stat în sine însuşi, ca să fie în Dumnezeu cu luarea-aminte şi să umble necontenit în prezenţa Lui nu numai gândită, ci şi simţită. Această scurtă istorie a vieţii duhovniceşti în om este, poate mai mult decât orice altceva, mărturia pipăită a faptului că el are Duhul lui Dumnezeu"[103].

[103] Ibidem, pp. 141-142.

(î): Cine nu are Duhul Sfânt?

(R): „Cine s-a afundat cu mintea în făpturi şi nu-L cunoaşte pe Dumnezeu, acela, oricât ar fi de învăţat, nu trăieşte cu Duhul lui Dumnezeu.

Iar cine are gust doar pentru plăcerile aduse de făpturi şi suferă de lipsa de gust pentru cele dumnezeieşti, acela, oricât de subţiri gusturi ar avea, n-are Duhul lui Dumnezeu"[104].

(î): Care este năzuinţa duhului omenesc spre Dumnezeu?

(R): Pentru duhul nostru este firesc să trăiască în Dumnezeu. Căzând, el s-a întors de la Dumnezeu către făptură şi a început să trăiască în aceasta. Vine Duhul lui Dumnezeu, îl smulge din legăturile făpturii şi îl face să năzuiască iarăşi spre Dumnezeu. Năzuinţa duhului omenesc spre Dumnezeu este rugăciunea. Aşadar lucrarea rugăciunii în noi este rodul Duhului Dumnezeiesc. **Este rugăciune, este şi Duhul lui Dumnezeu. Nu este rugăciune, nu este nici Duhul lui Dumnezeu"[105].**

(î): Ce să facem dacă nu vedem lucrarea Duhului Sfânt în noi?

(R): Cei care nu vedem în noi înşine lucrări vădite ale Duhului, nu trebuie să deznădăjduim, chiar dacă ne este greu. Odată pogorât, Duhul Sfânt nu mai părăseşte pământul. Intrările la El sunt deschise. Să ne apropiem şi El va veni şi Se va sălăşlui întru noi. Atâta doar că nu trebuie să ne amăgim. Duhul omului care a căzut sau care slujeşte păcatului este totuşi duh. El răsfrânge în sine ceva nepământesc, chiar dacă nu ne putem da seama limpede ce anume, aşa cum o oglindă sfărâmată în cioburi

[104] Ibidem,p. 141.

[105] Ibidem,p. 142.

mici răsfrânge ceva, dar nimic întreg. Aceste străfulgerări ale duhului în minte, în fapte şi simţăminte nu trebuie nicidecum confundate cu viaţa duhului. Pentru ca această viaţă să se arate în chip întreg trebuie ca Duhul lui Dumnezeu să Se pogoare, să topească sfărâmăturile duhului omenesc şi să făurească din ele, întreg, omul ascuns al inimii (I Petru 3,4) la fel cum din cioburile de sticlă, dacă sunt topite din nou, ia naştere o sticlă întreagă, în stare să răsfrângă lucruri întregi.

(î): Unde săvârşeşte Duhul lui Dumnezeu prefacerea noastră în duh deviaţă făcător?
»

(R): Locul unde Duhul lui Dumnezeu săvârşeşte prefacerea cu duhul nostru este Sfânta Biserică cu toate aşezămintele sale. Supuneţi-vă din tot sufletul îndrumării Bisericii prin slujitorii ei, şi ea vă va duce acolo unde cei trupeşti sunt prefăcuţi în duh de viaţă făcător după asemănarea Celui ce ne-a zidit (I Corinteni 15, 45), primesc arvuna Duhului (II Corinteni 1,22) şi încep să guste bucuria vieţii în Duhul Sfânt (Romani 14,17). în această aşteptare, să ne rugăm cu osârdie: *împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, vino şi Te sălăşluieşte întru noi.* Amin![106]"

(î): Care este cel mai mare duşman al sufletului nostru?

(R): Cuviosul PaisieAghioritulspune: "Cel mai mare duşman al sufletului nostru nu este diavolul „ci duhul lumesc, pentru că ne atrage în chip plăcut şi în cele din urmă ne amăgeşte veşnic"[107]. Pentru că dacă l-am vedea pe diavol ne vom cutremura de frică şi ne vom pocăi, iar duhul lumesc lumea cu conforturile ei, ne învăluie plăcut

[106] Idem, p. 142.

[107] Cuv. PaisieAghioritul, *Cu durere şi cu dragoste pentru omul contemporan,* Chilia Buna Vestire-Lacu, Sfântul Munte Athos, 2000, p. 58.

şi în cele din urmă ne robeşte cu păcatele, depărtându-ne de Dumnezeu.

(î): Care sunt consecinţele duhului lumesc?

(R): Dorinţa inimii nu este rea în sine, ci numai atunci când lucrurile, fie ele şi cele nepăcătoase, ne răpesc o parte din inimă şi ne micşorează astfel dragostea faţă de Hristos. Acest fel de dorinţă este rea, pentru că ne desparte de Hristos. Pentru că orice dorinţă, oricât de bună ar părea, nu este mai bună ca a dori pe Hristos. Sfântul Apostol Pavel ne învaţă: *dacă vieţuiţi după trup, veţi muri, iar dacă ucideţi cu Duhul faptele trupului, veţi fi vii* (Romani 8,13).

Bucuria lumească nu este o bucurie adevărată şi permanentă, ci este o bucurie temporară. Şi acest lucru se petrece fie că lucrurile sunt păcătoase sau nu. Cu bucuriile lumeşti nu se poate umple inima omului care este însetată de *veşnicie. „Bucuriile lumeşti sunt pentru inimă un balast"1[08].* De aceea, bucuriile lumeşti aduc stresul şi la oamenii duhovniceşti.

Mulţi oameni care au toate bunătăţile lumeşti spun că simt un mare gol în sufletul lor. Aceasta se întâmplă în mod deosebit celor care în copilărie au avut o viaţăcreştină activă, pentru că sufletele lor curate au gustat atunci din bucuria şi pacea Harului Dumnezeiesc. Aceşti oameni caută fericirea în bunurile materiale şi în distracţii. Iar când se satură de ele, simt un gol în inima lor şi se întreabă ce vor face în continuare. De aceea, ei caută tot timpul alte lucruri materiale noi (maşini, case, mobilă, îmbrăcăminte etc.). însă, în ciuda acestor bunătăţi materiale pe care le dobândesc, sunt nefericiţi. Acest lucru se petrece pentru că, împlinind dorinţele lumeşti ale inimii, nu vom avea bucurii duhovniceşti, ci stres.

[108] Ibidem, p. 64.

Oamenii lumeşti caută bucuria în distracţii şi-n păcate. Cât mai multe distracţii şi cât mai multe păcate. Până se îmbolnăvesc şi ajung viciaţi şirataţi. Fie că este vorba de bani, băutură, ţigări, droguri, desfrânare, păcate împotriva firii etc.[109]

Experienţa duhovnicească arată cu prisosinţă că lumea materială şi trupul, elementul de legătură cu ea, sunt sărace. Chiar şi cele mai intense plăceri trupeşti şilumeşti se sting foarte repede, lăsând în urma lor un sentiment al eşecului, al zădărniciei, al trăirii lipsite de sens. Aşa se explică drama multor occidentali foarte bogaţi, care, în pofida averilor însemnate pe care le au, a caselor maiestuoaseşi a maşinilor*„de catalog",* în loc să fie împliniţi şifericiţi, se simt terminaţi şisfârşiţi şi adeseori se sinucid. De multe ori bogăţia materială nu înseamnă şibogăţie spirituală. Or, unde nu este bogăţie spirituală, viaţa umană este lipsită de sens.

Singurele bogăţii ce aduc omului împlinirea sunt cele duhovniceşti. în sărăcia materială putem fi

bogaţi spiritual, iar în bogăţia materială putem fi *„cadavre vii".*

în special femeile sunt atrase foarte uşor de frumuseţile lumeşti. Sunt puţine acele femei care să nu-şi vândă inima frumuseţilor celor deşarte. Una doreşte o farfurie cu flori, alta o rochie colorată şi decoltată, alta o casă nouă, alta o super-maşină etc. După aceasta se întreabă: „De ce nu se mai bucură inima mea de cele duhovniceşti? Iar răspunsul este pentru că s-a umplut inima ei de duhul lumesc, iar pentru Mântuitorul Iisus Hristos nu a mai rămas nimic".

[109] Dacă golul din Inimi, lipsa de sens, tristeţeaşiplictiseala din existenţa multora ar avea drept cauză doar lipsa banilor, a mijloacelor materiale, atunci, de ce există atâta derută lăuntrică, uscăciune sufletească, păcate mari şideznădejde pricinuitoare de sinucidere în familiile multor bogaţi?

179

Iată că dorinţele lumeşti, simple şi nepăcătoase, sunt mai rele decât cele păcătoase.

Motivul principal, pentru care femeile pierd timpul şi cheltuiesc sume importante de bani ca să fie în *„pas cu moda",* este duhul lumesc. Şi de acest lucru profită din plin creatorii de modă, care schimbă de la un sezon la altul şi de la un an la altul mărimea, forma şi culoarea îmbrăcămintei şi a încălţămintei.

Cu mare efort intelectual şi fizic poate ajunge cineva în vârful piramidei sociale, iar pentru a se menţine, trebuie să fie viclean, mincinos, făţarnic, ipocrit etc. Deşi are tot ceea ce-şidoreşte material, fiind lăudat şi apreciat, totuşi este nefericit pentru că l-a îndepărtat pe Hristos din inima sa, care îi dădea pacea şi bucuria mântuitoare.

(î): De ce este duhul lumesc mai rău decât cel diavolesc?

(R): Duhul lumesc, cu bucuriile lui lumeşti, este uneori mai rău decât duhul diavolesc cu păcatele sale. Pentru că după ce a făcut păcatul, conştiinţa îl mustră pe creştin care se căieşte şi spune: *„Iartă-mă! Am greşit, Doamne!"* în timp ce dorinţele simple, nepăcătoase, nu-l mustră şi nu-l neliniştesc pe creştin. El zice că iubeşte binele şi frumosul, pentru că Dumnezeu le-a creat.

Este adevărat acest lucru, numai că dragostea acestui creştin nu merge la Creator, ci la creatură. De aceea, pentru a spori duhovniceşte, trebuie să renunţăm încet-încet la orice dorinţă lumească. Pentru că, atunci când creştinul face ceva pentru Hristos şijertfeşte din ceea ce iubeşte, atunci Dumnezeu îi dă mare odihnă şi bucurie duhovnicească. însă numai atunci când Dumnezeu ne învredniceşte să simţim bucuria duhovnicească nu vom mai dori bucuria lumească. Pe omul duhovnicesc, bucuriile lumeşti nu-l odihnesc, ci îl obosesc şi-l stresează.

180

Duhul Sfânt, prin Sfântul Proroc David, ne spune: *Sătura-mă-voi când se va arăta Slava Ta* (Psalm 16,15).

(î): Când putem simţi bucuria duhovnicească?

(R): Bucuria adevărată, duhovnicească, curată şiveşnică se simte numai împreună cu Hristos. Pe măsura curăţirii inimii noastre cu ajutorul Harului Dumnezeiesc prezent în Sfintele Taine, prin post, rugăciune şi celelalte fapte bune creştine, ne vom uni mistic cu Mântuitorul Iisus Hristos şi vom avea parte încă din această viaţă de bucuriile duhovniceşti.

(î): De ce aleargă oamenii după plăcerile şi bucuriile lumeşti?

(R): Oamenii aleargă zi şi noapte după plăcerile şi bucuriile lumeşti, pentru că se iubesc pe sine şi nu află sensul profund al vieţii şi uită că într-o zi vor pleca din această viaţă şi vor părăsi toate. Când ne vom muta la viaţa cea veşnică, nu vom lua cu noi nici bani, nici case, nici maşini, ci doar faptele noastre bune sau rele. Iar pentru faptele noastre cele bune vom moşteniviaţa şi fericirea cea veşnică, în timp ce pentru faptele noastre cele rele vom merge la osânda şi chinul cel veşnic.

Cel care se bucură de frumuseţile acestei lumi materiale, arată că în el se află duhul lumesc împreună cu lumea cea deşartă. Nu are importanţă dacă este atras de păcate sau de frumuseţile lumeşti care nu sunt păcătoase, dar care sunt deşarte. Un astfel de creştin nu are mângâierea dumnezeiască şi întrariparea lăuntrică cu veselia duhovnicească.

Sfântul Teofan Zăvorâtul ne învaţă: "Cine va trage în sine cât de puţin din duhul lumii, acela va deveni rece faţă de creştinism şi învăţăturile lui. Această nepăsare se va transforma în ură, când omul va întârzia în ea mai mult

181

timp, fără să-şi vină în fire şi mai ales dacă se va lipi de el vreo frântură de învăţătură vătămătoare de suflet. Duhul lumii, cu toate învăţăturile vătămătoare de suflet care îl însoţesc, este un duh potrivnic

lui Hristos, este duhul lui Antihrist; răspândirea lui înseamnă răspândirea urii faţă de credinţacreştină (ortodoxă) şi a rânduielii creştine de viaţă. Se pare, că în jurul nostru, într-acolo se îndreaptă lucrurile. De vreme ce peste tot nu auzi decât răgete nelegiuite, nu este de mirare dacă în curând va începe să se întâmple ceea ce a prezis Hristos: *Va da frate pe frate la moarte şi tată pe fiu şi se vor scula copiii împotriva părinţilor şi-i vor ucide. Şiveţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până la sfârşit, acela se va mântui. Când vă urmăresc pe voi în cetatea aceasta, fugiţi în cealaltă; adevărat grăiesc vouă: nu veţisfârşi cetăţile lui Israel până ce va veni Fiul Omului* (Matei 10,21-23).

Şiveţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi şiveţi fi urâţi de toţi din pricina numelui Meu; Şi păr din capul vostru nu va pieri. întru răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre (Luca 21,16-19).

„Duhul lui Antihrist este întotdeauna acelaşi, ceea ce a fost la început va fi şi acum, poate în altă formă, dar cu acelaşi înţeles. Diavolul este acelaşi, dar tot altele sunt tehnicile şi stratagemele sale. S-ar părea că ispita lui cea mai importantă acum este să ne facă să credem că el nu există şi astfel să împlinim conştient sau inconştient, voluntar sau involuntar, lucrarea lui cea rea.

(î): Ce este de făcut?

(R): *Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre* (Luca 21,19). Rabdă, având pe buze şi în inimă cuvântul nestrămutat al mărturisirii adevărului"[110].

[110] Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an,* Editura Sofia, 1999, p. 233

„Ca în toate aspectele ei, şi sub aspectul vieţii morale Ortodoxia prelungeşte peste veacuri în viaţacredincioşilor*duhul creştin autentic,*aşa cum l-a revelat Domnul nostru Iisus Hristos şi cum ni l-a transmis epoca Bisericii ecumenice. **Ortodoxia nu este numai dreaptă credinţă, ci şi dreaptă-trăire, nu e numai adevăr dogmatic, ci şiviaţă morală autentic creştină.** A învăţa drept Adevărul şi a-l face, a uni Adevărul şiviaţa într-o unitate deplină, este ceea ce cere Mântuitorul de la credincioşi şi ceea ce aceştia năzuiesc să împlinească.

De aceea, când punem problema coordonatelor trăirii creştine ortodoxe, ne dăm seama de la început că acestea sunt înseşi coordonatele fundamentale ale vieţiicreştine din veacurile primare. Astfel, tipul moral ortodox este tipul moral al Bisericii din primele veacuri, tipul moral autentic creştin. Păstrând neştirbită comoara dată de Mântuitorul Iisus Hristos şi fructificată de opera patristică, Biserica Ortodoxă a păstrat neştirbit duhul moral creştin, ferindu-l de o mulţime de devieri şi de rătăciri. De aceea, viaţa şi învăţătura morală ortodoxă este în continuitate cu viaţa şi învăţătura morală cea dintru început; e acelaşi duh, care pulsează în viaţacredincioşilor din zilele noastre. Fizionomia morală ortodoxă a rămas neschimbată: e cu adevărat Duhul lui Hristos, care plăsmuieşte trăirea credincioşilor din toate vremurile. Astfel, morala ortodoxă este morala creştină prin excelenţă, morala care a înnoit viaţacredincioşilor şi o înnoieşte mereu în *duhul şi adevărul Mântuitorului IisusHristos*"[111].

În timpul regimului comunist, mulţi creştini ortodocşi s-au lepădat de Hristos, devenind comunişti. Statutul Partidului Comunist nega existenţa lui Dumnezeu, minţind că totul este materie în mişcare şi transformare. Unii

[111] Teofan, Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, *Scrisoare pastorală la Naşterea Domnului,* 2008, p. 9.

au făcut-o din convingerile lor ateiste, iar alţii au urmărit să obţină anumite poziţii sociale şi avantaje materiale. Cei care au făcut acest lucru cu voie sau fără de voie trebuie să se spovedească de acest păcat de moarte.

Tot astfel vor face creştinii în vremurile antihristice, când mulţi dintre ei se vor lepăda de Hristos prin semnarea unor documente antihristice.

Cuviosul PaisieAghioritulspune: “îmi aduc aminte că mi-a adus cineva o bucată de ziarîn care scria că trei sute de călugăriţe au protestat: de ce să nu vadă şi ele un film la cinema? De ce îmbrăcămintea lor să fie până jos şi nu până la genunchi? Atât de mult m-am înverşunat când am citit asta, încât am spus: dar pentru ce vă mai faceţi călugăriţe? Şi la urmă scria că toate au lepădat rasele. Dar după cum gândeau le aveau lepădate de mai înainte.

Odată am văzut o călugăriţă catolică, ce nu se deosebea cu nimic de o mireană. Făcea, chipurile,

lucrare misionară şi era complet... ca unele din fetele frumoase moderne"[112].

Călugării catolici au campionat de fotbal, iar la Vatican, la meciurile importante, participă ca spectator şi Papa.

„Să nu îngăduim şi la noi duhul acesta contemporan, ca să nu ajungem şi noi acolo"[113].

„Astăzi, lumea s-a umplut de asigurări şi asigurări, dar, fiind depărtată de Hristos, simte cea mai mare nesiguranţă. în nici o epocă nu a existat nesiguranţa pe care o au oamenii contemporani. Şi, deoarece asigurările omeneşti nu-i pot ajuta, ei aleargă acum să intre în corabia Bisericii, ca să simtă siguranţa duhovnicească, căci văd cum corabia lumească s-a scufundat. Dar dacă văd că şi în corabia Bisericii intră puţină apă, că şi acolo au fost prinşi de duhul

[112] PaisieAghioritul, Cuvios, *op. cit.,* p. 71

[113] Idem, p. 71

lumesc şi nu există Duhul Sfânt, atunci oamenii se deznădăjduiesc, pentru că nu mai au de ce să se alipească".

SITUAŢIILE LIMITĂ NE ARATĂ STAREA DUHOVNICEASCĂ

Autoturismul: O monahie mergea împreună cu doi călători, cu Dacia 1300, pe care o donase mănăstirii. Când a trecut peste calea ferată, maşina s-a oprit, şi nu a putut s-o mai pornească. După puţin timp, au observat cu toţii că vine cu mare viteză un tren accelerat. Ceilalţi pasageri, când au văzut că se apropie de ei moartea, au coborât cu mare grabă din maşină. Maica încerca în zadar să pornească maşinaşi a surprins-o trenul. Dar Bunul Dumnezeu a scăpat-o cu viaţă!

Numai în situaţii limită putem vedea cât suntem de robiţi de lucrurile lumeşti. Oare câţi conducători auto, care fac mari sacrificii să cumpere o limuzină de 20000-30000 euro, în leasing, având mari datorii şi aflaţi într-o situaţie asemănătoare pe calea ferată, nu ar mai încerca să pornească încă o dată, deşi văd că se apropie de ei necruţătoarea moarte?

Pălăria: La TVR 1 a fost relatat cazul unui bătrân care a murit din cauza unei pălării. în timp ce acesta se plimba pe stradă, a trecut pe lângă un cilindru compresor care lucra la drum. O rafală de vânt i-a luat de pe cap pălăria (cu care se mândrea bătrânul), ducând-o sub cilindrul compresorului. Vrând s-o recupereze, a întins mâna după pălărie şi a căzut. Şoferul nu l-a văzut, pentru că utilajul se deplasa cu spatele şi cilindrul compresor i-a prins mâna şi apoi i-a zdrobit capul.

Numai în situaţii limită ne putem da seama cât de mult suntem robiţi de lucrurile materiale, care ne înfăşoară cu

mii şi mii de legături nevăzute. Oare nu este viaţa omului mai scumpă decât maşina, pălăria, casa, averea şi celelalte lucruri materiale şi nu putem dobândi în timp altele mai bune şi mai frumoase?

Ce s-ar întâmpla cu mulţi dintre noi care ne-am robit inima cu lucrurile materiale, dacă o calamitate (cutremur, inundaţie, incendiu etc.) ar fi anunţată cu câteva ore înainte prin mijloacele de radio şi televiziune? în mod sigur, datorită panicii şi a dorinţei de a salva cât mai multe bunuri materiale, ar fi mai multe victime decât în cazul în care nu am fi anunţaţi.

Super-maşina: Un mândru şi mare patron, care de *Dumnezeu nu se temea şi de om nu se ruşina* (Luca 18,2), şicare„rezolva" în cazul unor mari probleme totul, şi-a cumpărat o super-maşină. Aceasta rezista la impacturi frontale cu viteze de până la 190 Km/h. A asigurat maşina CASCO, pentru ca în cazul unor accidente să i se plătească daunele. Se deplasa cu viteze foarte mari, încât toţi pietonii şi ceilalţi participanţi la trafic fugeau din calea lui. Devenise un pericol public. Ce i se putea întâmpla? Maşina era foarte rezistentă, iar în caz de accident, i se plătea orice daună.

într-o zi, urcând la volanul maşinii împreună cu o „prietenă" şi umflat fiind de duhul mândriei şi al curviei, mergea cu 180 Km/h., ca să ajungă cât mai repede la un motel şi să petreacă. Pe şosea, la un moment dat, în faţamaşinii sale, se afla un autocamion TIR de 30 tone. Grăbindu-se şi vrând să depăşească, nu a observat că din faţă venea alt autocamion TIR. A revenit din nou pe banda sa, dar nu a mai putut frâna. A intrat sub remorca tirului şi aceasta l-a zdrobit de deasupra, turtind maşinaşi omorându-i.

Aici nu este discotecă: Eram de mai mult timp singur cu strana la sfintele slujbe. Se făceau, începând cu ora 5 dimineaţa, până la ora 10, toate slujbele: Miezonoptica, Utrenia, Canoanele, Ceasul I, Acatistul, Ceasul al III-lea,

Ceasul al VI-lea, Sfânta Liturghie şi pomenirea morţilor. După circa un an de zile, am rămas aproape fără de glas.

într-o zi, un doctor, mai puţin credincios, care asista la slujbă, făcându-i-se milă de mine, mi-a spus:

părinte, înregistrează slujbele pe casetă şi pune casetofonul să te mai odihneşti.

I-am explicat:

aici nu este discotecă. Noi, când citim şi cântăm, ne rugăm cu mintea şi cu inima şi Harul Dumnezeiesc vine în inima noastră, curăţindu-ne de păcate.

Cum se câştigă banii: Doi buni colegi de şcoală s-au despărţit pentru că unul dintre ei se mutase în Israel. Revenitîn concediu, în România, a mers la locul de muncă al bunului său prieten şi l-a întrebat: "Ce*faci aici?".* Celălalt prieten a răspuns: "*Muncesc, construiesc o casă casăcâştig bani! Dar tu ce faci?". „Eu, dacă aş munci, nu aş putea câştiga bani!"* Dumnezeu însă, a binecuvântat munca cinstită, *cu sudoarea feţeiîţi vei mânca pâinea ta* (Facerea 3,19). Tot ceea ce se câştigă necinstit este păcat. Dracul adună şi tot el risipeşte în păcate. Fiul armatorului grec Onasis a murit în accident de avion iar fiica a murit din cauza drogurilor, Iuda, din cauza iubirii de bani s-a lepădat de Hristos şi din ceata Sfinţilor Apostoli (Ioan 20,3).

SCLAVAGISM MODERN

A întrebat un mic afacerist:

(î): De ce, în vechiul regim comunist munceam mai puţinşiaveam mai mult?

(R): Este foarte simplu de explicat. Ca să te dotezi cu spaţii de producţie, aparatură, utilaje, maşini şi materiale, trebuie să împrumuţi din bancă. îţi faci anumite calcule,

187

împrumuţi şi porneşti cu treapta I-a de viteză să munceşti, însă cei care ne conduc, prin deciziile lor, măresc dobânzile şi fiscalitatea şi astfel, în loc să poţi achita împrumuturile, rămâi dator şi, ca să nu pierzi casa, pământul cu care ai creditat, trebuie să măreşti viteza de lucru, trecând în treapta a II-a. în timp ce guvernanţii lucrează în şedinţe învârtind hârtiile, asigurându-ne că peste 20 de ani va fi mai bine, cel care munceşte şi realizează valoare materială aleargă zi şi noapte mărind mereu viteza, Iată cum apare un nou tip de societate: sclavagismul modern, acceptat de bună voie. însă marii mamoni, care conduc şi speculează munca altora, îşi măresc câştigurile zi de zi.

MUNCĂ MULTĂ, BANI PUTINI

Prin anii 1930-1935, muncea un singur membru al familiei (soţul) şi, din câştigul realizat îşi construiau o casă şi trăiau bine soţiaşi patru copii. Mai mult, sâmbăta dădeau de pomană la săraci.

Astăzi, însă, muncesc toţi membrii familiei şi nu le ajung banii nici de mâncare. Iar acest lucru se petrece în condiţiile în care se lucrează mecanizat şi automatizat, cu utilaje, maşini şiroboţi. Prin muncă cinstită, cu sudoarea frunţii (Facerea 3,19), nu poţi câştiga prea mulţi bani într-o zi. Dacă însă te specializezi în inginerii financiare şi speculezi (furi) munca altora, printr-un act şi o semnătură, poţi câştiga sute de milioane de euro în câteva minute. Există astăzi oameni şiorganizaţii care deţin cea mai importantă parte a capitalului financiar şi conduc lumea. Astfel, prin jocul bursier al dolarului, având în vedere şidiferenţa între statele puternic industrializate şi cele slab dezvoltate, prin creşterea dobânzilor şi a impozitelor, nu numai că munceşti degeaba, dar poţi rămâne şi dator. în

188

cele două clădiri World Trade Center din S.U. A., care au fost alese de teroriştii arabi pentru a fi distruse, se făceau cele mai mari afaceri financiare şi bursiere. însă dolarii erau numai pe hârtie. Astfel, spun specialiştii, s-au pierdut peste 600 de miliarde de dolari, care de fapt erau numai speculaţi pe hârtii.

Când s-au întâlnit preşedintele George Bush senior cu prim-ministrul Japoniei, şi-au strâns mâinile, iar George Bush a căzut sub masă. Primul ministru al Japoniei i-a spus că este timpul ca americanii să nu mai speculeze la bursă, ci să creeze valoare prin muncă.

AFACERI

Frate, frate, dar brânza este pe bani: O doctoriţă romancă, stabilită în Grecia, care avea nevoie de bani, s-a gândit să facă afaceri cu medicamente naturiste. Pentru aceasta a studiat, a făcut planuri de afaceri, dar când a început, nu a reuşit. A întrebat pe părintele C.:

(î): Părinte, am vrut să fac afaceri cu medicamente naturiste. De ce nu am reuşit?

(R): Darurile sunt împărţite. Preoţii au darurile lor. Doctorii au darurile lor, profesorii au darurile

lor, agricultori au darurile lor, muncitori au darurile lor...

De aceea trebuie să vezi ce daruri ai primit de la Dumnezeu şi să le înmulţeşti. De unde ştii că ai nimerit calea unde este darul tău? Ai spor şi „zbori".

Dacă din mândrie vrei prea mult, nu te mântuieşti, sau dacă din lene, faci prea puţin tot nu te mântuieşti.

Dacă eşti doctor şi vrei să faci afaceri, cu timpul este posibil să nu mai respecţi jurământul lui Hipocrate.

189

Concurenţa, falimentul, datoriile la bancă, dorinţa de a avea lucruri deosebite, scumpe, bursa te dezumanizează. Ai 4-5 super-maşini[114]şi tot nu-ţi ajunge. Ai o vilă cu 20 de camere şi nu-ţi ajunge, deşi dormi într-un singur pat şi mănânci cu o singură lingură.

(Î): Cum mă dezumanizez?

(R): Obişnuindu-te să câştigi mereu şi cu orice preţ, bani şi lucruri, când vei avea de tratat un pacient, te vei întreba cât vei câştiga? Şi nu-l vei trata şi poate chiar va muri, pentru că alegi pe altul care îţi dă bani. Nu poţi să ai inimă de doctor şi de afacerist. Sunt deosebite.

IDEALUL LENEŞULUI ÎNVIAŢĂ

(î): Care este idealul în viaţă?

(R): Să aibă cap de neamţ, gât de rus şi să muncească ca românul.

Neamţul este renumit pentru raţiune, tehnică şi conştiinţa muncii. Tehnica şi războiul.

Rusul pentru rezistenţa la băutură şi mâncare.

Românul pentru fentarea muncii.„Noi nu ne temem de muncă, pentru că ştim foarte bine să ne ferim de ea".

Cuvintele reflectă şi duhul activităţilor. Românul spune: muuncesc! Vin de la muuncă! Am muuuncit!

Afacerile preoţeşti: După evenimentele din 1989, unii preoţi, pentru a-şi spori veniturile au început să facă afaceri: comerţ, benzinării, pensiuni, construcţii, gatere, bursă etc. Dar aceste afaceri produc sminteală în rândul

[114] Cumpără maşini cu sute de cai putere şi viteze 200-300 Km/hdeşi în România poţi să mergi cu 50-90 Km/h.

190

enoriaşilor, aduc în inima lor mult duh lumesc, nemaiavând timp şi energie să lucreze pentru mântuirea lor şi a enoriaşilor.

Activităţi mântuitoare pentru clerul ortodox sunt: predarea orelor de religie în şcoli, activităţi filantropice, magazine de colportaj bisericesc, editare de cărţi, pelerinaje la sfintele mănăstiri şi locurile sfinte, cantine sociale, cămine de bătrâni şi de copii etc.

Parohia săracă: La mănăstire a venit un părinte şi a spus:

Părinte Stareţ, am primit o parohie săracă, cu puţini credincioşi care vin la Biserică. Nu ştiu cum mă voi descurca. Cred că voi căuta alte posibilităţi de a câştiga bani.

Părintele Stareţ i-a spus:

să slujeşti în fiecare Duminică şi Sărbătoare Sfânta Liturghie, să faci Sfântul Maslu, Cateheze cu credincioşii, pelerinaje la Sfintele Mănăstiri, să predai orele de religie la şcoală, să spovedeşti şi să împărtăşeşti credincioşii, să faci sfinţiri de case, cununii, botezuri şi celelalte slujbe şiierurgii şi să vii în anul următor din nou aici la mănăstire.

După doi ani de zile, părintele a revenit la mănăstire cu preoteasa şi copilul zicând:

părinte Stareţ, am revenit după doi ani de zile, pentru că am fost foarte ocupat. Am făcut ce mi-aţi zis şi a început să învieze satul. Biserica este plină de credincioşi şi copii, am început construcţia unei Biserici mai mari şi a casei parohiale şi, slavă lui Dumnezeu, avem de toate.

părintele Stareţ i-a zis:

ai văzut? Slujitorii Sfintelor Altare trebuie să lucreze şi să se hrănească din via Domnului şi nu din buruienile afacerilor lumeşti.

Societatea de consum: Dacă, în trecut, bunurile de consum erau fabricate să reziste o perioadă lungă de timp, astăzi această perioadă s-a redus foarte mult. Spre exemplu,

191

o maşină Dacia 1300 sau un Mercedes 200 Cobra este în circulaţie şi astăzi, după mai bine de 40 de

ani de la data fabricării. Însă, nici o limuzină modernă fabricată în zilele noastre nu este rentabil s-o menţii în circulaţie, şi nici nu rezistă o perioadă atât de mare de timp.

Realizând o superproducţie de maşini, fabricanţii sunt nevoiţi să atragă cumpărătorii prin oferte *„avantajoase"* de achiziţionare: rate, leasing, pe o perioadă de 5-10 ani. însă, când reuşeşti să scapi de datorii, trebuie să cumperi altă maşină nouă, pentru că piesele de schimb şireparaţia sunt foarte costisitoare şi nu este rentabilă investiţia.

Rata de cumpărare a unei limuzine noi este mică şi este rentabil să cumperi o maşină nouă, vânzând după 3-4 ani maşina pe care o ai la un centru second-hand pentru 25 din preţul cu care ai cumpărat-o. Cu aceşti bani plăteşti acontul şi cumperi în leasing o altă maşină nouă, mai performantă.

Apoi trebuie să-ţi cumperi o locuinţă şi s-o dotezi cu produse electrocasnice: maşină de spălat, frigider, televizor, etc, care, la fel, sunt fabricate să reziste o perioadă scurtă de timp, iar când reuşeşti să le achiţi trebuie să cumperi altele noi pentru că nu este rentabil să le repari.

Oferta, fiind mare şi pentru toate buzunarele, produsele cumpărate fiind în leasing, nu sunt ale tale şi le poţi pierde până nu achiţi şi ultima rată. Iar după 5-10 ani, când ai reuşit să le achiţi, trebuie să cumperi altele noi pentru că nu este rentabilă reparaţia. Ajungi astfel un sclav modern stresat şineliniştit, care aleargă zi şi noapte după bani şi lucruri materiale, nemaiavând vreme să mergi la Biserică şi să te îngrijeşti de cele veşnice.

Dumnezeu va îngădui să vină Antihrist cu trei ani şi şase luni înainte de sfârşitul lumii, ca să ne despătimim de toate aceste lucruri lumeşti. Dacă până atunci tot omul

trage nădejde că nu va muri în clipa următoare, deşi nu are nici o certitudine în această privinţă, când va veni Antihrist, în mod sigur nu vor mai fi decât trei ani şi jumătate până la sfârşitul lumii.

De aceea îngăduie Dumnezeu venirea lui Antihrist ca să ne dezrobească de lucrurile lumeşti şi să ne ia aceste bunuri şi conforturi care ne îndepărtează de Dumnezeu.

Dar şi cei care, robiţi de bunurile lumeşti, se vor lepăda de Dumnezeu şi vor fi pecetluiţi de Antihrist, tot nu vor avea parte de ele.

Salvarea noastră din aceste ispite este să avem o viaţă liturgică, să ne întărească Harul Dumnezeiesc, să putem rezista cu ajutorul lui Dumnezeu la aceste încercări şi să alegem şi să moştenimviaţa cea veşnică.

Altfel, robiţi de lume şi de păcate, vom sta la coadă ca să fim pecetluiţi de slujitorii lui Antihrist.

Vremurile de apoi: Bătrânii spuneau că, în vremurile de apoi, ziua va fi cât ceasul, luna cât săptămâna, iar anul cât luna. Acum este ziuă, îndată este noapte, acum este iarnă şi nici nu ai observat că a trecut iar toamna. Ne aleargă dracii şi slujitorii săi spre cele materiale, păcătoase şi trecătoare. Timpurile pe care le trăim sunt resimţite de oameni într-un mod dramatic. Este o continuă sclavie şi alergare către cele materiale, dar în fapt este o înrobire ascunsă care leagă pe om de cele lumeşti. Dacă aceiaşi oameni s-ar ocupa de cele duhovniceşti, li s-ar părea că ora este lungă cât ziua. Cât de greu trece pentru un om lumesc o zi de suferinţă sau de post negru sau o noapte de priveghere şi de rugăciune! Sau dacă îl luptă diavolul o oră întreagă!

Rezolvare necreştinească: Cuviosul PaisieAghioritul spunea că în Grecia, într-un oraş, datorită secetei, edilii au luat decizia să aducă instalaţii care costau milioane de dolari pentru ca să facă apă potabilă din urină.

Însă era creştineşte şi mai uşor să postească şi să se roage ca Dumnezeu să dea ploaia cea binecuvântată.

Bani, bani şi iar bani: La mănăstirea V, un patron a cerut binecuvântarea stareţei, să deschidă în parcarea mănăstirii un magazin mixt. Pentru aceasta, el plătea o chirie lunară. Cum mănăstirea are nevoie tot timpul de bani, a obţinut aprobările necesare şi a deschis magazinul, angajând cu binecuvântarea stareţei, ca gestionară, o maică care a fost înainte de a veni în mănăstire vânzătoare. Toate erau bune, maicii i se plătea impozitele, vechimea, asigurările medicale, iar 50 Din salar era donat mănăstirii. Dar a urmat curvia cu duhul, gândurile bune şi apoi păcătoase, dorinţele păcătoase, justificările... Apoi au căzut în păcat, maica născând trei copii.

DUHUL AFACERILOR

A întrebat un credincios pe părintele Paisie:

părinte, am venit la Mănăstire ca să mă rog pentru a reuşi în afaceri. Sunt în tratative să închei un

contract de export de 10000000 euro, în condiţii avantajoase. Am mai avut şi alte oferte asemănătoare, însă când să finalizez contractele am avut tot felul de ispite şi le-am pierdut. Merg la Biserică şi particip la *Sfânta Liturghie în* fiecare sărbătoare, ţin posturile, mă spovedesc şi fac milostenie. Vinerea dimineaţă merg la Mănăstirea Cernica, la Sfântul Maslu, unde părintele Ilarion Argatuciteşte Moliftele Sfântului Vasile cel Mare. Am avut mai multe oferte de afaceri, dar nu am reuşit să le finalizez. Cred că dacă aş avea mai mulţi bani, voi face mai multă milostenie şi voi ajuta mai mult Biserica şi pe credincioşi.

Părintele i-a răspuns:

194

eu nu cred că vei face mai multă milostenie. Se poate constata că, de aproape două mii de ani, cei care au mai mulţi bani fac milostenie puţină sau chiar deloc.

Din cauza iubirii de sine şi a iubirii de arginţi, omul, dacă are o casă, vrea alta mai mare, dacă are o maşină, vrea alta mai modernă, dacă are o garnitură de mobilă vrea alta mai scumpă, dacă are o fabrică, vrea să se extindă şi apoi să facă alta etc. Deşi ar putea să trăiască foarte bine şi până la adânci bătrâneţi şi cu ce are. Cât despre milostenie, nici nu poate fi vorba, pentru că el vrea să se înnoiască mereu şi trebuie să facă credite, fiind dator tot timpul. Datorită efortului psihic pe care îl face şi a lipsei banilor, ajunge la stări de deznădăjduire sufletească. Dacă nu ascultă de duhovnic şi face afaceri care nu sunt binecuvântate de Dumnezeu, va ajunge în situaţii limită de deznădejde şi diavolii îl vor împinge la păcate, astfel încât să-l despartă de trupul Tainic al lui Hristos biserica Ortodoxă şi să-l unească cu duhul lui Antihrist. Adică va ajunge să se închine şi să slujească diavolilor.

Cei săraci fac milostenie mai multă la Biserică decât cei bogaţi. Banii câştigaţi peste măsură, fără sudoarea feţei (Facerea 3,19) după cum a binecuvântat Dumnezeu pe Adam după alungarea din Rai, sunt adunaţi cu ajutorul diavolilor, care apoi nu te lasă să faci milostenie ca să-ţi ierte Dumnezeu din păcate. Creştinul, prin muncă cinstită, poate câştiga într-o zi o sumă mică de bani. Cei cărora le ajută diavolii pot câştiga însă foarte mulţi bani. La cei care s-au îmbogăţit prin înşelăciuneşispeculaţii, partea de câştig care ar trebui s-o dea milostenie i-o contabilizează diavolii, care apoi îi fac tot felul de planuri pentru a-i satisface iubirea de sine (să-şi cumpere altă casă, altă maşină, să facă petreceri şi desfrânări, etc.). Prin afacerile făcute cu ajutorul diavolilor, vor veni asupra ta păcatele celor pe care i-ai înşelat şinedreptăţit.

195

Duhul iubirii de arginţi luptă pe om ziua şi noaptea, ca să dobândească ceea ce n-are, spre a înmulţi ceea ce are. Lacomul este întotdeauna întristat de ceea ce n-are şi este totdeauna nesăturat de ceea ce are. Slujind acestui idol, omul îşi petrece toată noaptea cu socoteli, iar ziua se chinuie la negustorii, străbătând lumea în lung şi-n lat şi cugetând tot timpul ce ar mai putea câştiga. Un singur lucru nu socoteşte: pierderea sufletului său. Iubirea de arginţi este cursa cea mai măiastră prin care diavolul pierde pe oameni. Omul, odată prins de acest diavol, cu greu va scăpa. Motivul principal este că cea mai mare parte a averii sale este adunată cu lăcomie, nedreptate şi cu ajutorul diavolilor. Iar nedreptatea nu se iartă, dacă nu se întoarce înapoi lucrul câştigat pe nedrept. De aceea, lacomul rămâne până la moartea sa prins în lanţurilediavoleşti.

După aceasta, lacomul cade în multe pofte, lipsite de judecată şi pierzătoare de suflet (desfrânare, beţie, sodomie, jocuri de noroc etc.). Dar ale cui vor fi bogăţiile pe care le-a adunat? într-un cuvânt, aceste bogăţii le-a adunat cu ajutorul diavolilor. Prin urmare, tot diavolul le va risipi sau înmulţi prin moştenitori, ca să se închine şi să slujească altor idoli diavoleşti. Duhul diavolesc care l-a ajutat să adune bogăţiile sale şi care este adevăratul stăpân al unui astfel de afacerist şi al bogăţiilor lui nu-l lasă să facă milostenie, ca să nu-i ierte Dumnezeu păcatele şi să se mântuiască. Din păcate, pentru că nu cere ajutorul lui Dumnezeu şi nu se împărtăşeşte cu harul dumnezeiesc prezent în *Sfintele Taine,* în rugăciune şi în milostenie pentru a-şi curăţi sufletul de păcate, diavolii îl împing la păcate din ce în ce mai mari: hoţie, desfrânare, sodomie, crime...

Să mai ştii că afacerile se fac cu ajutorul lui Dumnezeu sau cu ajutorul diavolilor. Iar banii au duhul de unde provin.

196

Iar aceste duhuri diavoleşti pe care le vei primi odată cu banii câştigaţi prin afaceri, ce nu sunt binecuvântate de Dumnezeu, te vor lupta cu duhurile de beţie, de desfrânare, de vicleşug, de hoţie etc.

Noi, prin ceea ce facem în viaţă, trebuie să ne apropiem, clipă de clipă, de Dumnezeu. în caz

contrar, duhul diavolesc ne va îndepărta la fel clipă de clipă de Dumnezeu.

Dumnezeu nu-ţibinecuvintează această afacere, pentru că necesită un mare volum de muncă. Iar mintea, inima şi celelalte puteri sufleteşti ale tale nu vor putea şi nu vor mai avea timp să slujească lui Dumnezeu şi te vei îndepărta de Biserică, căzând în păcate din ce în ce mai mari. Să mai ştii că cei mai mulţi*„străini"* fac afaceri cu ajutorul diavolilor. Astfel, când mergi la biserică şi te rogi, diavolii cu care aceşti oameni fac afaceri nu vor mai veni la tine ca să încheie contracte *„avantajoase".* Să ţii minte toată viaţa ta că, atunci când vei muri, vei lua cu tine numai păcatele şi faptele bune pe care le-ai făcut şi te vei înfăţişa la înfricoşata Judecată a lui Dumnezeu cu ele. Iar copiii şi neamurile, în scurt timp, îţi vor risipi toată averea[115].

Dacă te prinzi în această spirală a afacerilor, la început, vei munci din greu să faci o mică făbricuţă. Dacă această afacere va reuşi, vei obţine profit pe care îl vei investi cumpărând spre exemplu un hotel. Aici vei face alte investiţii, împrumutând bani din bancă. Alţi bani, alte chinuri. Şi mai rău este când depind alţii de tine. Continuând tot aşa nu vei mai avea timp să te îngrijeşti de suflet şi nici de soţie şi de copii.

Un astfel de patron mi-a spus:

părinte, n-am voie nici să mor, sunt plin de datorii şi-mi rămân copiii şisoţia pe drumuri.

[115] Fiul miliardarului grec Onassis a murit în accident de avion, iar fiica a murit drogată.

197

A întrebat un creştin:

dar cum să procedez, părinte, ca să-mi câştig existenţa şi să trăiesc creştineşte? Ce afaceri ar trebui să fac?

Părintele i-a răspuns:

cea mai mare afacere a ta este să-ţimântuieşti sufletul şi să ajungi în împărăţia Cerurilor. Nu reuşim în afacerile noastre, pentru că nu ne rugăm lui Dumnezeu şi nu primim *darul Duhului Sfânt,* nu întrebăm duhovnicul şi nu ispitim să vedem dacă este voia cea sfântă a lui Dumnezeu în afacerile pe care vrem să le facem. Gândeşte-te, pentru început, la o afacere de mici proporţii, care necesită bani puţini (să nu fii nevoit să faci împrumuturi), într-un domeniu în care eşti calificat şi ai mai lucrat, ca să oferi produse de calitate la preţuri mici. Să lucrezi cu un număr mic de persoane şi care să fie credincioase, ca să ai timp să mergi la Biserică în Duminici şi sărbători, să posteşti şi să faci milostenii. Când ai timp, să mergi la mănăstiri şi să participi la slujbe, să dai pomelnice ca să fii pomenit cu familia ta şi cei care lucrează împreună cu tine în fiecare zi, la *Sfânta Liturghie.* Iar îngerul lui Dumnezeu îţi va aduce *darul dumnezeiesc şi*îţi va binecuvânta munca şi familia ta. Pentru că, dacă vei fi angajat la un patron mai puţin credincios, în mod sigur vei avea ispite, când vei vrea să mergi la Biserică.

îmi spunea o fată că patronul la care lucrează n-o lasă să meargă la Biserică şi o pune să lucreze în timpul sărbătorilor religioase, dar dimineaţa, înainte de a merge la serviciu, ea trece pe la Biserică, se închină şiplăteşte pomelnice. Dumnezeu o binecuvintează şi îi împlineşte cererile cele mântuitoare, pentru că ştie că nu din vina ei lipseşte la *Sfânta Liturghie.* Apoi, când intră în fabrică, patronul, care este necredincios, e plin de mânie şi luptat de diavoli şi îi face tot felul de necazuri. însă ea se smereşte şi rabdă şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, biruieşte toate ispitele.

198

Creştinul i-a spus părintelui:

părinte, m-am gândit să fac pâine şi produse de patiserie, dar parcă nu-mi vine să cred că voi reuşi. în Capitală sunt multe brutării particulare. Cum aş putea să-mi vând produsele, având în vedere concurenţaaşa de mare? De unde ştiu eu că la un magazin, în care sunt peste 100 de sortimente de pâine, la preţuri şi calităţi asemănătoare, cumpărătorul va alege şi va cumpăra pâinea pe care o produc?

Părintele i-a răspuns:

pâinea ta, deşi ca materie va fi asemenea cu celelalte, va avea ceva în plus: *darul şi binecuvântarea lui Dumnezeu.* Va fi mai bună atât pentru trup cât şi pentru suflet. Darul lui Dumnezeu, care va lucra prin tine, pentru că ai fost la Biserică, te-ai spovedit, te-ai împărtăşit, ai făcut milostenii la săraci şi ai ajutat la construcţiaşi întreţinerea de biserici, de orfelinate, de cămine de copii şi de bătrâni, îţi va binecuvânta munca şi produsele tale, rodurile muncii tale. Acest lucru este adevărat pentru orice muncă conformă moralei creştine.

Dumnezeu vrea ca, prin ceea ce faci, să te mântuieşti tu şi familia ta şi cei care lucrează în făbricuţa ta şi cei care consumă produsele tale. O să ai ispite de la diavolii care lucrează prin oamenii păcătoşi, dar cu ajutorul lui Dumnezeu vei reuşi. Pentru că dacă *„Dumnezeu este cu noi, cine este împotriva noastră?".*

DUHUL LUMESC ŞI DIAVOLESC AL AFACERILOR

Un creştin a început o afacere cu o agenţie imobiliară. După o perioadă de timp prosperă, în care uitase de Dumnezeu şi de suflet, cu toate eforturile făcute, a dat faliment. Dar pentru că a pus mult suflet şi inimă în aceste

lucruri materiale, s-a îmbolnăvit psihic. A rămas, însă, cu atâta avere cât a reprezentat munca lui cinstită.

în general, în afaceri nu este astăzi nimic sfânt şi duhul lumesc şi diavolesc al afacerilor iau locul lui Dumnezeu din inima noastră. De aceea Dumnezeu, creştiniloradevăraţi, nu le îngăduie afaceri de mari proporţii. în orice facem trebuie să avem binecuvântarea lui Dumnezeu, răbdare şi să ne lăsăm conduşi de voinţa dumnezeiască.

Dumnezeu nu binecuvintează la creştiniiadevăraţi decât munca cinstită (Facerea 3,17). Şi oare câţi bani poate câştiga astăzi, într-o zi, un creştin care munceşte efectiv?

Câţiva români emigraţi pentru un trai mai bun în S.U.A. au zis preotului: *„Părinte, ai venit să ne strici afacerile cu rugăciunile tale? Dacă aveam nevoie de rugăciuni rămâneam în România!".*

RĂZBOAIELE

CAUZELE RĂZBOAIELOR

(î): Care sunt cauzele războaielor?

(R): Sfântul Apostol Iacob, inspirat de Duhul Sfânt, spune: *De unde vin războaiele şi de unde certurile dintre voi? Oare, nu de aici: din poftele voastre care se luptă în mădularele voastre?* (Iacob 4,1).

Cei care conduc lumea vor să facă pace, dar fără Dumnezeu. Strigă: Pace! Pace! Pace! Dar ca să mai desfrâneze, să mai bea...

Toţi oamenii greşesc cu gândul, cu cuvântul, cu fapta, cu voie şi fără voie, adică mor duhovniceşte. Dar Dumnezeu ne-a dat posibilitatea să oprim căderea, curăţindu-ne cu Harul Dumnezeiesc prezent în SfinteleTaine (Spovedanie, Sfânta împărtăşanie, Sfântul Maslu...). Dacă nu facem acest lucru, Dumnezeu, Care nu face rău, va îngădui curăţirea prin focul războiului, prin potop, cutremure...

Marea problemă cu lumea păcătoasă este că toţi au dreptate. Şi atunci ne războim şi omorâm pentru dreptatea păcătoasă a fiecăruia. Dar ceea ce contează sunt: mântuirea, dreptatea lui Dumnezeu, iertarea, dragostea, mila, întrajutorarea, pregătirea pentru înfricoşata Judecată. Soluţii pentru pace sunt. Dar cei care conduc lumea trebuie să aibă frică de Dumnezeu, de judecata lui Dumnezeu, de pedeapsă şi să negocieze, să cedeze fiecare pentru că

importantă este mântuirea. Dar dacă contează doar banul, averea, păcatele, ajungem la război.

MÂNDRIA CAUZA RĂZBOAIELOR

Un Avva a spus că sfârşitul lumii va fi asemenea cu doi oameni puternici, care vin din sensuri opuse, deasupra unei prăpăstii adânci, pe o punte îngustă. însă, din mândrie, nici unul nu vrea să se smerească şi să se retragă, făcând loc celuilalt. Se vor lupta şi vor cădea amândoi în prăpastie.

(î): Care sunt marile probleme actuale cu care se confruntă omenirea?

(R): Marile probleme actuale cu care se confruntă omenirea sunt:

Noua Ordine Mondială. După cel de al II-lea Război Mondial s-au stabilit graniţele, zonele de influenţă militare, de comerţ...

Echilibrul a fost dat de armele nucleare, rachetele balistice intercontinentale cu focoase nucleare.

Preşedintele Ronald Reagan a avut iniţiativa de a muta războiul în cosmos: războiul stelelor scutul antirachetă. U.R.S.S., neavând finanţe şi tehnologii, a trebuit să cedeze, să desfiinţeze Pactul de la Varşovia şi C.A.E.R.-ul, cu condiţia ca Ucraina şi Moldova să nu devină membre N.A.T.O.[116].

[116] O rachetă NATO din Germania sau Polonia ajunge într-o oră la Moscova şiruşii au timp să o intercepteze, iar dacă vor fi instalate baze de rachete în Ucraina, la răsărit, le trebuiesc rachetelor 15

minute şi nu mai au timp ruşii să le intercepteze. De asemenea un atac cu trupe terestre din Ucraina în Rusia este mult mai rapid. Stalin, întrucât a avut probleme cu nemţii care au invadat URSS şi în patru luni au ajuns la 30 km de Moscova, a făcut aceste enclave în Ucraina, Moldova, Georgia, unde a strămutat populaţia autohtonă şi a adus populaţie rusească. Lugansc, (Odesa,Transnistria, Abhazia, Osetia...).

202

în acest caz, rachetele N.A.T.O., se apropie prea mult de Moscova şi nu vor mai putea fi interceptate.

Sistemul capitalist s-a dovedit mai bun din punct de vedere economic, şi pentru a menţine nivelul de trai al populaţiei era nevoie de noi pieţe de desfacere, intrând în zona de influenţă a Rusiei.

Noua Ordine Mondială prevede ca Rusia să piardă Ucraina şi Moldova, care vor trece la Europa, Siberia, care va trece la China, şi republicile Caucaziene, cu importante zăcăminte de petrol şi gaze. Or, Rusia, având a doua armată din lume, cu peste 16000 rachete cu ogive nucleare şi bombe cu fuziune nucleară, nu va ceda fără război.

A doua mare problemă **este reducerea populaţiei.** Cei care conduc lumea vor să reducă populaţia, de la 7,3 miliarde în anul 2015, la 500000 milioane-1 miliard.

Prorociile arată că în timpul celui de al III-lea Război Mondial, vor muri două treimi, deci vor rămâne 2, 3 miliarde de oameni. Iar pentru a nu a avea probleme cu îngropatul şi bolile, vor folosi arme nucleare cu neutroni, care distrug numai ce este viu.

Acesta este Războiul celor 7 puteri: Rusia şi China contra N.A.T.O. (SUA, Anglia, Germania, Franţa, Japonia), pentru Poarta Europei, Dardanele. Sfântul PaisieAghioritul spune că va fi un conflict între Grecia şi Turcia şi va interveni Rusia, care, printr-un război fulger, va ocupa Turcia strâmtorile Dardanele şi Bosfor,[117] omorând o treime din populaţie, o treime va fugi, iar o treime se va încreştina. Apoi ruşii vor ocupa Iranul şi vor ajunge până la Ierusalim.

[117] Napoleon spunea: “Cinestăpâneşte strâmtorile, stăpâneşte lumea". Prin Dardanele vor trece conductele de petrol şi gaze pentru Europa şi de asemenea vapoarele cu mărfuri. Principalul transport se va face pe apă, fiind cel mai economic.

203

N.A.T.O. le va da termen să se retragă, timp de 6 luni, apoi va începe cel de-al III-lea Război Mondial, care va dura încă trei ani. Rusia, care are un venit de 2000 miliarde de dolari, nu va putea lupta cu armament clasic cu ţările membre N.A.T.O., care au un venit de 40000 miliarde de dolari, şi va folosi în final arma nucleară declanşându-se războiul nuclear.

Aflând despre vedenia părintelui arhimandrit Ilarion Argatu, înclin să cred că este vorba în primul rând de atac cu arme nucleare cu neutroni care distrug numai viaţa. Acestea au o precizie foarte mare şi rază de acţiune limitată la 25 Km. Nu poluează radioactiv şi cred că se urmăreşte, reducerea selectivă a populaţiei de la 7,3 miliarde, la 0,5-1 miliard, după cum scrie într-o lespede de piatră, într-un templu unde se închină cei care conduc lumea. Planurile sunt făcute de mult timp, dar nu îngăduie încă Dumnezeu, pentru pocăinţa şi faptele bune ale unor oameni.

VEDENIA PĂRINTELUI ARHIMANDRIT ILARION ARGATU

„Am văzut o jumătate de Bucureşti sub dărâmături şi o jumătate în picioare, dar pustiu şi gol, fără oameni. Pe străzi erau maşini de tot felul, care mai de care mai frumoase, mai luxoase, dar fără oameni. Puteai să alegi pe care vroiai. Nimeni nu era şi nimănui nu-i trebuia. Am văzut oraşe şi sate pustii, câmpii verzi, dar pustii. Am intrat într-o casă să mă dumiresc, dacă este cineva acasă. Nimeni. Pe aragaz, încă mai fierbea ceaunul cu mămăligă, masa era aranjată. Jos, lângă aragaz, un şorţ şi haine femeieşti, semn că a prins-o moartea pe femeie făcând mâncare, iar pe scaune şi spătare haine bărbăteşti şifemeieşti, semn că stăteau la masă. M-am mirat şi eram stupefiat de acea linişte

204

ca de mormânt şi de acel pustiu. începând de la Galaţi şi până în nordul Moldovei, nu ştiu dacă am întâlnit vreo şapte oameni de toţi, aşa de rari şi de departe erau unii de alţii, poate la sute de kilometri. Toţi erau îmbrăcaţi în haine albe, semn că numai atâţiadrepţi s-au găsit printre oameni când s-a produs cataclismul. Am văzut până în Rusia. Până la Moscova, nu ştiu dacă or fi fost şapte oameni pe care i-am întâlnit şi aceia erau în haine albe. Pe aici locurile erau arse, de parcă ar fi dat cineva foc la munţi şi la câmpii, şi clădiri dărâmate ca la cutremur"[118].

în anul 1992, fratele M.L. a mers la Mănăstirea Cernica şi a intratîn chilia Părintelui Ilarion Argatu. Erau mai mulţi credincioşi, iar părintele a spus cu voce tare:

când vine prigoana, să fugi în munţi!

Fratele nu ştia cui i s-a adresat Părintele. Acesta însă s-a uitat la el şi a spus:

ai auzit ce am spus? Când vine prigoana, să fugi în munţi!

Poate este vorba de prigoana financiară, care va veni asupra monahismului ortodox. Vor impune taxe şi impozite, obligativitatea angajării tuturor monahilor, pe care puţine mănăstiri, schituri şi parohii îi vor putea angaja şi atunci vor fi închise.

De ce să fugim în munţi? Munţii ne apără de efectele armelor nucleare, radiaţii, lumină, căldură, neutroni...

Tot fratele M.L. mi-a spus că l-a auzit pe I.I., când era preşedinte afirmând că România va avea, nu peste mult timp, o populaţie de cel mult 8 milioane de locuitori.

în anul 1993, am vorbit cu un general de armată, căruia i-am spus de prorocirile SfinţilorPărinţi în legătură cu cel de-al III-lea Război Mondial. Acesta mi-a spus:

[118] Pr. Argatu V. Ioan, 486 răspunsuri duhovniceşti la întrebările credincioşilor, ale Părintelui Arhimandrit Ilarion Argatu, Ediţia a II a, Editura MILA CREŞTINĂ, 2007, p. 202.

studiile noastre strategice în legătură cu un posibil Război Mondial ne arată că va începe de la arabi.

Iată că lumea arabă a început să se revolte cu consecinţe grave pe plan mondial. Statul Islamic, teroriştii, migraţiapopulaţiei musulmane spre Europa. în Europa sunt peste 17 milioane de musulmani. Iar şcoala o fac la nivelul anilor 700.

Ce este de făcut? Lumea se curăţă de păcate cu ajutorul Harului Duhului Sfânt prezent în Sfintele Taine. Altfel, oamenii păcătoşi se înmulţesc şi Dumnezeu îngăduie pedeapsa: cataclisme, inundaţii, incendii, războaie, etc. Să ne pregătim, să postim, să facem milostenie, să iertăm, să ne spovedim, cu binecuvântarea duhovnicului să ne împărtăşim şi să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ierte, să ne păzească şi să ne mântuiască. Dumnezeu este prezent şi-n război. Viaţa şi moartea sunt în mâinile lui Dumnezeu.

CURSA ÎNARMĂRILOR

Americanii au experimentat bomba cu fisiune nucleară şi apoi au trimis două bombe cu **fisiune nucleară** la Hiroşimaşi Nagasaki, omorând în câteva fracţiuni de secunde peste 200000 de oameni.

U.R.S.S a experimentat la 30 octombrie 1961 în arhipelagul NovaiaZemlea, o bombă cu **fuziune nucleară** RDS 220, de 27 tone.

Explozia a fost echivalentă cu 3000 de bombe tip Hiroşima.„Ciuperca" s-a ridicat la 64 Km, a avut di ametru de 30-40 km, lumina a fost văzută de la 1000 km, unda de şoc a înconjurat pământul de 3 ori, comunicaţiile au fost întrerupte pe pământ timp de o oră. Oamenii aflaţi la 100 km de epicentru au suferit arsuri de gradul III. Explozia a putut fi văzută şi simţită până în Finlanda, spărgând

geamurile. Căldura s-a simţit până la 270 km. Şocul seismic a măsurat 5-5,25 grade pe scara Richter. Puterea degajată în cele 39 nanosecunde ale exploziei a fost de aproximativ 1,4 din puterea Soarelui.

în anul 2014 Rusia avea peste 2500 de rachete cu ogive nucleare. La fel şi SUA. Printre altele, Rusia are rachete Satan cu 10 ogive nucleare şi în anul 2014 au realizat racheta „Mai Satan decât Satan" cu 12 ogive nucleare.

Pentru programul de proiectare şi fabricare a avionului militar F 50 SUA a cheltuit 1320 de miliarde, iar pentru toate autostrăzile, 230 de mii de miliarde. Câte mii de spitale, şcoli, facultăţi, cămine de bătrâni şi de copii s-ar fi putut construi cu dolarii folosiţi pentru înarmare! Folosiţi în cercetare ar fi dus la eradicarea multor boli, rezolvarea crizei alimentare, a poluării, a apei, crearea de locuri de muncă...

VIAŢAŞIMOARTEA SUNT ÎN MÂNA LUI DUMNEZEU

în timp de pace şi în timp de război, în lume, în închisori şi pe front tot Dumnezeu conduce. El hotărăşte cine trăieşte şi cine moare.

După atacul terorist din 11 sept 2001 de la turnurile gemene din World Trade Center, aeroporturile nu erau foarte bine dotate pentru controlul antitero, şi un terorist a reuşit să urce în avion. în timpul zborului, când încerca să cupleze cele două explozive de plastic aflate pe tocurile pantofilor, femeia care stătea alături pe scaun a strigat şi a fost imobilizat.

în luna august 2014, un terorist marocan aflat într-un tren de mare viteză din Franţa, avea la el un

pistol automat şi 300 de gloanţe. S-a ridicat de pe scaun şi a armat,
207
vrând să tragă în călători. Dar Dumnezeu, Care cunoaşte gândurile oamenilor, a rânduit să fie în spatele lui doi militari americani îmbrăcaţi civil, aflaţi în concediu. Aceştia, auzind zgomotul armării pistolului automat, s-au ridicat şi l-au imobilizat. Au fost răniţi numai doi călători.

În timpul celui de al II-lea Război Mondial, credincioşii ortodocşi din Iaşi s-au rugat Sfintei Paraschiva să-i apere. în municipiul Iaşi nu au fost lupte. Credincioşii spuneau că vedeau noaptea pe Cuvioasa Paraschiva care le apăra oraşul.

Sovieticii au lansat din avion trei bombe ca să distrugă Catedrala Mitropolitană din Iaşi. Cele trei bombe au căzut în partea dreaptă a Catedralei, dar nu au explodat.

în timpul celui de al II-lea Război Mondial, când a fost bombardată Londra de către nemţi, cu Rachetele V1 şi V2, fiica unei femei în etate, care se aflau într-un bloc la etajul al III-lea, nu a vrut să coboare în adăpost când s-a dat alarma. A zis mamei sale, care era bolnavă şi nu se putea deplasa:

mamă, rămân cu tine şi să ne rugăm lui Dumnezeu!

O rachetă a venit şi a secţionat blocul lor, dar apartamentul, în care se aflau şi se rugau mama şi fiica, nu a fost afectat.

GHERONDA IOSIF VATOPEDINUL

Pelerinaj cu Icoana Vitamarisa: în marţea din Săptămâna Luminată, la Mănăstirea Vatopedu din Sfântul Munte Athos, am mers în pelerinaj cu Icoana Vitamarissa pentru binecuvântarea lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului.
208

Cei peste 300 de pelerini din toată lumea ortodoxă, au ajuns şi la chilia lui GherondaIosif Vatopedinul, unde discutam între noi şi nu se auzeau rugăciunile preoţilor. GherondaIosif a început să se roage, coborând mintea în inimă şi Harul Dumnezeiesc s-a pogorât peste noi. Era o pace şi o bucurie dumnezeiască de parcă ne aflam în Cer. Nimeni nu mai vorbea, uimiţi fiind de această prezenţă a Harului Dumnezeiesc în inimile noastre. Rugăciunile preoţilor se auzeau foarte clar.

Apoi, am mers în pelerinaj cu Icoana Vitamarisaşi la sediul poliţiei[119]. Preoţii citeau rugăciunile de binecuvântare, dar sutele de pelerini vorbeau între ei. Atunci, şefulpoliţiei a scos revolverul şi a tras cinci gloanţe în sus. Mulţimea pelerinilor a tăcut câteva clipe. După ce au înţeles ce se petrecuse, a început din nou gălăgia. Astfel este şi cu pacea care se face după războiul armelor. Durează câţiva ani, apoi, după ce raporturile de forţă se schimbă, începe mai puternic.

PACEA SOCIALĂ

(î): De ce sunt oamenii aşa de răi în zilele noastre?

(R): În om sunt de fapt doi oameni: omul cel vechi fiara, omul instinctelor, iar prin Sfântul Botez se naşte omul cel nou (Ioan 3,5; II Corinteni 5,17).

Dacă creştinul se despătimeşte cu ajutorul Harului Dumnezeiesc prezent în Sfintele Taine şi faptele bune creştine (rugăciune, post, milostenii...), atunci el devine mai curat, mai bun, mai smerit, mai răbdător. în general se petrec cele contrare. Copilul, de mic fiind educat greşit

[119] Fiecare mănăstire grecească are mari bogăţii şi valori religioase (Icoane Făcătoare de minuni, Sfinte moaşte) şi au un post de poliţie care le asigură paza.
209
din punct de vedere creştinesc, se va împătimi, omul cel nou se va micşora, iar omul cel vechi, fiara din el, se va dezvolta. De aceea azi, prin libertăţile acordate păcatelor, sunt crime, violuri, pedofilii şi alte mari păcate de neconceput pentru o fiinţă umană.

(Î): Ce se poate face?

(R): în primul rând, de limitat şi chiar anulat anumite libertăţi ale păcatelor. Apoi educaţiacreştin-ortodoxă a copiilor. Altfel, ar trebui să fie omul şi jandarmul. Dar ce facem dacă şi jandarmul este împătimit pentru că a fost educat greşit din punct de vedere creştinesc?
210
TEMBELIZORUL

TEMBELIZAREA CREŞTINILOR-ORTODOCŞI

(î): Părinte, de ce sunt prezentate la televizor reclame şi filme păcătoase (desfrânări, sodomii, gomorii, violuri, crime...)?

(R): Toate posturile private de televiziune se finanţează, în special, prin reclamele comerciale

transmise, iar încasările pentru reclame prezentate se fac în funcţie de numărul de telespectatori care vizionează postul de televiziune respectiv, stabilit prin sondaje de opinie. De aceea se urmăreşte ca emisiunile transmise să fie vizionate de un număr cât mai mare de telespectatori. Cu cât încasările pentru reclame vor fi mai mari, cu atât vor creşte şi salariile celor care lucrează la posturile de televiziune şi profitul.

Acesta este motivul principal pentru care emisiunile televizate sunt realizate după poftele şi păcatele telespectatorilor, ca să se înregistreze o audienţă cât mai mare. Şi deoarece creştinii s-au obişnuit ca, după o zi de lucru, să se relaxeze în pofte şi păcate (mâncare, băutură, fumat, desfrâu), televiziunea le va oferi din plin aceste lucruri, asigurându-şi astfel finanţarea.

(î): Care sunt consecinţele?

(R): Datorită impactului pe care îl are televiziunea, odată cu trecerea timpului, mulţi creştini se vor îndobitoci

(Psalm 48, 12), conducându-se după pofte şi păcate. în schimb, vor creşte vânzările de produse prezentate prin reclamele de televiziune, profitul celor care le produc şi le comercializează şi bugetul posturilor de televiziune. Iar după aceasta păcatele săvârşite de cei *teleîndobitociţi*(crime, violuri, perversiuni, pedofilii, furturi, desfrânări...) vor constitui noi subiecte de senzaţie pentru emisiunile *teleblestemate.* Apoi, şirul păcatelor se va relua cu o amplitudine mai mare.

Experienţa ne arată că, astăzi, cele mai eficiente mijloace de propagare a lucrărilor diavoleşti în lume sunt televizorul şi internetul. Cei mai mulţi telespectatori îşi aşează **teleidolul** în casă, la răsărit, uitându-se zilnic la el câteva ore.

Ce vedeţi la televizor? Crime, desfrânări, gomorii, sodomii etc. în răgazul denumit *„publicitate“,* între două crime, veţi vedea că se derulează suav pe micul ecran fel şi fel de reclame, care sunt pline de mesaje subliminale. Acestea lucrează cu mare eficienţă la nivel mental, robotizând până la urmă omul, care, intrând în primul supermarket, va merge ca şi teleghidat la acele produse, care au fost prezentate la clipurile publicitare. Iar la televizor, mai departe, vor rula scene de sex orgiastic, de beţii, consum de droguri, de punere la cale a unor fărădelegi, răzbunări sângeroase.

Mulţi duhovnici contemporani ne-au avertizat că tot iadul e sub presiune! Diavolii au fost sloboziţi şi sunt în plin război cu oamenii de pe planetă. O sută de ani a strigat Noe către rude, prieteni şi cunoscuţi să se pocăiască pentru că se apropie pedeapsa lui Dumnezeu. Cine l-a auzit?! Acum, după două mii de ani, este o evidentă tendinţă mondială întoarcerea la trup şi la cele mai grele păcate. Este un scrâşnet cosmic al morţii peste lume, fără ca aceasta să-l perceapă. Este o invazie demonică fără precedent!

Grav este şi faptul că elitele au fost cucerite de vulgaritate. Sobrietatea dispare tăcută în umbra uitării. Psihologi pervertiţi ne anunţădesigur tot pe canalele media că homosexualitatea e ceva normal, natural şi, culmea, raţional! Bunul simţ şiruşinea dispar şi ele în mlaştina desfrânării şi a corupţiei.„Ştiristele" de la canalele de televiziune arborează cu aplomb profesional o ţinută severă şi*„superintelectualâ",* dar nu se sfiesc să apară în reviste porno şi să se bălăcească în mizeria mediatică, lăsându-se pradă desfrâului. Acestea sunt noile modele la care se pot raporta tinerii de azi.

(î): Copiii sunt afectaţi de aceste emisiuni televizate?

(R): Cuviosul PaisieAghioritul ne spune: “Lumea s-a vătămat grav din pricina televizorului. în mod special se distrug copiii. într-o zi a venit la mine, la coliba mea din Sfântul Munte Athos, un copil în vârstă de 7 ani cu tatăl său. Dumnezeu mi-a descoperit şi vedeam că din gura copilului vorbea duhul televizorului, aşa după cum vorbeşte diavolul prin copiii demonizaţi.

Astăzi, rareori vezi copii normali; din punct de vedere duhovnicesc sunt niştemonştri. Nu mai au nici o dorire către cele veşnice. Ceea ce au auzit sau au văzut la televizor, aceea repetă. Astfel, vor unii să tâmpească lumea cu televizorul. Adică toate cele pe care le aud oamenii la televizor să le creadă, să le spună şi să le facă".

(î): Cum trebuie să educăm copiii ca să reziste la aceste ispite?

(R): Copiii trebuie educaţi ca să înţeleagă că îşi strică mintea cu televizorul şi nu mai gândesc. Toate deciziile lor se raportează la cele văzute şi auzite la televizor.

Oare cine ne conduce şi unde vor să ajungem? Cerculeţele şi triunghiurile colorate, afişate pe micul ecran,

213
nu rezolvă aceste probleme, ci, dimpotrivă, atunci când sunt singuri, copiii vor şti exact ce emisiuni să urmărească pentru a-şi satisface curiozitatea şi poftele. Se impune ca Biserica Ortodoxă, şcoala şi societatea civilă să acţioneze în sensul legilor necesare protejării tineretului împotriva acestor blestemăţii.

IMAGINEA MIŞCĂTOARE ŞI VORBITOARE A DIAVOLULUI

Reuşind ispititorul şi înşelătorul diavol atâta dezbinare în cadrul Bisericii, îşi continuă lupta prin toate metodele sale: mândria, hula, necredinţa, rătăcirea, beţia, desfrânarea, neascultarea, minciuna ş.A.M.D. Toate acestea, vrăjmaşii mântuirii noastre le-au aruncat asupra creştinilor sub forma recentă a **imaginii mişcătoare şi vorbitoare** (internet, televizor, cablu şi satelit). Emisiunile spurcate sunt programate în mod deosebit vineri, sâmbătă şi duminică seara, pentru a sminti pe creştini prin scene pornografice, păcate peste fire şi pentru a-i sustrage de la activităţilecreştineşti, plăcute lui Dumnezeu.

Zice diavolul creştinului: “Vrei să mă arzi cu postul, cu rugăciunea şi priveghere? Uite câte îţi ofer eu, câte plăceri trupeşti şi materiale. Miliarde de oameni mi se închină mie, cu văzul, cu auzul, cu mintea, toţi într-un cuget şi o simţire! Eu aproape stau degeaba. Cât de bun ar fi un film, dacă pun imagini de desfrânare, îmi ating scopul!"

Dacă în acel timp ar putea cineva vedea cu ochii sufletului putoarea desfrânării, a sodomiei, a gomoriei şi gândurile spurcate care se găsesc în mintea şi inima telespectatorilor, s-ar tulbura de moarte. îngerii păzitori se îndepărtează şi strigă la Cer pentru sufletele pierdute şi înşelate de diavoli. Pentru a nu se îngriji creştinul de suflet,
214
îi mai programează duminica şi în sărbători: meciuri, competiţii de tot felul (sportive, culturale, miss, show-uri, concursuri cu premii etc.). Telespectatorii stau nemişcaţi, mai ceva ca la Biserică. Şi să vezi câţi oameni sunt la aceste activităţi şicâţi la Biserică! Şi acolo spurcaţii diavoli îi ispitesc în continuare: le aprind sufletele, îi îndeamnă la insulte, bătăi, înjurături şibeţii. Apoi diavolii se bucură văzând cât de uşor au câştigat atâtea suflete pentru iad.

(î): Cum lucrează duhurile diavoleşti asupra telespectatorilor prin televiziune?

(R): Duhurile diavoleşti lucrează asupra oamenilor prin televiziune, astfel:

Acţionează asupra puterii poftitoare a omului prin filme desfrânate, reclame şi filme pornografice. De la cei care privesc la aceste filme, se ridică un nor gros şi puturos de desfrânare, care le întunecă minţile. Iar această putoare se transmite de la unul la altul, dându-le imagini şi gânduri de desfrânare. Ei pot ajunge să facă desfrânarea şi cu fapta, între ei sau alte persoane. Iar noaptea, când dorm, minţile lor visează desfrânări.

Acţionează asupra puterii mânioase prin: ură, zavistie, scene violente, revoluţii, răzbunări, războaie sângeroase care sugestionează pe oameni la lucruri rele.

Acţionează asupra puterii raţionale: prin filme, filozofii, erezii propovăduite de oameni necredincioşi, sectari şi oameni de ştiinţă. Apoi, minţile care au privit la aceste filme interferează şi transmit cu gândul, cu cuvântul, cu fapta, erezia de la un om la altul.

Prin televiziunea naţională duhurile diavoleşti de desfrânare, necredinţă, ură, mândrie, slavă deşartă, se extind de la om la om în întreaga ţară. în cazul televiziunii prin satelit, aceste gânduri se pot propaga în întreaga lume. Spre exemplu: un campionat mondial de fotbal, un film
215
desfrânat, o muzică desfrânată... în cazul televiziunii prin satelit, cu mai multe canale, duhurile diavoleşti pot fi chemate în inimile telespectatorilor după poftele şi păcatele lor, în fracţiuni de secundă, prin schimbarea rapidă a programelor, cu ajutorul telecomenzii.

Televizorul, uşurează munca diavolilor şicâştigă sufletele creştinilor atât de uşor pentru Iad. Din una în alta se ajunge la desfrânare, apoi omucidere prin avorturi, pentru care ne pedepseşte cumplit Dumnezeu. Spunea un părinte văzător cu duhul că după 1989, a intrat în casa unor creştini. Acolo a văzut un duh mare de desfrânare. De la credincioşi a aflat că au telecablu şi vinerea, sâmbăta şi duminica se uită la filmele desfrânate. Duminică dimineaţa vor să meargă la Biserică, dar cineva (diavolul) parcă nu-i lasă.

într-o vedenie, un Preacuvios Părinte, a văzut un diavol întunecat care stătea pe acoperişul casei, cu coada îmbârligată (antena), iar capul (televizorul şi monitorul internetului) era în cameră. Oamenii

din casă stăteau şi se uitau multă vreme în ochii lui.

TELEVIZORUL ŞICALCULATORUL aGRAVEAZĂ SĂNĂTATEA COPILULUI

Neuropsihologii au constatat că, în timpul vizionării emisiunilor la televizor şi a utilizării internetului, activitatea emisferei stângi a creierului se reduce alarmant de mult, comunicarea dintre emisferele cerebrale se reduce extrem de mult, iar atenţia, motivaţia, celelalte procese mentale superioare sunt puternic inhibate. Cercetătorii de la Universitatea din Stanford au demonstrat că efectele tehnice care apar pe micul ecran (între 12 şi 30 de imagini

216

pe minut) supun creierul telespectatorului la o serie continuă de agresiuni care îi violentează ordinea interioară.

(î): Care sunt efectele acestei activităţi?

(R): Slăbirea nervilor, stare de disconfort psihic şi de epuizare, însoţită de dureri de cap, în cazul persoanelor stresate.

Scăderea atenţiei şi hiperactivitate.

Slăbirea memoriei, a voinţei şi a motivaţiei.

Creşterea gradului de irascibilitate, impulsivitate şi agresivitate.

Izolare totală şiemoţională prin retragerea în realitatea virtuală a internetului.

Tulburarea somnului, amplificarea anxietăţii şi pasivitate mentală.

Alterarea judecăţii, a flexibilităţii mintale, a discernământului şi a prevederii.

Scade iniţiativa, se micşorează creativitatea şi capacitatea decizională.

Dezinteresul pentru lectură şi alte activităţi similare care necesită concentrare şi discernământ.

Dacă vizionarea se desfăşoară intens din primii ani de viaţă, când practic se dezvoltă creierul copilului, atunci această activitate poate cauza o anumită atrofiere a unor importante arii neuronale.

S-a constatat faptul că utilizarea televizorului şi a internetului modifică chimia creierului şi organizarea reţelelor neuronale. Acţionând ca şi drogurile, tehnologia video, afectează negativ modul de funcţionare a creierului uman, provoacă şi dă dependenţă.

Din păcate, mulţi părinţi, pentru„a scăpa de grija copiilor," îi abandonează multe ore pe zi în faţa micului ecran.

Cuviosul PaisieAghioritul spune că se tâmpeşte lumea cu televizorul.

217

Crezând ce spune la tembelizor te tembelizezi. Televizorul slujeşte unor grupuri de interese şi manipulează şi tembelizează pe tembeliascultători.

Un părinte mergea odată la 10 zile, să vadă de mama sa, care era în vârstă de 85 de ani. Aceasta, fiind singură, se uita la tembelizor, la ştiri şi la filme. O dată i-a spus:

un arheolog evreu a găsit într-un mormânt, trupul lui Iisus.

Altă dată, când ploua i-a spus părintelui:

a spus la televizor că va fi vreme frumoasă. Dar nu este. De ce a spus? Părintele i-a răspuns:

cred într-unul televizor...

părinte, o să iasă lumea nemulţumită în stradă!

de ce să mai iasă. îşi consumă nemulţumireaşi energiile în faţa televizorului.

TELEVIZORUL!!!

Un creştin a fost anunţat de vecin prin telefon că a luat foc casa. A venit în fugă de la serviciu şi a intrat în casă luând în braţe televizorul. Dar din cauza focului a explodat cinescopul televizorului şi i-au luat foc hainele. S-a aruncat într-o baltă unde se scăldau porcii. La scurt timp, pentru că nu a fost la doctor să se trateze, a făcut septicemie şi a murit.

218

GÂNDURILE DE BĂNUIALĂ ŞI DE HULĂ

GÂNDURILE DE BĂNUIALĂ

(î): Ce ne arată gândurile de bănuială?

(R): Gândurile de bănuială ne reprezintă cel mai mult pe noi şi starea noastră duhovnicească.

(î): Când avem gânduri de bănuială?

(R): Dacă mintea nu este curată, atunci gândurile pe care le avem vor fi deformate, conform cu patimile şi temerile noastre. Pentru că mintea noastră ne reprezintă, prin gândurile pe care le avem, mai mult decât am vrea noi.

(î): Cine primeşte gânduri de bănuială?

(R): AvvaDoroteispune: “cel**ce minte în cuget este cel ce primeşte bănuielile.** De vede pe cineva grăind cu fratele lui, bănuieşte şi zice: „De mine vorbesc". Şi dacă aceia întrerup convorbirea, bănuieşteiarăşi că pentru el au întrerupt-o. De zice cineva un cuvânt, bănuieşte că pentru a-l supăra pe el a zis şi, pe scurt, în orice lucru îl bănuieşte pe aproapele zicând: „Pentru mine a făcut aceasta, pentru aceasta a făcut aceasta". Acesta este cel care minte în cuget. Căci nu cugetă nimic adevărat, ci toate cu bănuială".

(î): Ce păcate vin de la gândurile de bănuială?

(R): Din gândurile de bănuială vin iscodirile, clevetirile, vrăjile, osândirile. Dacă aude cineva cu urechea despre

sine un lucru, care din întâmplare este adevărat, din cauza acestuia, voind chipurile să se îndrepteze, iscodeşte mereu, zicând: „Dacă grăieşte cineva împotriva mea, voiesc să ştiu pentru ce greşeală m-a defăimat, ca să mă îndreptez". Deci însuşi începutul este de la cel viclean. Căci totul a început de la minciună, întrucât, neştiind, a bănuit ceea ce nu ştia.[120]Şi cum poate pomul rău să facă roade bune?

(î): Cum se poate îndrepta cel care are gânduri de bănuială?

(R): AvvaDorotei ne învaţă: Iar de voieşte peste tot să se îndrepteze (cel care are gânduri de bănuială n. n.), când îi spune fratele: “Să nu faci aceasta!", sau „Pentru ce ai făcut aceasta?", să nu se tulbure, ci să-i pună metanie şi să-i mulţumească; şi atunci se va îndrepta. Şi dacă vede Dumnezeu că aceasta e hotărârea lui, **nu-l lasă niciodată să rătăcească; ci-l trimite pe cel ce trebuie să-l îndrepteze. Dar de zice: „Cred bănuielilor mele, pentru că voiesc să mă îndreptez" şi de aceea începe să-şi plece urechea la tot ce i se spune şi să iscodească, această închipuită îndreptare vine de la diavolul, care voieşte să uneltească.**

(î): Puteţi să exemplificaţi?

(R): Tot AvvaDorotei scrie: “Odată, aflându-mă eu în mănăstirea de obşte, am fost ispitit să bănuiesc starea dinăuntru a cuiva din mişcarea lui. Deci mi s-a întâmplat următorul lucru: când stăteam privind, trecu o femeie purtând un vas cu apă; şi nu ştiu cum, am fost răpit şi am privit în ochii ei. Şi gândul îmi şopti că este curvă. Şoptindu-mi

[120] S-a putut întâmpla că, pe drept cuvânt, s-a spus sau i s-a spus de cineva că n-a făcut un lucru cum se cuvenea. Acela a spus adevărul. Lucru spus nu e o minciună. Dar cel căruia i s-a spus bănuieşte că aceea s-a spus sau i s-a spus cu duşmănie şi în chip mincinos.

gândul acesta, m-am necăjit foarte şi am dezvăluit aceasta lui Avva Ioan, astfel: “Dacă fără să vreau, văd o mişcare a cuiva şi gândul mă îndeamnă să bănuiesc din aceasta starea dinlăuntru a aceluia, ce trebuie să fac?" Iar bătrânul îmi spuse aşa: “Ce socoteşti? Oare nu are cineva totdeauna o slăbiciune în firea lui şi prin luptă o îndreptează? Nu se poate afla din aceasta starea dinlăuntru a cuiva. **Deci nu crede niciodată bănuielilor tale. Căci o regulă strâmbă face şi cele drepte strâmbe. Bănuielile sunt mincinoase şi de aceea vatămă".** De atunci, dacă gândul îmi spunea despre soare că e soare, sau despre întuneric că e întuneric, nu-l credeam[121]. Căci nimic nu e mai primejdios decât bănuielile. Ele sunt cu atât mai vătămătoare, când, prelungindu-se în noi, încep să ne convingă să socotim că vedem lămurit lucruri care nu sunt şi nici nu se întâmplă.

(î): Care sunt urmările gândurilor de bănuială?

(R): Gândurile de bănuială ne chinuie şi ne îmbolnăvesc, ne păgubesc sufleteşte şitrupeşte. Sunt mulţi creştini care se chinuie şi se consumă cu lucruri care nici nu există şi la care nici măcar diavolii nu s-ar fi putut gândi.

(î): Dar uneori bănuielile mele se adeveresc.

(R): Dacă uneori gândurile de bănuială se adeveresc, nu înseamnă că de fiecare dată se vor adeveri astfel de gânduri. Dacă veţi urmări cu atenţie bănuielile voastre, veţi observa că foarte puţine sunt cele care se adeveresc şi că v-aţi consumat, chinuit şi îmbolnăvit în zadar.

însă Dumnezeu poate îngădui ca astfel de gânduri să se adeverească, pentru ca să ne smerim şi să căpătăm experienţă duhovnicească.

[121] A nu crede gândului înseamnă a nu crede închipuirii, unei născociri subiective. în cazul relei voinţe, răul este rodul ei. Deci, nu cred gândului, ci vederii; iar în celei duhovniceşti, experienţei.

(î): Ce trebuie să facem ca oamenii să nu aibă gânduri rele faţă de noi?

(R): Noi trebuie să avem grijă să nu dăm pricini de sminteală şi de bănuieli semenului nostru. După cum ne învaţă Mântuitorul nostru Iisus Hristos: *Cu neputinţă este să nu vină smintelile, dar vai aceluia prin care ele vin! Mai de folos i-ar fi dacă i s-ar lega de gât o piatră de moară şi ar fi aruncat în mare, decât să smintească pe unul din aceştia mici* (Luca 17, 1-2). Spre exemplu, dacă cineva are gânduri rele despre noi, se poate ca noi să-i fi dat pricină sau el însuşi să gândească pătimaş.

(î): Dar dacă nu noi suntem pricină de sminteală semenului nostru?

(R): Dacă noi nu suntem pricină de sminteală, iar semenul nostru gândeşte rău împotriva noastră, atunci să slăvim pe Dumnezeu şi să ne rugăm pentru el.

(î): Cum să scăpăm de chinurile inutile ale gândurilor de bănuială?

(R): Dacă vrem să scăpăm de aceste chinuri inutile, trebuie **să punem întotdeauna semne de întrebare fiecărui gând de bănuială pe care îl avem, să fim răbdători şi să nu ne grăbim să tragem concluzii pripite.** Şi este nevoie să facem acest lucru, pentru că ne-am obişnuit să privim toate cu gânduri rele (de judecată asupra aproapelui, de mândrie, de slavă deşartă etc.). Făcând astfel, vom avea pace duhovnicească, linişte sufletească şi semenul nostru se va folosi.

Altfel, cu gândurile noastre cele rele şi de bănuială ne vom tulbura, mâhni, îmbolnăvi şi vătăma duhovniceşte. De asemenea, vom avea o influenţă rea, sufletească şi trupească, asupra aproapelui nostru.

222

Iar dacă vom înfrunta cu gânduri bune toate lucrurile cu care simţurile noastre se întâlnesc tot ceea ce vedem, auzim, mirosim, gustăm şi pipăim vom vedea că toate sunt într-adevăr bune.

De aceea, zic SfinţiiPărinţi, chiar de ai vedea cu ochii tăi ceva rău, să nu gândeşti rău, ca să nu te vatămi duhovniceşte.

GÂNDURILE DE HULĂ

(î): Ce sunt gândurile de hulă?

(R): Gândurile şi închipuirile urâte care ne vin în minte despre Mântuitorul Iisus Hristos, despre Maica Domnului, despre Sfinţii îngeri şiSfinţi sau despre ceva dumnezeiesc şi sfânt sau chiar despre părintele nostru duhovnicesc sunt gânduri de hulă.

(î): Cum apar gândurile de hulă în mintea noastră?

(R): Gândurile de hulă apar instantaneu în mintea noastră. Aceste gânduri, care nu sunt ale noastre, ci de la diavoli, sunt foarte rapide şi nu ne putem opune lor, însă mai departe nu pot să lucreze. Astfel de gânduri apar şi la părinţii cei duhovniceşti. în cazul în care zăbovesc mai mult timp în mintea noastră, ne pot duce la deznădejde.

(î): Cum trebuie să mărturisim aceste gânduri de hulă?

(R): Gândurile de hulă nu trebuie să le spunem concret nimănui. La duhovnic este suficient să spunem că ne vin în minte gânduri de hulă despre Dumnezeu, Maica Domnului şiSfinţi sau despre el însuşi.

223

(î): De ce?

(R): Spunând concret gândurile de hulă, transmitem şi acest duh diavolesc al hulei şi facem sminteală.

(î): De unde sunt gândurile de hulă?

(R): Aceste blasfemii„sunt ale diavolului", nu sunt ale noastre, ne avertizează Cuviosul PaisieAghioritul. Altfel, cum ar putea omul lăuda şi huli pe Dumnezeu în acelaşi timp. Spre exemplu, citesc rugăciuni de slavă lui Dumnezeu şi în acelaşi timp hulesc. Sau, în timp ce ne aflăm în biserică şi ne rugăm sau cântăm, diavolul poate să ne aducă în minte gânduri şii maginaţii păcătoase şi hulitoare. întreabă Sfântul IoanScărarul: “Cum poate creştinul în acelaşi timp să laude şi să hulească pe Dumnezeu"?

(î): Cum putem afla dacă un gând este de hulă?

(R): Creştinul poate afla dacă un gând este de hulă când îşi pune în lucrare mintea să-l cerceteze conform cu învăţătura de credinţă ortodoxă.

(î): Cum să luptăm cu gândurile de hulă?

(R): Nu trebuie să dăm importanţă gândurilor de hulă. Pentru că dacă dăm puţinăimportanţă unui gând de hulă, el ne va putea apoi chinui şi zdrobi. în astfel de cazuri trebuie să avem nepăsarea cea

bună.

în cazul în care un creştin sensibil este chinuit de gânduri de hulă, el trebuie să fie nepăsător, să nu le acorde atenţie şi să nu le cerceteze prea minuţios.

Trebuie să dispreţuim gândurile de hulă, pentru că sunt de la diavoli.

Nu trebuie să stăm de vorbă cu diavolii, pentru că mai tare ne vor lupta.

224

(î): Mă mâhnesc exagerat de mult când sunt asaltat de gânduri de hulă.

(R): Diavolul ţi-a pricinuit o sensibilitate exagerată. în aceste situaţii te va ajuta nepăsarea cea bună. însă gândurile tale trebuie mărturisite şi urmărite de duhovnic, căci încet-încet poţi deveni nepăsător în toate.

Uneori, când diavolul ne vede mâhniţi, profită de aceasta să-şi semene vicleniile sale şi astfel să ne mâhnim mai tare, distrugându-ne psihic. De aceea, nu trebuie să rămânem niciodată în stare de mâhnire, ci trebuie să facem ceva duhovnicesc, care să ne ajute să ieşim din această stare. Trebuie să participăm duminica şi în sărbători la Sfânta Liturghie, să postim, să ne spovedim, să ne rugăm, să cerem sfatul şi binecuvântarea duhovnicului, să citim cărţi ziditoare de suflet, să facem milostenie şi să stăruim în toată fapta bună creştină.

(î): Pe cine chinuie în mod special diavolii cu gânduri de hulă?

(R): De obicei, diavolul chinuie cu gânduri de hulă pe cei foarte evlavioşi şi foarte sensibili. Acestora le prezintă căderile mult mărite ca să-i mâhnească. Şi dacă nu reuşeşte să-i ducă la deznădejde, ca să se sinucidă, încearcă să-i înnebunească şi să-i netrebnicească. Iar dacă nu reuşeşte nici acestea, se mulţumeşte să-i facă să cadă în melancolie.

Uneori, când suntem obosiţi după o priveghere de toată noaptea şi nu ne putem împotrivi diavolului, el ne va aduce gânduri de hulă, ca apoi să ne zăpăcească şi să ne arunce în deznădejde.

De multe ori, gândurile de hulă vin de la diavoli, iar alteori pot veni din pricina noastră.

225

(î): Dar dacă nu suntem sensibili, de unde provin gândurile de hulă?

(R): Dacă nu suntem sensibili, gândurile de hulă vor proveni din mândrie şi din judecarea aproapelui. Atunci când facem nevoinţă (post, priveghere, rugăciune, etc.) şi avem gânduri de hulă şi de necredinţă, lucrarea noastră se face cu duh de mândrie. Mintea noastră se întunecă din pricina mândriei, iar inima noastră se goleşte de Harul Dumnezeiesc.

(î): Când încerc să tâlcuiesc Sfânta Scriptură, am gânduri de hulă.

(R): Gânduri de hulă şi de necredinţă vom avea şi dacă ne ocupăm cu tâlcuirea Sfintelor Scripturi peste priceperea şi puterea noastră duhovnicească.

Când suntem mândri, diavolii pun stăpânire pe mintea noastră şi o bombardează cu gânduri de hulă împotriva lui Dumnezeu, a Maicii Domnului, a Sfinţilor îngeri, a Sfinţilor, a Sfintei Cruci, a Sfintelor Icoane, a Sfintelor Moaşte...

(î): Ce trebuie să facem în aceste situaţii?

(R): în astfel de situaţii trebuie să ne smerim şi să cerem ajutorul lui Dumnezeu să alunge pe diavol împreună cu gândurile sale de hulă din mintea noastră. în niciun caz nu trebuie să stăm de vorbă cu diavolul, pentru că el ne va împinge spre meditaţii păcătoase. în astfel de ispite este mai greu să te rogi. însă o rugăciune smerită şi cântată are mare putere duhovnicească de a alunga pe diavoli. Pentru că psalmodierea este rugăciunea îndreptată către Dumnezeu, dar şidispreţuire a diavolului. Astfel, duşmanul mântuirii noastre, diavolul, va fi luptat şi va fugi de la noi.

Dacă ne luptă diavolul să nu mergem la biserică, să nu ne rugăm, să nu ne spovedim, să nu ne împărtăşim,

226

să nu postim, să nu facem milostenie, atunci să ne smerim şi să cerem ajutorul lui Dumnezeu şi mai cu osârdie să facem aceste fapte bune.

(î): Când nu suntem vinovaţi pentru gândurile de hulă?

(R): Dacă diavolul ne seamănă în minte gânduri de hulă fără consimţământul nostru, iar noi ne împotrivim şi ne mâhnim, atunci nu suntem vinovaţi.

(î): Când suntem vinovaţi de gândurile de hulă?

(R): Dacă primim aceste gânduri de hulă în mintea noastră şi vom discuta cu ele, atunci suntem vinovaţi. Cu cât vom primi mai multe gânduri de hulă în mintea noastră şi vom discuta cu ele, cu atât

va creşte tulburarea noastră. Pentru că cel care primeşte un gând de hulă şi-l cercetează şi discută cu el primeşte un început de demonizare.

(î): Cum putem scăpa de gândurile de hulă?

(R): Dacă te mâhneşti pentru gândurile de hulă şi te rogi cu smerenie lui Dumnezeu şi nu discuţi cu ele, vor dispărea. Pentru că dacă sămânţa nu este udată, se usucă şi moare. Dar dacă este udată, devine copac mare şi puternic, care cu mare greutate va putea fi dezrădăcinat. Dacă nu eşti atent şiprimeşti gânduri de hulă sau stai de vorbă cu ele chiar şi pentru o perioadă scurtă de timp, când vei vrea să le alungi, va fi foarte greu.

Diavolul îţi seamănă în minte gândurile păcătoase, iar dacă te îndulceşti cu ele, îşi va bate joc de tine şi te va conduce la tot lucrul rău şi pierzător de suflet.

DESPRE GÂNDURI ŞII MAGINAŢII PĂCĂTOASE DIN TIMPUL SFINTEI LITURGHII

A întrebat o femeie credincioasă:

(î): De ce am, părinte, gânduri şii maginaţii păcătoase în timpul Sfintei Liturghii?

(R): Faptele rele şi păcatele pe care le-am făcut sunt imprimateîn memoria noastră. Când ne rugăm, vine Harul Duhului Sfânt în inima noastră şi le şterge.

Stareţul Haralambie Dionisiatul ne spune: „Cei care sunt lumeşti la început, poartă lumea şi păcatele săvârşite în mintea şi inima lor. De aceea când încep să se roage, toate imaginile lumii pe care le poartă în sufletul lor, le va învârti satana prin minte.

Când te rogi, se adună toate imaginile din timpul zilei şi se rotesc în minte ca un film. Dacă ai auzit cuvinte necuviincioase, dacă ai văzut ceva smintitor cu ochii etc., atunci toate acestea vin şi stau ca o piedică în calea rugăciunii curate. De aceea trebuie să rosteşti rugăciunea cu stăruinţă, răbdare şi silinţă. Pe cât poţi să alungi orice închipuire, fie ea bună sau rea. Să rosteşti cuvintele rugăciunii şi să te sileşti pe cât poţi să le înţelegi"[122].

Gândurile rele pot fi aduse şi de diavoli. Sfântul Ioan Scărarul spune: Vrei să vezi că există diavoli? Spune cinci minute o rugăciune. Vei vedea că mintea ta rătăceşte la toate păcatele şi în toate colţurile lumii. Dar dacă te uiţi la un film păcătos sau la un meci de fotbal, nici nu observi când au trecut două ore şi nici nu te gândeşti la altceva.

[122] Mh. IosifDionisiatul, *Stareţul Haralambie, dascălul rugăciunii minţii,* Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2005, p. 221.

Sau participi la Sfânta Liturghie, lauzi şi te rogi lui Dumnezeu, dar ai şi gânduri necurate. Cum este posibil? Mai este cineva în mintea noastră diavolul.

ÎNTĂRITU-S-AU ÎN GÂNDURI RELE (PSALM 63,4)

Sunt filme şicărţi care, pentru un adevăr lumesc, propovăduiesc violenţa, crimele, răzbunările. Acestea creează tensiuni psihice şi întăresc în gânduri rele, în acest duh al dreptăţiilumeşti, telespectatorii şi cititorii.

Apoi, aceleaşi gânduri, vorbe şi fapte rele le vor avea telespectatorii şi cititorii în viaţa reală. Şi uneori îşi vor urmări realizarea dreptăţii în acelaşi fel.

Ziditor ar fi ca în filme şicărţi să urmărească adevărul dumnezeiesc, mântuirea, pocăinţa, smerenia, iertarea, dragostea creştină...

DIAVOLII ŞI GÂNDURILE DE HULĂ

Diavolii nu îndrăznesc să-L hulească pe Dumnezeu, căci şi ei *cred şi se cutremură* (Iacob 2, 19). De aceea îi îndeamnă pe oameni să hulească pe Dumnezeu, când sunt mânioşi sau nu li se îndeplinesc dorinţele. Deci oamenii, în loc să lupte împotriva vrăjmaşilor mântuirii lor, se încarcă cu energie mânioasă (negativă) şi hulesc pe Dumnezeu şi cele Sfinte. Pentru tot nimicul înjură şi toate sunt date celui rău.

Preamilostivul Dumnezeu a făcut lumea văzută şi nevăzută, a creat pe om, S-a jertfit pe Cruce pentru mântuirea noastră, are grijă de noi... Poate oare cineva să spună că Dumnezeu a greşit cu ceva? De ce oare nu ne luptăm cu

diavolii când suntem mânioşi? Să ne împotrivim, să ne rugăm şi să ne însemnăm cu Sfânta Cruce. Nu este oare diavolul pricinuitorul tuturor relelor? Câţi creştini îl blestemă pe diavol când se enervează?

Creştinul, când are necazuri, trebuie să se smerească şi să ceară ajutorul lui Dumnezeu. Iar dacă se

mânie şi înjură îndepărtează pe îngerul păzitor şi Harul Sfântului Duh şi prezent spre lucrare se face diavolul.

„Această ispită se întâmplă la mulţi dacă-l sloboade Dumnezeu pe diavol, să-i ispitească pentru înălţareaşi mândria lor, ca să-i smerească şi să-şi vină întru cunoştinţă, să-şi cunoască neputinţa lor şi să se pocăiască de mândria lor. Iar unora, fiind smeriţi şi cucernici, li se întâmplă o ispită ca aceasta, din zavistia şi pizma vrăjmaşului diavol. Pentru aceasta şi multora dintre PreacuvioşiiPărinţi care trăiau în pustie cu multă înfrânare şiviaţă pustnicească li se întâmpla de cădeau în această ispită diavolească a gândurilor celor hulitoare asupra dumnezeirii, precum zice Sfântul Ioan Scărarul şi alţiSfinţiPărinţi, că de multă supărare şi scârbă ce aveau pentru acele gânduri diavoleşti hulitoare de Dumnezeu, cădeau în deznădăjduire, întru slăbiciune şi boală sufletească şi trupească, încât li se veştejeau şi li se schimbau feţele de multe osteneli, foame şi sete, răbdare cu priveghieri şi rugăciuni, că doar s-ar izbăvi de acele gânduri hulitoare, dar nu se puteau izbăvi. Şi când le veneau lor acele gânduri hulitoare asupra lui Dumnezeu, li se părea că se va desface pământul şi-i va înghiţi, sau că va cădea foc din cer şi-i va arde. Dar toate le pătimeau şi le răbdau pentru nesocotinţa, neştiinţa şi nepriceperea lor, că nu se socoteau, nici nu ştiau, nici pricepeau aceasta, că tot adevăratul dreptmăritorcreştin care se teme de Dumnezeu şi face poruncile Lui, nevinovat este de nişte gânduri spurcate, rele, hulitoare de Dumnezeu ale vicleanului diavol,

care nu sunt cu voia şi învoirea omului, ci sunt nişte năvăliri diavoleşti asupra omului, fără de voia lui. Pentru care gânduri, omul nu are nici o vină sau păcat, nici pedeapsă de la Dumnezeu, fiindcă omul nu le primeşte nici nu le urmează lor, ci îi cad lui năpastă. Căci cum ar putea cineva din creştini să-L hulească pe Dumnezeu, căruia i se închină şi i se roagă? Noi creştinii Aceluia ne închinăm şi ne rugăm şi-L binecuvântăm ziua şi noaptea, în toată vremea şi în tot ceasul. Aceluia îi mulţumim şi pe Dânsul îl preamărim. Aceluia îi slujim, pe Acela îl chemăm pururea în ajutorul nostru, înaintea Lui stăm şi îl rugăm şi pe El Unul îl ştim Dumnezeu, Tatăl, Fiul şi Preasfântul Duh, într-o Dumnezeire slăvit de toată făptura. Pentru Acela toate chinurile şi mucenicia cu bucurie le primim, le răbdăm şile pătimim..."[123].

Un frate l-a întrebat pe unul din părinţi despre gândul hulei, zicând:

se necăjeşte sufletul meu Avvo, de dracul hulii, ci fă milă şi spune-mi, din ce cauză mi se întâmplă şi ce voi face? Răspuns-a bătrânul:

un gând ca acesta ni se întâmplă nouă din clevetire, defăimare şi osândire, dar mai vârtos din mândrie şi dintru a-şi face cineva voile sale şi a se lenevi în rugăciunea sa, **şi din mânie şiiuţime care sunt semne ale mândriei,** căci aceasta ne aruncă pe noi în patimile ce s-au zis şi de acolo se naşte gândul hulii şi de va zăbovi în suflet, **îl dă dracul hulii la cel al curviei şi de multe ori îl aduce până la ieşirea din minţi,** iar de nu se va deştepta, omul piere"[124].

123 P*atericul,* op., cit., p. 317-318.

124 Ibidem, p. 321.

ÎNTREBĂRI DIVERSE

VIAŢA LITURGICĂ

Ridicarea creştinilor din robia păcatelor se face prin trăire creştină, prin viaţă Liturgică.

Prin participarea regulată la Sfânta Liturghie, Spovedanie, Sfânta împărtăşanie, Sfântul Maslu, prin pocăinţă, rugăciune, post, milostenie şi celelalte fapte bune, creştinii se împărtăşesc cu Harul Dumnezeiesc prezent în Sfintele Taine şi primesc putere de a se ridica din robia păcatelor. Altfel, un creştin împătimit şi cu puţinăcredinţă nu se va putea opri de la păcate[125].

DE CE SCADE RÂVNA CREŞTINULUI?

(î): Părinte, am fost o bună parte din viaţă necredincioasă. Dumnezeu a avut milă de mine şi, printr-o minune dumnezeiască, m-am întors la credinţă. La început aveam mai multă râvnă, mă rugam mai mult, posteam mai mult. De ce a scăzut acum atât de mult râvna?

(R): Când creştinul vine la credinţa adevărată, Dumnezeu îl atrage cu darurile şi binecuvântările Sale.

125 Omul flămând, cu puţinăcredinţă, şi care nu este învăţat cu postul, cu greu se poate înfrâna cu mâncarea şi băutura pe masă.

Apoi îl lasă în război cu patimile trupeşti şi sufleteşti, cu oamenii păcătoşi şi cu diavolii. Pentru că, dacă de la început l-ar lăsa în război, ar fugi majoritatea. Părintele ieroschimonahPaisie Olaru îi binecuvânta pe creştini şi când îi cereau un cuvânt de folos le spunea:

„Râvna pe care ai avut-o în prima zi s-o ai până în ultima zi."

(î): Părinte, când am ispite, mă rog mai mult, postesc, merg mai des la Biserică şi Mănăstiri. Când am linişte, nu. De ce?

(R): Ostaşul, în timp de pace, trebuie să se pregătească de război. Altfel, când începe războiul, îl găseşte nepregătit. Tot astfel şicreştinul ortodox care este ostaş al lui Hristos trebuie să se pregătească în timp de pace pentru război. Când te rogi vine Harul Dumnezeiesc în inima ta duhovnicească şi se stârnesc toate patimile de către dracii din tine.

234

(î): Părinte nu ştiu ce cale să aleg în viaţă. Părintele a răspuns:

(R): Sunt trei feluri de vieţuiri: celibatul, căsătoria şi monahismul.

(î): Cum pot afla ce drum să aleg în viaţă?

(R):Toate cele trei feluri de vieţuiri sunt mântuitoare dacă trăim cu ajutorul lui Dumnezeu şi împlinim poruncile lui Dumnezeu. Mai mult, împlinind sfaturile evanghelice, putem ajunge în ceata sfinţilor. Omenirea este Trupul lui Hristos, (I Corinteni 12,4-12). De la naştere primim de la Dumnezeu anumite daruri ca să funcţioneze bine societatea (I Corinteni 12, 6). Unul este ochi, altul cap, altul mână, altul picior... Nu poate să spună mâna că nu are nevoie de cap, picioarele de ochi. Este nevoie şi de preot şi de monah şi de doctor şi de muncitor şi de agricultor... Dacă ar avea toţi aceleaşi daruri, s-ar face toţi doctori, toţi ingineri... Avem nevoie unii de alţii şitoţi de Dumnezeu. Trebuie să te rogi lui Dumnezeu să-ţi descopere ce daruri ai şi să le înmulţeşti. Cel care a găsit calea, are spor în tot ceea ce face. Există şi aici două ispite: din lene să nu facem cât trebuie, sau, din mândrie, să vrem prea mult. Şi într-un caz şi celălalt nu ne mântuim.

Cel ce s-a căsătorit se *îngrijeşte de cele ale lumii, cum să placă femeii* (I Corinteni 7,33), pentru că altfel îl va părăsi. Trebuie să aibă câţi copii îi va dărui Dumnezeu şi să-i educe creştineşte ca să se mântuiască. Au şi doi îngeri care îi ajută să se mântuiască, dar şi doi diavoli care îi ispitesc.

Celibatarul are mai mult timp să vadă de suflet, să trăiască o viaţă curată şi mântuitoare şi are un înger păzitor şi un diavol care-l ispiteşte.

Monahul este ales de Dumnezeu ca o jertfă pentru neam, pentru iertarea păcatelor celor care sunt în viaţă şi a celor mutaţi la viaţa cea veşnică.

235

Monahul, datorită celor trei voturi monahale (fecioria, sărăcia şi ascultarea necondiţionată) a harismei pe care o primeşte prin taina călugăriei şi a Harului Dumnezeiesc (în mănăstiri se săvârşesc zilnic Cele şapte Laude şi în special Sfânta Liturghie) are mai multe posibilităţi de a se despătimi, ilumina şi îndumnezei, însă are şi ispite mai mari. Un monah are trei îngeri care îl ajută pe calea desăvârşirii, dar şi trei diavoli care îl ispitesc. Schimonahul are şapte îngeri şi şapte diavoli. Monahul care se mântuieşte ajunge în ceata îngerilor, iar schimonahul în ceata heruvimilor şi a serafimilor.

(î): Cum pot afla ce cale să urmez? Ce drum să aleg?

(R): Căsătorit, celibatar sau monah, toate sunt daruri ale lui Dumnezeu. în primul rând trebuie să ne mântuim şi Dumnezeu ne dă anumite daruri şi o cale pe care s-o urmăm.

Cum poţi afla? Te rogi faci canonul dat de Duhovnic şi dacă găseşti calea ai spor în tot ceea ce faci. Dacă nu te chinuieşti. Dacă din mândrie vrei mai mult sau din lene faci mai puţin, nu te mântuieşti.

Dacă eşti fecioară, rămâi în drumul pe care ţi l-a dat Dumnezeu şiurmăreşti să te mântuieşti şi dacă vrei mai mult, poţi ajunge în ceata sfinţilor.

(î): Am înaintat în vârstă şi nu am răbdare să aştept.

(R): Pentru toate este o vreme, spun SfinţiiPărinţi. Dacă te grăbeşti, încerci, desfrânezi şi în afară de păcate ce realizezi?

O femeie de 39 de ani, cu o bună situaţie materială, a venit la mănăstire să se roage pentru căsătorie şi zicând:

(î): Părinte, de la vârsta de 20 de ani, am avut mai mulţi prieteni cu care am avut legături trupeşti, am

236

făcut păcate peste fire şi două avorturi. Cu ultimul prieten am trăit şase ani, dar ne-am despărţit. Părintele i-a spus:

(R): Să te spovedeşti, să faci canonul pe care ţi-l dau şi să nu mai accepţi să ai legături trupeşti, până după căsătoria religioasă. Femeia a răspuns:

(î): Dar există un astfel de bărbat? Părintele i-a zis:

(R): Scopul principal al acestei vieţi este să te mântuieşti. Dacă vei găsi un astfel de bărbat să mulţumeşti lui Dumnezeu, iar dacă nu, să-ţi continui viaţa curată, ca să-ţi ierte Dumnezeu păcatele şi să te mântuieşti. Celibatul îţi oferă mai mult timp să te îngrijeşti de suflet, să mergi la Biserică, să te curăţeşti de păcate. Sfântul Apostol Pavel spune: *Cel necăsătorit se îngrijeşte de cele ale Domnului, cum să placă Domnului. Cel ce s-a căsătorit se îngrijeşte de cele ale lumii, cum să placă femeii. Şieste împărţire. Şi femeia nemăritată şi fecioara poartă de grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă şi cu trupul şi cu duhul. Iar cea care s-a măritat poartă de grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului* (I Corinteni 7,32-34). Dacă nu ai ascultat de Dumnezeu, în afară de păcate, care te-au adus în adâncul iadului, ce ai realizat în ceea ce priveşte mântuirea în aceşti nouăsprezece ani?

CUM ÎNŢELEGCREŞTINII PREDICA ÎN BISERICĂ?

într-o duminică, la Sfânta Liturghie, am predicat despre pericopa Evangheliei, dar şi împotriva actelor biometrice, spunând că nu sunt bune. După predică, în Sfântul Altar, un părinte duhovnic mi-a spus:

ai predicat atât de clar. Ar trebui să vorbeşti şi la televizor, să se folosească mai mulţi creştini, I-am răspuns:

părinte, nici în Biserică nu au înţelestoţi la fel. Mi-a zis:

nu se poate, a fost atât de clar.

După masă, ne-am întâlnit cu un alt duhovnic care a spovedit şi nu a participat la Sfânta Liturghie şi care, fiind foarte supărat, mi-a spus:

de ce ai spus la predică că sunt bune actele biometrice?

nu am spus aşa ceva. De unde ai aflat?

am două ucenice, care fac misiune în Bucureşti împotriva actelor biometrice şi mi-au spus că ai predicat că sunt bune actele biometrice. I-am răspuns:

-Am înregistrat toată predica pe telefonul mobil. Veniţi să o ascultăm. După ce a ascultat mi-a zis:

într-adevăr, nu ai spus. Atunci cum de au înţelesgreşit?

în Biserică, sunt creştini care înţeleg corect, alţi creştini nu înţeleg, alţii nu sunt atenţi, iar alţii înţeleg altceva. Nu mai vorbim de cazul în care cei care au înţeles altceva, transmit altor creştini care nu au participat la predică ce cred ei că au auzit.

După aceasta i-am spus celuilalt părinte:

-Vedeţi, nici în Biserică, la predica de la Sfânta Liturghie din cei 130 de creştini nu au înţelestoţi la fel, cu atât mai mult la televizor. De aceea în Biserica Ortodoxă, marii duhovnici lucrează la mântuirea fiecărui credincios în parte, nu prin intermediul televizorului, a internetului sau pe stadioane.

SOŢUL ORB

(î): Dacă mă rog şisoţul meu care este orb îmi cere ceva să întrerup rugăciunea?

(R): Da, este mai importantă slujirea aproapelui în cazul tău şipoţi să te rogi în gând.

HIPNOZĂ ŞI BIOENERGIE LA CREŞTINi şiMONAHI?

(î): Părinte, pot să apelez la psihiatru, la hipnoză pentru tratament?, a întrebat o maică.

(R): Nu este permisă hipnoza la monahi şi nici alte tratamente psihoterapeutice. Avem Harul Dumnezeiesc împărtăşit prin SfinteleTaine de preoţi. Omul, cât ar fi de priceput, nu are duhul curat ca Duhul Dumnezeiesc, Care este sfinţenia absolută. Numai duhovnicul având Harul Duhului Sfânt are voie să pătrundă în inima duhovnicească, în conştiinţă. Altfel, ceilalţi oameni, având patimi şi păcate, pătrund cu duhul lor păcătos şipoţi fi manipulată, poţi fi atrasă spre păcate, poţi cădea în păcate.

Hipnoza se bazează pe sugestibilitatea pacientului. Deci se induc sugestii de relaxare, căldură, somn... Se creează o dependenţă. Am văzut că cei hipnotizaţi sunt dependenţi de cei care i-au hipnotizat.

(î): Am făcut câteva şedinţe de hipnoză şi mă simt mai bine.

(r): Te simţi mai bine pentru că diavolul care te chinuia a văzut că ai luat-o pe o cale greşităşi a încetat să te mai lupte. în tot ceea ce facem trebuie să avem mărturie din Sfânta Scriptură şi Sfânta Tradiţie. Nu am auzit monah să meargă la psihiatru, la hipnoză. Noi avem Harul Duhului Sfânt prin SfinteleTaine, Spovedania, Sfânta împărtăşanie, Sfântul Maslu. Nu iese dracul cu sugestii, cu hipnoză. Nu poate omul cu duhul păcătos să curăţească pe cel păcătos şi să scoată dracii.

239

Monahul şicreştinulgreşeşte grav dacă se ancorează în om, vrea să fie salvat de om (Ieremia 17,5),[126] când are Harul Dumnezeiesc care lucrează prin preot.

în adâncul inimii duhovniceşti, pentru a curăţi, trebuie să lucreze numai Harul Duhului Sfânt.

(î): Cum să procedez?

(r): Cerem binecuvântarea duhovnicului. Cu ajutorul Harului Dumnezeiesc coborâm în adâncul inimii duhovniceşti unde avem probleme şi, prin spovedanie şi Sfânta împărtăşanie, ne curăţim şi ne vindecăm.

DESPRE BIOENERGETICIENI

A venit la mănăstire un creştin ortodox român din Canada şi a spus:

(î): Părinte, am vorbit cu un fost coleg care este bioenergetician şi m-a lămurit. Tratează boli, pun diagnosticuri, vindecă. Sunt şi ei pe anumite grade ale perfecţionării. Părintele l-a întrebat:

(R): Ce preferi? Diagnosticul şi tratamentul unui bioenergetician sau cel medical, de specialitate? Vezi, în orice meserie trebuie să fii pregătit, autorizat de stat şi cu o anumită experienţă. Apoi numai Biserica Ortodoxă are deplinătatea Harului care are lucrare suprafirească şi săvârşeşte vindecări mari, inclusiv de boli incurabile. Creştinul ortodox, când se spovedeşte şi se împărtăşeşte se uneşte cu Hristos dumnezeu Adevărat şi Om desăvârşit, devine contrupesc şi consanguin cu Hristos pe măsura curăţirii

126 B*lestemat este omul care se încrede în om şi binecuvântat cel care se încrede în Dumnezeu* (Ieremia 17,5).

240

inimii duhovniceşti. Ce vrei mai mult? Ce îţi trebuie mai mult? Cine poate mai mult ca Hristos?

Cine se împărtăşeşte cu Hristos are deplinătatea Harului pe măsura curăţirii inimii duhovniceşti, a pregătirii, a smereniei. Dumnezeu poate să-l vindece de boli incurabile sau poate să-i dea putere să ducă boala şi să se mântuiască. Poate un bioenergetician să facă aşa ceva?

De asemenea bioenergeticienii, pentru că duhul lor este păcătos, transmit din păcatele lor celui pe care-l tratează. Ei transmit din patimile pe care le au, erezie, necredinţă, desfrânare, păcate peste fire...

(î): Adevărat aţi spus, părinte. M-am interesat de acest bioenergetician şi am aflat că desfrânează şi face păcate peste fire cu femei. însă mi-a spus că merge la biserică.

(R): Merge şi la Biserică, dar nu cu smerenie, să-i ierte Dumnezeu păcatele, ci să-l încarce dracii cu energie. Plinătatea Harului Dumnezeiesc pe care o primeşte prin Sfânta Taină a Hirotoniei-punerea mâinilor (ITimotei 4,14; II Timotei 1,6) de către episcopul locului o are numai preotul ortodox, indiferent de vrednicia (păcatele sale). Când este hirotonit, primeşte Duhul Sfânt prin punerea mâinilor, prin succesiune apostolică. Creştinul ortodox trebuie să se spovedească, să fie împărtăşit să facă Sfântul Maslu, să postească, să se roage, să facă milostenie şi să facă tratamentul medical dat de doctorul de specialitate. Sunt cazuri când Dumnezeu îl poate vindeca. Doctorul este lăsat de Dumnezeu pentru diagnosticarea şi tratamentul celor bolnavi. Doctorul, fiind inspirat de Dumnezeu, tratează, iar Dumnezeu vindecă. Când te binecuvântează preotul, vine Harul Duhului Sfânt în inima ta duhovnicească, după credinţa ta, după curăţia inimii tale.

241

ORTODOXIA NU ESTE FORMALISM

O mamă a întrebat:

(î): Părinte, am dus de mică copila la biserică, am spovedit-o şiîmpărtăşit-o, dar când a plecat în jungla vieţii, la facultate, a căzut în păcate şi acum nu mai vrea să audă de Dumnezeu, de Biserică. De ce?

(R): I-ai dat arme dar nu ai învăţat-o să lupte, pentru că nici tu nu ştii. Creştinii ortodocşi au arme de care se cutremură tot iadul: Spovedania, Sfânta împărtăşanie, smerenia, postul, milostenia,

rugăciunea lăuntrică. Dar nu ştiu ce arme au şi nici cum să le folosească.

Nu venim la Biserică numai când ne doare capul, avem necazuri sau probleme financiare, ci pentru ca să ne mântuim. De aceea Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne spu ne: *Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă* (Matei 6,33).

(î): De ce după vârsta de 14-16 ani copiii se îndepărtează de Dumnezeu, de Biserică?

(R): Odată cu pubertatea, dezvoltarea trupească şi sexuală, şi a săvârşirii păcatelor precum malahiaşi desfrânarea se îndepărtează Harul Dumnezeiesc şi devin mai puţincredincioşi şi necredincioşi. Un rol important are mass-media, anturajul, şcoala... Sufletul curat este atras de Dumnezeire, iar sufletul celui păcătos este atras de păcate. Ei, în general nu ştiu şi nu luptă cu patimile sufleteşti şitrupeşti.

(î): Dar acum nici nu mai vrea să audă de Biserică.

(R): Domnul nostru Iisus Hristos ne spune în Sfânta Evanghelie: *când duhul cel necurat iese din om*(Luca 11,24).

Diavolul care a fost îndepărtat prin Sfântul Botez şi celelalte Sfinte Taine, merge în locuri pustii şi nu are odihnă, pentru că ştie că dacă nu duce sufletul celui încredinţat de Satana în Iad, va fi trimis ca pedeapsă în Gheenă. Dacă creştinulpăcătuieşte după ce a primit Harul, răstigneşte a doua oară pe Hristos[127]. Dumnezeu îngăduie să se întoarcă diavolul cu alte şapte duhuri rele şi acum fiecare păcat de moarte are şi un diavol (diavolul mândriei, al zavistiei, al mâniei, al iubirii de bani, al îmbuibării pântecelui, al desfrânării, al lenei). De aceea devine starea de pe urmă a omului mai rea decât cea dintâi. Pentru aceasta este important să învăţăm copiii să lupte cu patimile trupeşti şi sufleteşti, cu oamenii păcătoşi şi cu diavolii, să fugă de ispitele trupeşti. însă în primul rând trebuie să fim noi luptători. Creştinul este ostaş a lui Hristos care trebuie să lupte cu patimile trupeşti şi sufleteşti, cu oamenii păcătoşi şi cu diavolii. Iar în timp de pace să se pregătească de război duhovnicesc.

(î): Omul, cât trăieşte, învaţă şi tot prost moare.

(R): Dacă moare un prost smerit este bine, dar dacă moare un prost mândru şi fudul se duce în adâncul iadului. „Prostul nu e prost destul dacă nu e şi fudul," spune un proverb.

[127] C*ăci este cu neputinţă pentru cei ce s-au luminat odată şi au gustat darul cel ceresc şipărtaşi s-au făcut Duhului Sfânt,*Şi au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor, *Cu neputinţă este pentru ei, dacă au căzut, să se înnoiască iarăşi spre pocăinţă, fiindcă ei răstignesc totuşi, a doua oară, pe Fiul lui Dumnezeu şi-L fac de batjocură* (Evrei 6,4-6).

ESTE PĂCAT SĂ OMOR MUŞTE?

î): Părinte, este păcat să omor muşte, ţânţari, gândaci, păianjeni, şoareci, şobolani...?

(R): Pe cât este posibil să nu omorâm. Şi ele sunt create de Dumnezeu şi au rolul lor. Să lăsăm pisicile să facă acest lucru, păianjenii... Acum poţi să scapi de ele pentru că sunt dispozitive electronice care le alungă. Dacă eşti sporit duhovniceşte, te rogi lui Dumnezeu şi rabzi totul ca pe o cruce.

UNDE PRIMIM MAI MULT HAR?

Un creştin a fost la un hram la Cuvioasa Paraschiva şi a statîntr-un loc confortabil, având o anumită trăire duhovnicească. Al doilea an s-a rugat Cuvioasei să rânduiască să stea în locul unde va primi mai mult har.

Ajuns la Hram, a vrut să meargă în acelaşi loc, dar din cauza mulţimii pelerinilor, nu a putut înainta, rămânând în mijlocul mulţimii. Era înghesuit şi îmbrâncit din toate părţile. Fiind înalt era ocărât:

chiorule, dă-te la o parte să vedem slujba!

Deşi nu a simţit nimic deosebit, a înţeles mai târziu că unde este lupta şi ispitele mai mari, acolo este şi Harul mai îmbelşugat.

RĂUTATEA

Pe un creştin care avea răutate şi lucra la mănăstire îl aprecia cineva zicând:

(î): Este bun pentru că face treabă! Iar altcineva i-a răspuns:

(R): Şi dracul face treabă!

UN HRISTOS MINCINOS

Oamenii trupeşti şipăcătoşi cred mai mult în minciunile diavoleşti.

în vara anului 1990, în timp ce mergeam duminică dimineaţa la Biserică să particip la Sfânta Liturghie, am văzut lângă Piaţă o mare mulţime de oameni. Am întrebat pe cineva ce se întâmplă? Mi-a răspuns:

este Iisus Hristos cu Maica Sa şi cei doisprezece apostoli şi le vorbeşte oamenilor. M-am dus să văd. Erau un tânăr de vreo 35 de ani cu barbă şi părul lung, îmbrăcat într-o rasă albă şidesculţ, o femeie care era mai tânără decât el şi doisprezece oameni îmbrăcaţi cu rase albe, desculţi, cu barbă şi plete şi având diferite vârste. M-am dus la cel care spunea că este hristosşi l-am întrebat:

cine sunteţi? Mi-a răspuns:

hristos, Mântuitorul lumii. L-am întrebat:

să vedem semnele cuielor de la mâini şi picioare şi rana făcută de ostaş cu suliţa în coasta dreaptă. A început să se bâlbâie şi să se „întunece la faţă". A plecat ruşinat în râsetele şi huiduielile oamenilor.

ACCIDENT MORTAL INVOLUNTAR

Un beţiv a ieşit din crâşmăşi s-a aruncat în faţamaşinii. Şoferul şisoţia au venit la mănăstire şi au spus:

avem probleme. Deşisoţul nu a fost vinovat. A omorât un om.

245

au trecut 4 luni, vă mustră conştiinţa. V-aţi spovedit, dar mai trece o perioadă de timp. Aveţi canon să fiţi mai activi la Biserică. Participaţi la Sfânta Liturghie, spovediţi-vă şi, cu binecuvântarea preotului, să vă împărtăşiţi. Dumnezeu v-a iertat dar mai aveţi canon (femeia făcuse avorturi). Când aţi făcut avort nu aţi avut acelaşi regret şipocăinţă. Să nu cădeţi în deznădejde. Au fost iertate păcate şi mai mari de Preabunul Dumnezeu.

NERĂBDAREA LA TINERI

(î): Ce să fac, Părinte? Nu am răbdare, fac teologia, dar aş vrea să fac şi dreptul.

(R): Să afli darul pe care îl ai de la Dumnezeu şi calea şi apoi ai răbdare, ca să prinzi rădăcini. Altfel te bat diverse vânturi.

(î): Cum să aflu calea?

(R): Cu binecuvântarea duhovnicului, faci canon, te rogi, ispiteşti. Uneori Dumnezeu nu-ţi descoperă calea. Când o descoperi, ai spor şi parcă zbori.

(î): De ce sunt aşa de împrăştiat?

(R): Educaţia de acasă, din şcoală şi din societate se face cu duh de mândrie şi curiozitate. Să faci cât mai multe. Dar spor ai când eşti concentrat. Avem exemplu lupa şi razele soarelui. Cu timpul creştemduhovniceşte, prindem rădăcini adânci şi nu ne mai bat vânturile ispitelor.

246

DUMNEZEU L-A PĂRĂSIT

Sfântul Ambrozie al Milanului a fost invitat la castelul unui om foarte bogat. Văzând atâtea bogăţii l-a întrebat:

aţi avut vreodată pagube, necazuri, boli?

nu, sunt sănătos şibogăţiile mele se înmulţesc mereu. Atunci Sfântul Ambrozie a zis ucenicilor:

pregătiţi-vă repede de plecare, aceasta este un om părăsit de Dumnezeu. Şi în scurt timp, după ce au plecat, castelul s-a prăbuşit, omorându-l.

DEPRESIA

(î): Părinte, mama mea, care este femeie foarte credincioasă, a făcut depresie, pentru că sora mea care nu este căsătorită a rămas gravidă şi a născut un băieţel.

(R): Acest lucru s-a petrecut pentru că mama era mândră, se credea bună şi credincioasă, că are copii buni, o interesa mai mult ce părere au oamenii despre ea. Când a rămas sora gravidă, a făcut depresie. Ce o să zică satul? Am ajuns de râsul lumii. Important este că sora, nu a făcut avort, că nu s-a sinucis şi c-a adus pe lume un copil. în rest este iertare şi cu ajutorul lui Dumnezeu se vor rezolva toate bine.

A LUAT APA CASA

A venit la mănăstire o femeie să dea pomelnice şi să se roage zicând:

247

(î): Părinte, de trei ori s-a revărsat râul şi mi-a distrus de fiecare dată casa. Părintele a întrebat-o:

(R): De ce nu construiţi casa mai sus de pârâu?

(î): Ne-am obişnuit să trăim în acest loc unde au trăit şipărinţii şistrămoşiinoştri.

(R): Da, pe vremea lor, nu se defrişa şi fura aşa mult din pădure, nu se distrugea stratul de ozon prin poluare şi războaie, nu era rupere de nori care să facă pârâul cât Prutul şi nu se revărsa. Ar fi bine să construiţi casa mai sus, unde nu ajung apele când se revarsă pârâul.

ÎN VIZITĂ LA MĂNĂSTIRI

Un inginer creştin ortodox care venise în vizită la Mănăstirea Rarău a spus:

părinte, am fost şi am vizitat Mănăstirile Frăsinei, Nicula, Rohia, Putna, Suceviţa, Moldoviţa şiNeamţ.

Părintele l-a întrebat:

participaţi la Sfânta Liturghie? Vă spovediţi şi vă împărtăşiţi?

nu prea.

dacă numai vizitaţi facultatea ajungeaţi inginer? Nici împărăţia cerurilor nu o dobândim numai cu vizite, ci cu trăire creştină. Domnul şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne spune: *Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui* (plinirea poruncilor dumnezeieşti şi a învăţăturilorbisericeşti) *şi toate acestea se vor adăuga vouă* (Matei 7,33). Trebuie să avem o vieţuirecreştină. Când aţi venit la mănăstire aţi urmat drumul şi indicatoarele. Aşa şi în împărăţia lui Dumnezeu ajungem dacă împlinim ce ne spune Dumnezeu prin slujitorii Bisericii. Dacă facem ce ne spun dracii prin oamenii păcătoşi ajungem la draci în Iad.

248

Creştinul ortodox trebuie să aibă o viaţă liturgică. în Postul Crăciunului, postim, ne spovedim, ne împărtăşim şi astfel ne naştemduhovniceşte. în Postul Paştelui, postim mai mult, ne rugăm mai mult, ne spovedim şi ne împărtăşim şi înviem duhovniceşte, apoi de înălţare, pe măsura unirii cu Hristos, mintea noastră se despătimeşte şi se înalţăduhovniceşte, apoi Se pogoară Duhul Sfânt, împăratul Ceresc, în inima noastră duhovnicească şi însăşi Preasfânta Treime. După aceasta, reluăm nevoinţa, trecem în clasa a II-a *merge-vor din putere în putere* (Psalm 83,8). Dumnezeu este infinit ca sfinţenie şidesăvârşireacreştinilor începe în această viaţă şi se continuă în veşnicie cu alte virtuţi, slavoslovii care se fac în Harul Duhului Sfânt şi care îi vor curăţi şisfinţi.

LA POARTA RAIULUI

Un creştin foarte râvnitor, la sfârşitulvieţii, a ajuns la Poarta Raiului. A auzit un glas din interior:

cine este?

gheorghe, iubitul tău ucenic.

-Cu cine mai eşti?

singur.

mergi înapoi, aici nu se intră singur, ci cu fraţii, rudele, mama, tata, ucenicii...

Aşa a rânduit Dumnezeu să avem nevoie unii de alţii (doctor de pacient, muncitor de inginer, profesorul de elev...) şitoţi de Dumnezeu.

249

S-A MÂNTUIT TATA?

(î): Părinte, s-a mântuit tata?

(R): De ce mă întrebaţi pe mine? De unde să ştiu? întrebaţi pe Dumnezeu. însă cel mai bun lucru este să-l pomeniţi la Sfânta Liturghie, să faceţi parastase, dezlegări şi să daţi milostenie.

NEVOINŢA DUHOVNICEASCĂ

(î): Ce reprezintă nevoinţa duhovnicească şi cum o putem recâştiga?

(R): Duhul de nevoinţă ne ajută să intrăm în rânduiala SfinţilorPărinţi; nevoinţa noastră înseamnă respectul nostru faţă de nevoinţele lor; arată evlavia noastră faţă de duhul patristic. Lenevirea este moartea călugărului şi el are datoria să lupte zi de zi cu sine prin pocăinţă, să nu cadă în această delăsare, care, pe zi ce trece, se transformă în obişnuinţă şi din care cu greu se mai ridică. Cea mai mică neluare aminte şigreşeală nepocăită nimiceşte puterea de îndreptare. Suntem responsabili pentru moştenirea duhovnicească ce o lăsăm generaţiilor viitoare.

ce se întâmplă dacă devenim nepăsători?

-„Prin nepăsarea noastră stricăm nu numai sufletul nostru, dar şi duhul ortodox pe care îl vor moşteni cei de după noi. Fiecare din noi în parte avem un rost temeinic în acest organism care este trupul Bisericii. Nu trebuie să învinovăţim atâta condiţiile exterioare, fiecare dintre noi în parte formează această obşte decăzută, iar ea se reface prin nevoinţa bună a fiecăruia, atât pe cât

îi stă în putere să se silească spre împlinirea poruncilor evanghelice şi a făgăduinţelor monahale.

Nu putem sta nepăsători faţă de nevoinţa noastră, atâta timp cât fiecare are un rost în obştea sa şi înaintea lui Hristos. Această conştientizare îndeamnă sufletul la nevoinţă, iar nu la delăsare"[128].

Altfel ne învăţăm cu comodităţile, iar duhul şi râvna ortodoxă se sting. Ne obişnuim să rezolvăm toate problemele apăsând pe buton, pe pedale sau acţionând manete. Iar când Dumnezeu va îngădui să vină antihrist nu ne vom mai putea lepăda de aceste comodităţi, nu vom mai avea voinţă să ne împotrivim păcatelor şi diavolilor şi ne vom lepăda de Hristos acceptând pecetluirea.

JERTFA

în timpul celui de al II-lea Război Mondial, în anul 1943, au început sovieticii contraofensiva la Cotul Donului. Au luat prizonieri 187367 de soldaţi români, pe care i-au înrolat să-i ducă în lagărele de muncă din Siberia. Pentru că era iarnă şi hrană primeau puţină, iar drumul era istovitor, mulţi dintre ei au murit pe drum. Dacă din cauza oboselii sau a bolii rămânea cineva în urmă, era împuşcat de soldaţiiruşi.

Printre prizonieri erau şi trei atleţi de la Clubul Sportiv Dinamo, care îşi dozau eforturile pentru a rezista. Un prizonier român, mic şi slab, cu înălţimea de 165 cm. şi greutate de 50 kg, care a fost eliberat şi a revenit în ţară a spus: în timpul deplasării, un camarad de arme, din cauza oboselii, a căzut la pământ. Pentru a nu fi împuşcat, l-am

[128] Interviu realizat cu Protos. Iustin Pârvu, Mănăstirea Petru Vodă, 18 august 2006.

luat în spate şi am mers înainte. Soldaţiiruşi care vroiau să-l împuşte mi-au spus:

îndată nu ai să mai poţi merge şi te vom împuşca şi pe tine. Am început să mă rog lui Dumnezeu să-mi ajute. După circa o jumătate de oră, mai devreme ca de obicei, ca prin minune, s-a ordonat oprirea deplasării. Am înnoptat acolo, iar camaradul de arme s-a odihnit, a mâncat şi a doua zi a căpătat putere să se deplaseze. Am ajuns după o săptămână în Siberia, în lagăr. Mulţi prizonieri români au murit, printre care şi atleţii de la Dinamo.

Credinţa în Dumnezeu şi jertfa pentru aproapele au fost mai importante decât pregătirea atletică şirezistenţa fizică.

(î): Cine este aproapele nostru?

(R): Aproapele nostru este cel cu care rânduieşte Dumnezeu să ne întâlnim. El este orice om, indiferent de etnie, religie, naţionalitate, situaţie socială, avere... Datorită iubirii de sine, suntem mulţi aproape ca distanţă, dar cu inimile, datorită egoismului, suntem foarte departe.

Măsura înrudirii noastre cu ceilalţi este dragostea şi din ea prima fiică a dragostei mila.

(î): Cum putem împlini porunca dragostei?

(R): Porunca Dragostei faţă de Dumnezeu şifaţă de aproapele (Marcu 12, 30) nu poate fi împlinită decât în Domnul Iisus Hristos, Dumnezeu Adevărat şi Om desăvârşit, în care sunt unite cele două feluri de dragoste-dragostea sfântă faţă de Dumnezeu şi dragostea faţă de aproapele. Pe măsura unirii noastre cu Domnul Iisus Hristos, a despătimirii noastre, vom iubi pe Dumnezeu din toată inima noastră, din tot sufletul

nostru, din toată puterea noastră şi din tot cugetul nostru, iar pe aproapele nostru ca pe noi înşine (Luca 10,27).

(î): De ce nu am dragoste şi milă faţă de aproapele?

(R): Izvorul dragostei şi al milei faţă de aproapele este Dumnezeu pe Care trebuie să-L rugăm să ne dea aceste daruri. Iar la început trebuie să ne silim să facem milostenie. Sfântul Macarie Egipteanul spune că suntem datori să-i privim pe toţi oamenii cu gând nevinovat şi curat. Comportamentul nostru faţă de aproapele trebuie să se bazeze pe dragoste, nu pe raţiune. Nu trebuie să-l analizăm raţional că este păcătos, că este rău, că este leneş... Aceasta trebuie să fie numai judecata lui Dumnezeu după cum ne spune Duhul Sfânt în Sfânta Scriptură. Însă noi nu am ajuns nici la măsura Samarineanului milostiv care a făcut milă cu aproapele jefuit de tâlhari, dând din prisosul său.

(î): Dacă aş fi trăit pe vremea Domnului nostru Iisus Hristos, poate aş fi fost mai milostiv.

(R): Creştinul ortodox întâlneşte pe Domnul Iisus Hristos când participă la Sfânta Liturghie. Îi aude cuvintele, care se citesc de către preot din Sfânta Evanghelie şi se împărtăşeşte cu Hristos prin Sfintele Taine. Numai că noi nu luăm seama la cele citite, sau considerăm că nu sunt pentru noi. Când

Domnul Iisus îi spune învăţătorului de lege: *Fă şi tu asemenea* (Luca 10 37) milă cu aproapele de orice neam, religie şi stare socială, considerăm că aceste cuvinte sunt doar pentru învăţătorul de Lege.

Zaheu, mai marele vameşilor, când L-a văzut şi auzit pe Domnul Iisus Hristos, a zis: Iată, *jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor şi, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit* (Luca 19, 8). Iar Domnul Iisus a spus: *Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci*
253
şi acesta este fiu al lui Avraam. Căci Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască pe cel pierdut (Luca 19, 9-10).

CUM PUTEM DOBÂNDI HARUL DUHULUI SFÂNT?

(î): Când pot dobândi Harul Duhului Sfânt?

(R): Când ai să ajungi îndumnezeit. Dar şi atunci, când te va smeri Dumnezeu, va pleca, pentru ca să continui nevoinţa cu pocăinţă. Nimic bun nu este statornic cât timp trăim în această lume.

(î): De unde pot şti acum când am devenit un creştin practicant cu viaţă liturgică, că este prezent Harul Duhului Sfânt în mine?

(R): înainte de a fi credincios, când te îndemna cineva să vii la Biserică, să participi la Sfânta Liturghie, te lupta diavolul şi nici nu vroiai să auzi. Acum, când te-a înviat Dumnezeu duhovniceşte, aştepţi cu nerăbdare să participi la Sfânta Liturghie, să asculţi predica, să te rogi, să citeşti o carte sfântă.

(î): De ce înainte nu auzeam şi nu înţelegeam nimic din cele duhovniceşti?

(R): Pentru că erai mort duhovniceşte. Creştinul ortodox are două perechi de ochi, două perechi de urechi şi două inimi. Avem urechi trupeşti cu care auzim precum aud şi dobitoacele, dar nu înţelegem. Participi la slujbele bisericeşti, auzi, dar nu înţelegi. Mai mult auzi păcatele pe care ţi le şopteşte diavolul. Te uiţi cu ochii trupeşti, dar nu vezi. Mai mult, vezi păcatele pe care ţi le arată diavolul.
254

Creştinul ortodox are o inimă de carne ca centru trupesc cu rolul ei binecunoscut. Dar având suflet şi duh, creştinul ortodox are şi o inimă duhovnicească centrul suprafiresc din el[129]. în inima duhovnicească se află toate puterile fireşti şisuprafireşti.

(î):???

(R): Domnul nostru Iisus Hristos spune: *Căci dinăuntru, din inima omului, ies cugetele cele rele, desfrânările, hoţiile, uciderile*(Marcu 7, 21). Nu poate inima de carne să gândească ci mintea care se află în inima duhovnicească care cuprinde şi inima de carne. Sau spune Sfântul Apostol Pavel *lărgiţi şi voi inimile voastre!*(II Corinteni 6, 13). Trebuie să curăţim inima duhovnicească cu toate puterile ei sufleteşti şitrupeşti ca să putem primi mai mult har dumnezeiesc, să putem face mai mult bine. Sfântul Serafim de Sarovţinea în inima sa duhovnicească întreaga lume. Dacă lărgim inima de carne facem infarct. Sau la Sfânta Liturghie când spune preotul „Sus să avem inimile!" Trebuie să ridicăm la Dumnezeu mintea, simţireaşivoinţa, puteri ale inimii duhovniceşti, nu inima de carne.

(î): Când începe să învieze duhovniceştecreştinul ortodox?

(R): învierea duhovnicească a creştinului ortodox începe din momentul în care merge şi participă regulat la Sfânta Liturghie, Harul Dumnezeiesc vine în inima noastră când ne rugăm. Dar este o luptă.

[129] Pentru studiu, recomandăm cartea: *Curăţirea inimii,* pr. Daniel de la Rarău, Editura Agathon, 2010.
255

UNDE ESTE PĂRINTELE DUHOVNIC?

Un credincios a venit la mănăstire cu maşinaşi a adus 50 kg de telemea. A fost întâmpinat de trei frăţiori şi au descărcat telemeaua. Apoi a întrebat:

unde este părintele duhovnic?[130] Un frăţior a răspuns:

este plecat, vine poimâine. Credinciosul a încărcat telemeaua înapoi în maşinăşi a spus:

mai trec eu pe aici.

DACĂ NU AVEM BISERICĂ ORTODOXĂ ROMÂNEASCĂ ÎN ORAŞ?

(î): Dacă nu avem Biserică Ortodoxă românească putem merge la cea catolică?

(R): în niciun caz. Mergeţi la Biserică ortodoxă rusă sau greacă. Grecii au biserici ortodoxe canonice în foarte multe oraşe din străinătate.

CUM SĂ VĂ RĂSPLĂTESC?

Unui creştin necredincios i-a murit mama. A vrut s-o ducă la crematoriu. Nişte prieteni

credincioşi au venit şi au îngropat-o. El i-a întrebat:

cum să vă răsplătesc? Credincioşii i-au răspuns:

mergi la Biserică la Sfânta Liturghie, pomeneşte-o pe mama ta şimulţumeşte lui Dumnezeu.

[130] Duhovnic era un părinte cu experienţă în vârstă de 82 ani.

256

Mergând la Biserică, cu smerenie, din cauza morţii mamei şi participând la Sfânta Liturghie, Dumnezeu i-a luminat mintea şi a început să fie un credincios activ. La scurt timp, femeia lui, care era calvină, s-a botezat ortodox şi s-au cununat ortodox.

CU MAŞINA LA MĂNĂSTIRE

Sunt şoferi care cred că în mănăstiri se circulă ca pe autostradă. însă, Dumnezeu îi smereşte.

O femeie mândră şi puternică a venit şi a intrat cu maşina în mare viteză pe domeniul mănăstirii, s-a închinat, a dat pomelnic, dar când a plecat în trombă, a lovit maşina de un stâlp. în mănăstiri se intră şi se pleacă cu smerenie şi cu rugăciune: “Doamne iartă-mă. îţimulţumesc că m-ai învrednicit pe mine păcătoasa să mă închin în Sfântă Biserica ta".

PLECAREA DE LA MĂNĂSTIRE

Un părinte Ieromonah de la Mănăstirea A., a slujit duminica Sfânta Liturghie, la Mănăstirea Petru-Vodă, cu un sobor de preoţi şi cu Părintele Arhim. Iustin Pârvu. După masă, Părintele Iustin i-a spus să rămână la Mănăstire şi să plece a doua zi. Părintele a răspuns:

părinte Iustin, trebuie să plec pentru că am treabă. A coborât cu autoturismul, dar când a intrat în drumul naţional, şi a virat la stânga, un autocamion Tir a lovit autoturismul şi a murit. Ascultarea de duhovnic este mai importantă decât treburile.

257

Un poliţist l-a atenţionat pe un Părinte care mergea cu autoturismul cu viteză mare:

părinte, dacă nu te opresc eu, te opreşte un pom, un şanţ, un bou, o vacă...

O rudă a părintelui Arhimandrit Iustin Pârvu, fiind luptat de diavoli, îl vorbea tot timpul de rău. într-o zi, l-a ajuns mânia lui Dumnezeu. Mergând pe şoseauanaţională, într-o curbă fără vizibilitate, un autocamion Tir l-a lovit din spate, secţionându-l în două din zona şoldului.

O familie a venit şi a participat Duminica la Sfânta Liturghie, la Mănăstirea unde au făcut şi o importantă donaţie. După slujbă, maicile i-au invitat la masă. Au răspuns:

mulţumim, dar ne grăbim. Când au ieşit din mănăstire şi au intrat pe şoseauanaţională, au fost accidentaţi de un camion.

258

ASCETISM, DESPĂTIMIRE

CE VREŢI SĂ FACEM AICI?

Când au intrat în celula închisorii, unul dintre deţinuţii politici a întrebat pe ceilalţi:

ce vreţi să facem aici? Şcoală duhovnicească sau casă de nebuni? în condiţiiledetenţiei puteai să înnebuneşti, să devii torţionar... Şi au început fiecare să comunice celorlalţi din experienţa lui. Unul, care era rugător, i-a învăţat să se roage, altul, care era profesor de limbi străine, i-a învăţat franceza şi engleza, altul, care era teolog, le-a predat teologia, altul, care era medic, le-a predat medicina şi îi ajuta când veneau de la interogatoriu schingiuiţi. Astfel nu au ştiut când au trecut 21 de ani de temniţă grea.

Pentru ei celula devenise Rai. Când au fost eliberaţi din închisoare, unii dintre ei plângeau, ştiind că în lume nu vor mai putea avea aceleaşi trăiri duhovniceşti. Spunea părintele că primii doi ani sunt mai grei, până te acomodezi şi te obişnuieşti. Apoi, dacă ai credinţă şi înţelegi că Dumnezeu a îngăduit această ispită, ai pace şipoţi spori duhovniceşte. Dacă ai pe Domnul Savaot, eşti fericit în orice loc!

259

CÂND NU ESTE ASCULTAREA MUCENICIE

Un diacon al Mitropolitului a plecat în cursul săptămânii la Mănăstirea Neamţ. Mitropolitul, având nevoie de el, l-a chemat să vină urgent la Mitropolie.

Dar având viteza de peste 180 Km/h, într-o curbă, s-a răsturnat şi a murit.

Nu cred că a murit în ascultare ca mucenic. Mitropolitul l-a chemat dar nu i-a spus să conducă cu 180 Km/h.

DUH SMERIT

Un protestant american a trecut la ortodoxism. După ce a stat în Sfântul Munte Athos şi a fost botezat, a spus tatălui său că se stabileşte în România. Tatăl, după ce a găsit România prin intermediul internetului l-a întrebat:

ce ai găsit acolo? Biserică ortodoxă avem şi în S.U.A. Aici ai casă, avere, pământ. În România este sărăcie, hoţie, corupţie, minciună, mizerie etc.

-Tată, a răspuns fiul, duh smerit ca în România nu am găsit nicăieri în lume!

Acesta este duhul ţării, al ţăranilor care suferă de veacuri şi cu ajutorul lui Dumnezeu trăiesc de pe o zi pe alta. Veşnicia s-a născut la ţară. Din nefericire, majoritatea acestor ţărani s-au mutat la viaţa cea veşnică, iar tineretul nu mai urmează virtuţilorînaintaşilor, ci dolarului şi euro-lui plecând să slujească la străini.

Un părinte care a fost plecat din România a spus:

când am revenit cu avionul din străinătate şi am început să coborâm ca să aterizăm pe aeroport în România, am simţit duhul ţării. Este un duh smerit de rugăciune, jertfă şi dragoste de peste 2000 de ani.

260

FUMATUL

(î): De ce fumează oamenii?

(R): Astăzi mai mult ca oricând, prin educaţie, telefonie mobilă, mass-media (internet, televizor, presă...), mintea creştinilor este foarte stresată şi risipită în exterior.

Conştient sau nu oamenii, caută mijloace să aducă mintea în interior, în inima duhovnicească unde îşi află odihna. Şi un obicei păcătos şi cu influenţe negative pentru sănătate este fumatul.

Prin fumul pe care îl introduce în interiorul său (plămâni n. n.) mintea care urmăreşte fumul (datorită căldurii şi aromelor) se adună în interior şi fumătorul se relaxează, devine mai concentrat, are mai multă putere psihică. însă, fumatul este păcat pentru că otrăveşte organismul iar creştinul care-şi scurtează viaţa prin fumat, este socotit în rândul sinucigaşilor. Dumnezeu i-a dat omului să trăiască spre exemplu 90 ani, iar fumătorul moare la 85 ani, îşi scurtează viaţa cu 5 ani, care trebuia să-i folosească pentru faptele cele mântuitoare. în general, creştinul face fapte bune mai puţine decât ar fi trebuit să facă, cu atât mai mult dacă îşi mai scurtează şiviaţa prin fumat.

(î): Ce trebuie să facem pentru a ne lăsa de fumat?

(R): Pentru a se interioriza, creştinii ortodocşi se pot ruga zicând Rugăciunea lui Iisus-lăuntrică, spusă pe respiraţie. Când inspiră: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu iar când expiră:Miluieşte-mă pe mine păcătosul. Astfel se va întoarce mintea în interior dar va primi şi Harul Dumnezeiesc, care-l va curăţi de păcate, îl va sfinţi şi-i va da sănătate şiviaţăveşnică.

261

(î): De ce majoritatea fumătorilor nu fac acest lucru?

(R): Mintea lor este distrusă şi întunecată prin păcate şi nu-i lasă diavolii care se află în inima lor duhovnicească să se roage.

DE CE SE CEARTĂ CREŞTINII?

Demult, tare de mult, vieţuiau într-o mănăstire din pustie doi monahi despătimiţi, iluminaţi şi îndumnezeiţi. Aceştia au fost aduşi de mama lor pe când aveau cinci ani la mănăstire. Când erau în vârstă de 24 de ani au aflat că în oraş oamenii se ceartă, se bat şi se omoară şi nu înţelegeau de ce.

Unul dintre ei a spus că a aflat de la un mirean că pentru averi şi pentru lucruri materiale se ceartă, se bat şi se omoară oamenii.

Celălalt nu înţelegea aceste lucruri. Atunci părintele, a luat o cărămidă şi a pus-o între ei şi a zis:

uite, eu spun că este cărămida mea, tu spui că este a ta şi ai să înţelegi de ce se ceartă oamenii pentru lucruri materiale. Şi au început:

este cărămida mea! Celălalt:

ba este a mea! După o jumătate de oră pentru că erau despătimiţi, a zis părintele care nu înţelegea:

Ia tu cărămida şi să-ţi fie de folos. Mie o să-mi dea Dumnezeu altă cărămidă. Şi au plecat fiecare la treburile lor neînţelegând de ce se ceartă oamenii.

262

RĂBDAREA

(î): Părinte, de ce nu am răbdare în ispite?

(R): Sunt oameni din fire mai răbdători. Dar răbdarea se câştigă prin fapte şi ispite. Astăzi rabzi o

ocară şi o palmă, mâine două...

Răbdarea este un daral Harului Dumnezeiesc. Numai întăriţi de Harul Dumnezeiesc putem răbda când suntem prigoniţi, ocărâţi, loviţi.

Dumnezeu, pe cei schingiuiţi, îi întărea, iar când ajungeau la limitele răbdării, îngăduia să fie omorâţi pentru a lua cununa muceniciei. Pentru că dacă ar fi îngăduit peste această limită, nu ar mai fi putut răbda nimeni.

(î): Cum să devin mai răbdător?

(R): Cu ajutorul Harului Dumnezeiesc care vine prin rugăciune. Spun SfinţiiPărinţi că răbdarea se coace la miezul nopţii şi se mănâncă ziua.

263

Cine se scoală la miezul nopţii să se roage sau participă la slujba Utreniei la miezul nopţii, câştigă cu smerenie şi ajutorul Harului Dumnezeiesc războiul de a doua zi.

CE DRUM SĂ ALEG?

(î): Părinte, nu ştiu ce cale să aleg: să mă căsătoresc sau să merg la mănăstire?

(R): Cel mai bine este să vezi ce daruri ai primit de la Dumnezeu, să le sporeşti şi să faci voia Lui.

(î): Cum pot afla ce daruri am, ce chemare am?

(R): Mergi la duhovnic, te spovedeşti şiprimeşti canon, îl faci şiispiteşti. Dumnezeu îţi va descoperi în timp chemarea pe care o ai. Apoi, iei crucea şi cu ajutorul Harului Dumnezeiesc şi a faptelor bune creştineporneşti pe calea mântuirii şi a desăvârşiriicreştine.

STATORNICIA ÎN BINE

(î): Părinte, de ce nu sunt statornic în fapta cea bună?

(R): Statornicia în bine fără putinţă de schimbare este o însuşire a veacului viitor. Viaţa pământească a omului este până în ultima clipă o arenă a nevoinţelor şi suferinţelor de voie şi fără de voie.

O creştină a zis:

(î): Părinte, soţul meu este necredincios şi de câte ori plec la Biserică, mă ocărăşte şi râde de mine: „Iar te duci să dai bani la popi?" Ce să fac?

(R):Trebuie să te smereşti, să te rogi pentru el din inimă, să ierţi, să iubeşti. *Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, aşa încât să vadă faptele voastre cele bune şi să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri* (Matei 5,16).

(î): Cât timp să rabd?

(R): Ştiu o creştină care a răbdat 22 de ani şi apoi soţul s-a convertit şi o zorea dimineaţa pe soţie să meargă mai repede la Biserică.

264

CREDINCIOŞII NU VIN LA BISERICĂ

Preotul paroh:

(î): Sunt supărat, copiii nu vin la Biserică şi nici sătenii.

(R): Toată parohia se află în inima duhovnicească a preotului paroh şi o poţi ridica cu ajutorul lui Dumnezeu prin dragoste, milostenie, rugăciune, binecuvântare. Altfel, se pune diavolul între Sfinţia Voastră şicredincioşi şi întrerupe legătura duhovnicească prin judecare, şi alte păcate. Spune întâi Sfinţia Ta: Hristos a înviat!, Doamne ajută!, Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă dea spor în toate, binecuvântează, iartă, iubeşte.

(î): Mă luptă gândul că sunt alţii mai vrednici.

(R): Dumnezeu te-a ales ca o jertfă pentru neamul tău şicredincioşi ca să-i ridici duhovniceşte atât pe cei de pe pământ cât şi pe cei din Iad care nu au păcate de moarte. Dacă nu înmulţim prin lucrare talanţii, vor lucra diavolii pentru pierzarea noastră şi a credincioşilor.

(î): De ce vor intelectualii atâtea explicaţii?

(R): Intelectualii şi-au înmulţit şi risipit mintea prin ştiinţelumeşti şi curiozităţi. înainte, creştinul avea curăţie şi simplitate, simţea cu inima lucrarea dumnezeiască, dragostea dumnezeiască, bucuria duhovnicească. Astăzi, pentru că este împietrit la inimă, trebuie să i se explice ce este dragostea. Dar nu înţelege pentru că inima este împietrită şi dragostea se simte cu inima duhovnicească.

Ca să-i poţi ajuta, să lucreze darul dumnezeiesc prin tine, trebuie să-i vezi pe toţi mai buni şi aşa este dacă ne gândim la darurile dumnezeieşti primite, la chemarea, la

neputinţe, la lipsa râvnei din noi. Dacă îi judeci şieşti mândru, Dumnezeu nu poate lucra prin tine la mântuirea credincioşilor cu care rânduieşte să te întâlneşti. Aproapele este oglinda ta. în el, când judeci, îţi vezi păcatele tale. *Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat* (Matei 6, 22). Dacă am ochelari negri, îl văd pe aproapele în negru, dar de vină este negreala din inima mea, pe care astfel Dumnezeu ne-o arată ca s-o curăţim.

(î): Cine poate să judece?

(R): Sfântul Apostol Pavel ne spune cine poate să judece: *Fraţilor, chiar de va cădea un om în vreo greşeală, voi cei duhovniceşti, îndreptaţi-l pe unul ca acesta cu duhul blândeţii, luând seama la tine însuţi, ca să nu cazi şi tu în ispită* (Galateni 6,1). Este foarte important pentru cel ce judecă duhovniceşte să ia seama la el însuşi să nu cadă în ispită. Dumnezeu îţi arată astfel păcatele ca să te smereşti şi Harul Dumnezeiesc să lucreze şi să te ajute şi pe tine şi pe cei cu care te întâlneşti.

De la dragostea şi bucuria firească prin lucrarea Harului Dumnezeiesc şi prin faptele bune creştine vom ajunge la dragostea dumnezeiască şi bucuria duhovnicească.

Altfel, trăind după simţuri, prin păcatele trupeşti, ne vom umple inima duhovnicească cu plăceri păcătoase.

Un creştin a avut legături trupeşti cu soţia. A doua zi, uitând aceasta şi trecând pe lângă Mitropolie, a intrat să se închine la Cuvioasa Paraschiva. După ce a ieşit din Catedrală, în drum spre casă, a fost acostat de patru tineri beţi, care l-au bătut, probabil confundându-l cu altcineva.

266

Ciobanii care sfinţesc stâna în timpul păşunatului de cinci-şase luni de zile, chiar dacă vin soţiile lor pe la stână, nu au legături trupeşti cu ele.

Ştiu de la cei bătrâni că se îndepărtează de la ei Harul Dumnezeiesc şi vine ursul sau lupul şi le mănâncă oile.

DOCTORIŢA DE NAŢIONALITATE CHINEZĂ DIN CANADA,

A venit o doctoriţă catolică de naţionalitate chineză în România cu un pictor ortodox român care locuiau de câţiva ani de zile în Canada. A fost la Mănăstirea Curtea de Argeş şi s-a închinat la moaştele Sfintei Filofteia. A văzut în acele momente slava lui Dumnezeu şi a hotărât să poarte numele Sfintei Filofteia. După ce a venit şi s-a închinat la Icoana Făcătoare de Minuni-izvorâtoarea de Mir de la Mănăstirea Rarău, a hotărât să treacă la ortodoxism.

Reîntorşi în Canada, s-au cununat ortodox (până la cununie nu au avut legături trupeşti).

Doamna V. P., româncă din Canada, care ia cununat, mi-a arătat o fotografie şi a spus că atunci când a fost împărtăşitădoctoriţadeî. P.S. Daniel, din linguriţă s-a văzut strălucind o lumină dumnezeiască.

Şi-a botezat fiica pe care o avea anterior cununiei cu un chinez, tot ortodox, punându-i numele Sfintei Ana.

267

AM **ÎNCEPUT** SĂ **UIT**

(î): Părinte, am început să uit, a spus un părinte în vârstă de 53 de ani. A răspuns. Duhovnicul în vârstă de 86 de ani.

(R): *Şi eu uit. Dar ştii care este avantajul? Nu te doare capul. Pentru că de multe ori ţii minte cele rele,* iar pe cele bune le uiţi foarte repede. în orice lucru să vedem partea cea bună. Nu vezi? Nu auzi? Foarte bine. Vezi şi auzi mai puţine păcate şi te poţi adânci în rugăciunea lăuntrică.

A venit la mănăstire o creştină plângând şi zicându-i părintelui:

(î): Părinte, sunt supărată, am necazuri, procese, am pierdut bani... Părintele i-a răspuns:

(R): Bine că nu ţi-ai pierdut sufletul. Aşa ar trebui să plângă creştinul pentru că îşi pierde sufletul prin păcate. Ai văzut dreptul Iov care avea *şapte feciori şi trei fete şi avere şapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi şi cinci sute de asini şimulţime mare de slugi. Şi omul acesta era cel mai mare dintre toţi răsăritenii* (Iov 1, 2-3) şi cât a suferit şi a răbdat când Dumnezeu i-a dat voie Satanei să-l încerce? A rămas fără nimic şi a zis: *Gol am ieşit din pântecele mamei mele şi gol mă voi întoarce în pământ. Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat. Şi în toate acestea, Iov nu a păcătuit şi nu a rostit niciun cuvânt de hulă împotriva lui Dumnezeu* (Iov 1,21 -22). Pentru credinţa şi răbdarea lui, *Dumnezeu a binecuvântat sfârşitulvieţii lui Iov mai bogat decât începutul ei, şi el a strâns paisprezece mii de cămile, o mie de perechi de boi, şi o mie de asine. Şi a avut şapte fii şi trei fiice... Iar în toată ţara nu se*

268
găseau femei mai frumoase ca fetele lui Iov, şi tatăl lor le-a făcut părtaşe la moştenire lângă fraţii lor. Şi Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani şi a văzut pe fiii săi şi pe fiii fiilor săi până la al patrulea neam. Şi Iov a murit bătrân şi încărcat de zile (Iov 42,12-17).

Dumnezeu ne dă mai mult decât merităm din cele bune şi mult mai puţin decât merităm din cele rele. Dacă ai credinţă şi nădejde în Dumnezeu, vei pierde unele lucruri pământeşti, dar Dumnezeu îţi va da altele. Să te laşi în voia lui Dumnezeu şi să te rogi, *Bucuraţi-vă pururea, rugaţi-vă neîncetat. Daţi mulţumire pentru toate* (I Tesaloniceni 5,18), ne învaţă Sfântul Apostol Pavel

Tot ce ni se întâmplă şi considerăm că este rău, să mulţumim lui Dumnezeu, pecetluindu-ne cu Preasfânta Cruce şi să zicem: „Pentru păcatele mele!" Şi să ne bucurăm că ni se va scădea din datorie la înfricoşata Judecată. Cine cârteşte nu poate primi darul dumnezeiesc, *şiîşi dublează Crucea.*

Numai Sfinţii au suferit pentru dreptate. Păcătoşii suferă pentru păcate. Să se bucure şi să dea slavă lui Dumnezeu, pentru că li se scade din datorie (canon) la Judecată. Iar pentru tot ce se întâmplă bun să ne pecetluim cu Preasfânta Cruce şi să zicem: „Pentru dragostea şi milostivirea lui Dumnezeu".

ÎNGRIJORĂRILE

Un şofer a venit cu soţiaşi o nepoată de patru ani la mănăstire şi a spus:
269

(î): Părinte, sunt foarte îngrijorat şi stresat când plec în cursă şi nu pot dormi toată noaptea.

(R): Eşti stresat şi îngrijorat şi te îmbolnăveşti pentru că ai învăţat mintea să lucreze înainte, să prevadă toate situaţiile (crezi tu), ce va face pietonul, ce va face camionul, etc. Şi acestea pentru că în primul rând nu faci ce spune Dumnezeu: Nu te rogi, nu te spovedeşti, nu te împărtăşeşti adică nu apelezi cu smerenie, credinţă şi nădejde la ajutorul suprafiresc al Harului Dumnezeiesc.

Trebuie să schimbi aceste griji şi energii consumate greşit, *în grija cea bună,* pentru mântuirea sufletului. în acelaşi fel să te îngrijorezi pentru pierderea sufletului tău: "Mă va ierta Dumnezeu? Mă va mântui Domnul?" Să te rogi lui Dumnezeu, Maicii Domnului, Sfântului Mare Mucenic Mina, care ajută pe cei aflaţi în călătorii, să sfinţeşti maşina şi vei avea binecuvântarea lui Dumnezeu şi un înger Păzitor.

Trebuie să gândeşti cât mai simplu şi curat, cu credinţă şi nădejde în Dumnezeu. Când ai mai multe posibilităţi de rezolvare a unor probleme să te rogi lui Dumnezeu să-ţi descopere care este gândul cel mai bun, mai simplu, mai eficient.

Părintele a întrebat nepoţica, foarte jucăuşă şi veselă:

ai griji? Te doare capul? Nu poţi să dormi?

nu, a răspuns ea.

de ce, a întrebat părintele?

are grijă de mine mama, tata, bunicul şi bunica.

vedeţi, şi de dumneavoastră va avea grijă Tata-Dumnezeu, Mama-Maica Domnului, Sfinţii îngeri, şiSfinţii dacă *Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă* (Matei 6, 33). Din păcate, noi căutăm mai întâi celelalte lumeşti şi păcătoase. Luaţi exemplu de la simplitatea, nevinovăţia, curăţenia, credinţa şi nădejdea copilului.
270

Astăzi, în familiile creştine ortodoxe, este din ce în ce mai puţină rugăciune şimulţumire lui Dumnezeu. Pentru tot lucrul trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu şi să ne rugăm. Avem Sfinţi grabnic ajutători: Sfântul Mare Mucenic Mina, în pierderi, călătorii, descoperirea pagubelor, Sfântul Mare Mucenic Pantelimon, grabnic ajutător celor bolnavi, Sfântul Ierarh Nicolae, pentru căsătorie; SfinţiiPărinţii oachim şi Ana, pentru naşterea de prunci...

NICIUN LOC NU ESTE CA ACASĂ

Mulţi creştini ortodocşi pleacă în străinătate, şi nu ştiu problemele de acolo. Trebuie să se intereseze de la cei care trăiesc acolo ce probleme sunt. Spre exemplu, acolo se face la şcoalăeducaţie sexuală la copii în clase mici. Astfel, copiii sunt educaţigreşit şi devin libertini faţă de păcate.

Nu VĂ LĂSAŢI TRANSFORMAŢI ÎN RĂU DE ALŢII

Un creştin a mers la un chioşc de ziare şi a cerut un ziar. Vânzătorul i-a răspuns furios şi i-a aruncat ziarul cerut. Creştinul a răspuns paşnic:

mulţumesc şi o zi binecuvântată. A fost stăpân pe sine, nu s-a mâniat, nu s-a lăsat influenţat în rău de celălalt.

Nu VA AJUNGE PREOT!

O mamă care se îmbolnăvise foarte grav, fiind foarte slabă, a venit la mănăstire. Părintele, când a văzut-o, a

271

înţeles că este o ispită sufletească şi a întrebat-o ce probleme are. Ea a răspuns:

în urmă cu trei ani de zile am fost cu băiatul în vârstă de şapte ani la o mănăstire unde aflasem că este un preot văzător cu duhul, I-am spus că aş vrea ca băiatul să ajungă preot. El mi-a răspuns:

Nu va ajunge. L-am întrebat:

de ce? Nu are această chemare de la Dumnezeu? Mi-a zis:

-Va muri.

De atunci, mama era stresată şi se consuma gândindu-se că-i va muri băiatul. Părintele i-a zis:

câţi ani au trecut de atunci? Mama a răspuns:

au trecut trei, dar numai Dumnezeu ştie cât am suferit şi m-am distrus.

este un proroc mincinos. Roagă-te lui Dumnezeu şi te va întări. Nu asculta de astfel de proroci. Mama cu darul lui Dumnezeu s-a liniştit şi în scurt timp s-a însănătoşit.

FLORICICA DIN RAI

De o femeie, bună creştină, pe numele de botez Florica, a divorţat bărbatul necredincios care a plecat la o curvă. Femeia a întrebat:

(î): Părinte, nu pot să stau singură. Am un prieten care vrea să trăim împreună înainte de a ne cununa religios, ca să vadă dacă ne potrivim.

(R): Dacă vei rămâne cu Dumnezeu şi nu vei păcătui şi vei duce o viaţă curată şi vei avea grijă de mântuirea ta şi a fetei tale, vei ajunge în împărăţia Cerurilor şi te vei numi **Floricica din Rai.** Primii doi ani sunt mai grei până

272

când te vei obişnui. Dacă vei păcătui, se va îndepărta Harul Dumnezeiesc de la tine şi vei ajunge **Buruiana din Iad.**

DRACULA LAND

La mănăstirea Vatopedu, Sfântul Munte Athos, sunt închinoviaţi 12 părinţi români. în anul 2001, guvernanţiivroiau să facă la Sighişoara, Dracula Land, pentru că li se duseseră vestea la români în cele peste 800 de filme având subiect Dracula şi aveau posibilitatea să câştige bani mulţi din aceasta. A început să se vândă pământ, cetatea să fie restaurată şi pregătită pentru inaugurare.

Darîn anul 2002, a venit la Mănăstirea Vatopedu prinţul Charls,[131] moştenitorul tronului Marii Britanii, care, aflând de la monahii români de intenţiaautorităţilor de a face Dracula Land a spus:

românii să păstreze şi să cultive frumuseţile ortodoxiei. Nu merge Dracula Land la români. O să aducă mai mult păcate decât bani. La scurt timp, auzind„marii investitori" cele spuse de Prinţul Charles şi-au retras investiţiile şi proiectele.

UNDE TREBUIE SĂ LOCUIASCĂ MIRII?

Cei căsătoriţi, pentru a scăpa de ispitele datorate socrilor, este bine să locuiască separat, la distanţă mai mare.

[131] PrinţulCharls, moştenitorul tronului Marii Britanii, spunea că este neam cu Vlad Ţepeş şi provine din familia romanovilor. Familia ţarului Nicolae a fost omorâtă de bolşevici, iar trupurile ascunse într-o peşteră. Când s-au reluat relaţiile Marii Britanii cu URSS-ul, a fost deschisă peşterași au găsit două mătuşe ale Domniei sale, având sfinte moaşte. Aceste sfinte moaşte se află în Biserica Sfintei Maria Magdalena la Ierusalim.

273

Excepţie este cazul în care socrii sunt mai credincioşi, mai sporiţi duhovniceşte. Atunci pot locui împreună cu aceştia, pentru a continua tradiţiile, şi a spori duhovniceşte.

O fată se ruga să-i ajute Dumnezeu să se căsătorească. Era singură la părinţi, avea studii superioare, dar ca orice om superior, era format şi-n duhul mândriei.

însă Dumnezeu a rânduit să se căsătorească cu un flăcău din sat, fără studii superioare, fiu de oameni gospodari, credincioşi, cu cinci copii. Mirii au încercat la început să locuiască cu mama fetei, care era văduvă, dar soţul mergea foarte des să-şi ajute mama, fraţii şinepoţii.

La scurt timp, soţia a trebuit să se mute cu soţul şi cu soacra mare, care era văduvă dar se îngrijea şi cu creştereanepoţilor.

Cu timpul, a înţeles că soţul rânduit de Dumnezeu este ceea ce-i trebuia, iar familia lui, unde locuia, era smerită, avea dragoste, tocmai ce îi lipsea.

O noră, imediat după cununia religioasă, a făcut greşeala să-i spună soacrei mari:

acum este al meu! A venit asupra ei din partea soacrei mari tot iadul. Şi după o perioadă scurtă de timp, căsătoria s-a destrămat.

CUNUNIA RELIGIOASĂ

O creştinăşi un creştin ortodox care trăiau necununaţi de 60 de ani au fost întrebaţi de duhovnic:

(î): De ce nu vă cununaţi religios?

Ne-am obişnuitaşa.

274

(î): De ce nu vă despărţiţi?

Ne-am obişnuitaşa şi nu putem, ne este greu. Duhovnicul le-a zis:

(R): Este diavolul care v-a legat voinţa cu păcatele ca să vă ducă în adâncul iadului. Dacă vă veţi spovedi, vă veţi înfrâna şiveţi face canonul dat, veţi primi puterea dumnezeiască să ieşiţi din acest păcat şi de sub puterea diavolească şi să vă cununaţi.

BINECUVÂNTAREA PENTRU CONSTRUIREA CASEI

Un creştin a cerut binecuvântare duhovnicului să construiască o casă. A făcut mari datorii, pe care nici după 15 ani nu a reuşit să le achite. L-am întrebat dacă a cerut binecuvântarea duhovnicului. Mi-a răspuns:

părinte, am cerut binecuvântare pentru construcţia casei, dar nu i-am spus că va avea două etaje şi 12 camere.

Dacă construia o casă cu 6 camere, avea bani, se putea ruga şi dormi liniştit. Cu timpul, dacă avea bani şi îi mai trebuia, construia sau cumpăra altă casă cu 10 camere, etc. într-o societate capitalistă se vinde şi se cumpără tot timpul.

Care este deosebirea dintre socialism şi comunism? în socialism ai bani dar nu ai ce cumpăra. în capitalism ai ce cumpăra, dar nu ai bani.

CE SĂ FAC SĂ MĂ MÂNTUIESC?

Un student român, stabilit cu părinţii de la vârsta de patru ani în SUA,a venit în România, la Mănăstirea Sihăstria Neamţ şi l-a întrebat pe Părintele CleopaIlie:

275

(î): Părinte Cleopa, ce să fac ca să mă pot mântui în SUA? Părintele i-a răspuns:

(R): Mergi în fiecare Duminică la Biserică Ortodoxă şi participă la Sfânta Liturghie, posteşte, să faci apoi canonul de rugăciuni şi metanii, să faci milostenie, spovedeşte-te şi, dacă ai binecuvântare, să te împărtăşeşti. A răspuns studentul:

(î): Părinte, nu pot să merg în fiecare Duminică la Biserică. De ce, a întrebat Părintele?

(R): Cea mai apropiată Biserică Ortodoxă canonică se află la 200 Km.

CUM SE TRADUCE?

A venit o femeie româncă, creştină ortodoxă, căsătorită cu un bărbat catolic, din Olanda.

Părintele le-a vorbit despre Icoana Făcătoare de minuni a Maicii Domnului şi alte învăţături. Când le-a spus despre smerenie şi smerita cugetare, femeia spunea că nu găsea cuvinte să traducă în olandeză soţului.

FEMEIA DIN INDIA

Mulţi creştini ortodocşi transmit ură, zavistie, mânie, desfrânare...

Dar ne-am născut pe acest pământ pentru a iubi, nu pentru a urî.

O femeie din India a îmbrăţişat cu dragoste firească peste un milion de oameni. Veneau la ea oameni din toate colţurile lumii. *Fii veacului acestuia sunt mai înţelepţi în neamul lor decât fiii luminii* (Luca 16, 8).

276

AU MURIT PORCII

Un inginer, după evenimentele din 1989, s-a gândit să se îmbogăţeascăşi a cumpărat purcei. Dar, după puţin timp a spus:

(î): Părinte, am cumpărat purcei şi le-am dat să mănânce. Dar după un timp, nu mai vroiau

să mănânce. Le-am dat mâncarea pe care o mâncam eu, dar tot nu au mâncat şiau murit. De ce?

(R): Nu ai avut dragoste pentru animale. Şi porcii simt acest lucru.

BINECUVÂNTAŢI SĂ MUNCIM ÎN OCCIDENT

(î): Binecuvântaţi părinte, să plecăm să lucrăm în străinătate.

(R): De ce vreţi să plecaţi?

(î): Să muncim, nu avem bani.

(R): Nu vă dau binecuvântarea.

(î): De ce?

(R): Principalul scop al acestei vieţi este mântuirea. Dumnezeu a rânduit să vă naşteţi în România, să fiţi creştini ortodocşi, să munciţi, să vă mântuiţi şi să fiţi în împărăţia Cerurilor cu neamul nostru românesc, cu moşii şistrămoşiinoştri.

(î): Avem şi acolo Biserică Ortodoxă.

(R): în România, de peste 2000 de ani, se săvârşeşte Sfânta Liturghie şi celelalte slujbe Bisericeşti în mii de

277

biserici şi mănăstiri ortodoxe, milioane de creştini ortodocşi s-au jertfit în lupte pentru apărarea credinţei şi a neamului, avem mii de sfinţi şi milioane de mucenici, avem acest duh ortodox de smerenie şi dragoste. Unde mergeţi este alt duh neortodox (eretic, de mândrie, iubire de bani, desfrânare, sodomie, gomorie...). Un creştin ortodox care a revenit în ţară mi-a spus:

părinte, dincolo este un duh rău care te arde la inimă.

apoi, mulţi dintre cei care au plecat, au neglijat copiii, s-au despărţit şi trăiesc în concubinaj. Când i-am spus unui român, care a plecat, aceste lucruri mi-a răspuns:

aveţi dreptate. Din satul meu, au plecat 100 de oameni şi 98 trăiesc în concubinaj. Soţia a plecat într-o ţară, soţul în alta şi fiind greu să trăiască singuri, trăiesc în concubinaj.

în legătură cu vieţuireacreştin ortodoxă, este greu să ţină în România rânduiala: Participarea în fiecare Duminică şi Sărbătoare la Sfânta Liturghie, postul, spovedania, Sfânta împărtăşanie. Iar milostenia au făcut-o la Bănci.

(î):???

(R): Au luat credite de la Bănci să-şi cumpere în leasing locuinţe şimaşină. Dar cei care conduc lumea, au jucat dolarul şi a crescut dobânda, şimulţi dintre ei nu au mai putut achita ratele şi au pierdut locuinţele şimaşinile.

MAI URMEAZĂ

Un om bogat a hotărât să dea o sută de milioane lei unui om sărac dar în mai multe etape. Prima dată i-a dat zece milioane lei scriind: “Mai urmează". După puţin timp i-a dat alte zece milioane lei scriind: “mai urmează". Omul sărac se bucura de fiecare dată. Astfel şi Dumnezeu ne dă

278

har peste har(Ioan 1,16) şi mai urmează, dacă facem voia lui cea Sfântă (I Tesaloniceni 4,3).

NESERIOZITATE

După evenimentele din 1989 o doamnă a mers la cizmărie să-şi repare pantofii. Când a ajuns la locul respectiv, a văzut firma schimbată în Magazin Mixt şi a cumpărat ouă, care nu se găseau atunci. L-a întrebat:

ce aţi făcut, domnule cizmar?

p*ăi,* acum este libertate, facem afaceri.

După o perioadă de timp nu se găseau ouă şi atunci s-a gândit să caute şi la Magazinul Mixt. Când a ajuns în locul respectiv a văzut firma„Cizmărie". L-a întrebat pe cizmar:

domnule, dumneata eşti neserios?

de ce?

-în urmă cu trei ani erai cizmar, apoi ai devenit patron iar acum eşti iar cizmar.

p*ăi,* am împrumutat bani din bancă, am dat faliment şi am revenit la vechea meserie.

CREŞTINULSFINŢEŞTE SAU ÎNTINEAZĂ LOCUL.

Florile şi animalele simt dragostea sau răutatea oamenilor.

Un cercetător de la Institutul de Biologie a studiat prin cromofotografie comportamentul plantelor. Cu cinci ani înainte de cel de al II-lea Război Mondial, acestea erau stresate, simţeau

răutatea şi păcatele oamenilor.
279

BANII PROVENIŢI DIN PĂCATE

O femeie a venit la mănăstire şi s-a plâns:

(î): Părinte, fata mea în vârstă de 16 ani, a plecat de acasă şitrăieşte cu-n derbedeu. Părintele, fiind inspirat de Dumnezeu a întrebat:

(R): Ce meserie aveţi, cu ce vă ocupaţi? Femeia a răspuns:

(î): Avem un motel.

(R): Vedeţi, la motel oamenii vin să facă păcate: desfrânări, păcate peste fire, petreceri, beţii... Beau banii copiilor. Aceste păcate au venit pe capul fetei.

BANI ÎMPRUMUTAŢI

(î): Părinte, am împrumutat bani unui cunoscut şi nu vrea să-mi dea înapoi.

(R): Dacă are şi nu vrea este păcat. Să dai slujbe la Psaltire, să citeşti Acatistul Sfântului Mare Mucenic Mina, care este grabnic ajutător în pierderi, călătorii şi afaceri. Să-i ceri să-ţi dea câte puţin, o rată mică. Iar dacă nu-ţi dă, să-l ierţi, şi Dumnezeu îţi va răsplăti şi în această viaţă şi în viaţa viitoare.

DE CE?

(î): Părinte, de ce nu stau monahii şi monahiile la rând la marile hramuri cuvioasa Paraschiva de la
280
Iaşi, Sfântul Dimitrie Basarabov de la Bucureşti, ca să se închine?

(R): Ai văzut doctor să stea la rând la alt doctor să se trateze sau poliţist la rând la alt poliţist pentru rezolvarea altor probleme?

(î): Nu, dar când stau la rând 10-16 ore şi vin 15-20 de monahi să se închine, intrând în faţă, îmi pierd răbdarea.

(R): Este vorba de respect şi evlavie pentru slujitorii lui Dumnezeu. Dacă eşti în Biserică şi sunt mai mulţi credincioşi care aşteaptă să se închine, şi vine un părinte, nu-i faci loc să se închine?

î): Ba da. Dar la un rând de 16 ore îmi pierd răbdarea.

(R): Este o ispită. Ori eşti la rând, ori în alt loc, tot la hram participi. Trebuie să te rogi, şi Dumnezeu şiSfinţii te vor binecuvânta mai mult şi pentru jertfa pe care o faci aşteptând să se închine slujitorii lui Dumnezeu. Altfel, am avea pretenţia să stea la rând şi Episcopul şi Arhiepiscopul şi Mitropolitul şi Patriarhul.

TREABĂ MULTĂ

(î): Părinte, am mult de lucru şi mă simt cople şită.

(R): Nu pune răul înainte. Nu te gândi cât de mult ai de lucru, ci roagă-te şi începe să lucrezi, cu ce ţi se pare mai uşorşi accesibil. Ai să vezi că după puţin timp lucrul va începe să meargă şi vei termina treaba.
281

CASĂ ÎN CER

Am fost la o familie înstărită la sfinţirea casei (conac). După slujba sfinţirii, am fost invitaţi la masă şi văzând că aşteaptă cuvinte de laudă şi aprecieri i-am întrebat:

aveţi construităşi în cer o astfel de casă?

CEA MAI FRUMOASĂ PODOABĂ

(î): Care este cea mai frumoasă podoabă a creştinului ortodox?

(R): Cea mai frumoasă podoabă a creştinului ortodox este **inima duhovnicească curată şi mintea trează. Iar fără pocăinţă şi părăsirea păcatelor nu este mântuire.**
282

CUPRINS